

Giới thiệu Hương Tập Nhân

Hương Tập Nhân là tựa truyện ngôn tình với nhân vật chính gồm Cố Sắc Vi - Long Khôn. Nội dung truyện online: trọng sinh, trả thù, tình yêu và hôn nhân. Trùng sinh trở lại năm mười bảy tuổi, cô sẽ bắt đầu cuộc sống mới. Cha mẹ ân ái, gia đình hạnh phúc. Tiểu tam như hổ rình mồi, thân thích dụng tâm kín đáo. Giàu tài, tích trữ tiền bạc và gây dựng sự nghiệp. Cô sẽ xoay chuyển 'cần khôn', tự làm chủ vận mệnh của mình. Tình chế nước hoa trở thành một cô gái giàu có, tìm được tình yêu và hạnh phúc đích thực.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tử Vong

Tiếng giày cao gót thanh thúy vang lên trước cửa phòng bệnh, trong phòng Cố Sắc Vi có chút hốt hoảng thu hồi lại suy nghĩ, quay đầu nhìn về phía cửa. Thẩm Văn San đang cầm túi xách Chanel màu hồng phấn đứng ở cửa, chống lại tầm mắt của Cố Sắc Vi, thản nhiên cười:

"Sắc Vi, có khỏe không?"

Khỏe miệng Cố Sắc Vi hiện ra nụ cười trào phúng, âm thanh có chút trầm khàn:

"Chị tới đây làm gì?"

Nói xong, bàn tay ở dưới chăn không tự chủ mà nắm chặt lại thành nắm đấm. Người phụ nữ này, còn mặt mũi xuất hiện trước mặt cô.

Thẩm Văn San đi đến trước giường bệnh, nhìn khuôn mặt tái nhợt, gầy yếu của Cố Sắc Vi đầy mắt cô ta hiện lên tia đắc ý nhưng vẫn thân thiết, chân thành nói:

"Dù thế nào thì chúng ta cũng là chị em với nhau, em xảy ra chuyện, người làm chị đây cũng nên đến xem em một chút chứ."

Nói xong đem túi xách đặt lên bàn nhỏ cạnh đầu giường, nụ cười càng thêm rõ ràng, hừ, viên minh châu của Cố gia, mây cũng có ngày này.

Cố Sắc Vi nghe xong, trong lòng một trận đau đớn, hàn ý lạnh đến tận xương, lạnh lùng nói:

"Nhờ chị chiếu cố, tôi mới có thể trở thành người thừa kế danh chính ngôn thuận của Cố thị. Đợi tôi bình phục tốt, tôi nhất định sẽ không để cậu mợ thiệt thòi."

Thẩm Văn San nghe vậy lập tức giận dữ nhưng nghĩ đến mục đích của mình hôm nay đến đây, lửa giận cũng tan biến đắc ý nói:

"Sắc Vi, sao em lại nói như vậy, chúng ta là người một nhà. Mọi người đều hi vọng em mạnh khỏe, vui vẻ, sao em lại không tin bọn chị?"

Cố Sắc Vi giống như nghe được một câu chuyện cười, không thể kiềm chế nở nụ cười châm chọc nhìn về phía Thẩm Văn San:

"Thẩm Văn San, từ khi nào chị trở nên có đầu óc như vậy? Những lời này chắc hẳn là do Trần Tư Ngưng dạy chị nói."

Ánh mắt khinh miệt nhìn về phía Thẩm Văn San, Thẩm Văn San như bị đập vào đuôi, sắc mặt trắng xanh, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa chửi ầm lên:

"Cố Sắc Vi, mày cho rằng mày vẫn còn là thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng sao? Mày nghĩ bây giờ mày là cái gì? Bây giờ khắp nơi từ phố lớn đến ngõ nhỏ, ai không biết Cố đại tiểu thư là đứa con gái lẳng lơ? Mày cho rằng, mày là người thừa kế danh chính ngôn thuận của Cố thị hả? Tao nói cho mày biết, hiện tại Hà Dục mới là tổng giám đốc của Cố thị. Còn nữa, Cố Sắc Vi, hôm nay tao đến đây báo cho mày biết, Hà Dục đính hôn với Tư Ngưng. Mày chỉ còn là tàn hoa bại liễu không cần vọng tưởng nữa, hãy an tâm sống cả đời ở trong bệnh viện tâm thần này đi."

Cố Sắc Vi nghe xong, lửa giận đốt cháy lý trí, cầm cốc nước trên bàn ném về phía Thẩm Văn San, điên cuồng hét chói tai:

"Thẩm Văn San, cút, chị cút cho tôi..."

"A...."

Thẩm Văn San thấy vậy liền né tránh, hoảng sợ thét to.

"Bác sĩ, bác sĩ, em ấy phát bệnh, em ấy lại phát bệnh rồi."

Bên ngoài lập tức vang lên tiếng bước chân động hỗn độn, một đám bác sĩ, y tá xông vào trong phòng, mấy cánh tay giơ lên giữ chặt Cố Sắc Vi.

Cố Sắc Vi trừng mắt gắt gao nhìn Thẩm Văn San hận không thể ăn thịt được cô ta, trên cánh tay bỗng truyền đến một trận đau đớn. Chỉ một lát sau, cô cảm thấy tay chân bủn rủn, đầu óc mơ hồ, suy nghĩ tê liệt, vô lực ngã xuống giường bệnh.

Cô hận, cô rất hận, Hà Dục, sao anh có thể đối xử với em như vậy, sao có thể lại làm như thế đối với em... Nước mắt từ trong hốc mắt không tự chủ rơi xuống, đồng tử đại ra nhìn chăm chăm trần nhà trắng xóa, trái tim đau đớn, run rẩy... Cảm giác tay chân bị buộc chặt, cổ tay bị bóp đến đau đớn, những người này xem cô như bệnh nhân tâm thần, nhốt cô lại trong phòng bệnh, tiêm lên người cô đủ thứ thuốc. Bên ngoài, những kẻ đó chắc hẳn là mở sâm banh uống chúc mừng, thật là châm chọc cỡ nào.

"Bác sĩ, em tôi không sao chứ?"

Vẫn tránh ở cửa này giờ, Thẩm Văn San thấy Cố Sắc Vi bị trói lại, lá gan lớn hơn nhìn về phía giường bệnh. Nhìn khuôn mặt vô hồn, trống rỗng, trong lòng không nên được vui sướng.

"Bệnh nhân cảm xúc thất thường, chúng tôi đã tiêm thuốc an thần, đã không còn nguy hiểm. Cô có thể tiếp tục nói chuyện, nhưng không nên kích thích cảm xúc của bệnh nhân, nếu không sẽ làm ảnh hưởng đến quá trình bình phục của bệnh nhân."

Bác sĩ là một người đàn ông trẻ tuổi, đứng trước một người đẹp như Thẩm Văn San liền trở nên rất nhiệt tình.

"Nếu có việc gì, cứ báo với chúng tôi..."

"Vâng, cảm ơn bác sĩ."

Thẩm Văn San không chút keo kiệt, tặng cho vị bác sĩ trẻ tuổi một cái mị nhãn quyến rũ. Đợi bác sĩ, y tá rời khỏi phòng bệnh xong, Thẩm Văn San cất bước trở lại phòng bệnh, thuận tay khóa trái cửa, khoanh tay trước ngực đi đến trước giường bệnh.

"Cố Sắc Vi, tao biết mày nghe thấy những gì tao nói." Thẩm Văn San chậm rãi nói.

"Cố đại tiểu thư, mày có biết bây giờ mày rất khó coi, rất xấu xí không? Thật là làm cho người ta buồn nôn, nếu Hà Dục nhìn thấy tình trạng của mày bây giờ, không biết anh ta sẽ có phản ứng gì? Hôm nay tao đến đây không chỉ thông báo Hà Dục đính hôn với Tư Ngưng, mà còn thông báo cho mày biết, số phận của mày đã hết..."

Dứt lời, người trên giường bỗng nhiên mở mắt, con ngươi đen chứa đầy cừu hận cùng kinh sợ, đôi môi khô nứt hơi hơi mở ra nhưng không thể phát ra được âm thanh.

"Mày cho rằng tai nạn của ba mẹ mày là trùng hợp sao? Vì sao Hà Dục vứt bỏ mày? Đứa nhỏ trong bụng mày tại sao lại biến mất?"

Đáy mắt Thẩm Văn San lộ ra âm độc, nói từng câu từng chữ: "Hôm nay, tao sẽ cho mày biết rõ trước khi chết."

Nói xong, lấy một ống tiêm từ trong túi xách ra, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ dữ tợn:

"Mày có biết, tao rất hận mày, rất ghen tị với mày? Mày là thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng, mà tao chỉ là thân thích nghèo khó nương tựa nhà mày. Nói về dung mạo, nói về tài hoa, tao có cái gì kém hơn mày, chẳng qua mày có vận mệnh tốt hơn tao, sinh ra có một người ba giỏi kiếm tiền. Mày cho rằng Hà Dục yêu mày sao? Thực ra anh ta chỉ lợi dụng mày, từ mấy năm trước anh ta đã cùng ở chung với Tư Ngưng, là mày để tiện cướp lấy người đàn ông của người khác, anh ta lấy mày chẳng qua làm bàn đạp cho sự nghiệp của anh ta mà thôi. Không cần dùng ánh mắt cừu hận đó nhìn tao, đứa nhỏ của mày, chính là Hà Dục sai người bỏ đi đấy, thế nào? Có phải rất thống khổ không? Ha ha ha, đừng sợ, tao rất nhanh sẽ đưa mày đi gặp người cha vô tình cùng người mẹ ngu ngốc của mày."

A, đúng rồi, còn có đứa em trai ngu ngốc đang chìm đắm trong thuốc phiện của mày nữa, bọn tao nhất định sẽ giúp mày chiếu cố cho nó thật tốt, tao tin rằng không bao lâu nữa gia đình mày sẽ đoàn tụ thôi."

Nói xong, nắm lấy dây dẫn truyền dịch, bơm chất lỏng ở trong ống kim tiêm chuyển sang ống truyền dịch, chất lỏng nhanh chóng đi vào cơ thể Cố Sắc Vi. Trong mắt Thẩm Văn San không che giấu được sự điên cuồng cùng tham lam.

"Không cần nhìn tao với ánh mắt cừu hận như vậy, chờ khi mày chết đi, tao sẽ làm lễ tang cho mày thật tốt, tất cả những gì của mày, tao sẽ giúp mày tiếp quản..."

Tai nạn xe cộ của cha mẹ, Tiểu Liệt hút thuốc phiện, đứa nhỏ mất đi, hung thủ hóa ra là các người, các người chính là hung thủ giết người. Hai tròng mắt của Cố Sắc Vi trừng lớn, cơ thể không tự khắc chế được co rút mạnh mẽ, trái tim bị bóp nghẹt, hô hấp trở nên khó khăn.

Thẩm Văn San rất nhanh thu hồi ống tiêm bỏ vào túi, bắt lấy cánh tay của Cố Sắc Vi, vẻ mặt kinh hoàng, sợ hãi thét ra tiếng hét chói tai:

"Sắc Vi, Sắc Vi, em làm sao vậy, em làm sao vậy..." Tiếng hét chói tai dẫn đến sự chú ý của bác sĩ.

"Không tốt, bệnh nhân lên cơn sốc."

"Nhanh, nhanh đi thông báo cho bác sĩ Trương..."

"Bình đường khí, bình đường khí ... "

Đến khi đau đớn trong người biến mất, ý thức trở nên thanh tỉnh, cô đã chết sao? Nhìn trên giường bệnh, bác sĩ đang cấp cứu cho mình, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô, cô đã chết, nếu không sao cô lại nhìn thấy thân thể của mình .

Nước mắt điên cuồng rơi ra từ trong hốc mắt, hận ý từ trong lồng ngực trào ra, thân thể không tự giác xuyên qua vách tường , đến bên ngoài hành lang phòng cấp cứu, cô nhìn thấy Thẩm Văn San đang nói chuyện điện thoại.

"Cô ta đang ở trong phòng cấp cứu, Tư Ngưng, các cậu muốn đến đây? Cái gì, đang ở dưới à ? Được, tớ ở đây chờ các cậu. "

Thẩm Văn San tắt điện thoại , nhìn chăm chăm cánh cửa phòng cấp cứu .

"Đỉnh"

Thang máy mở ra, bên trong có một trai một gái bước ra đi nhanh về phía Thẩm Văn San.

"Thế nào, cô ta không chết? "

Nghe người con trai hỏi, Thẩm Văn San lắc đầu, hai tay ôm trước ngực, sắc mặt trắng bệch, thấp giọng nói:

"Thuốc là do tự tay tớ tiêm vào, bây giờ bác sĩ đang cấp cứu, cho dù không chết , não bộ cũng bị tổn thương nghiêm trọng."

Cô gái đứng bên cạnh người con trai lạnh lùng nói : "Để cho cô ta sống yên ổn trong bệnh viện tâm thần cả đời, thật là tiện nghi cho cô ta "

Nói xong liếc nhìn người con trai đứng bên cạnh mình: "Dù sao cũng là tình nhân bé nhỏ của anh, có đau lòng không ?"

Người con trai ôm lấy thắt lưng người phụ nữ nói: " Tiểu trướng thôi, em biết rõ trong lòng anh chỉ có em. "

Nói xong, lạnh lùng quét mắt về phía phòng cấp cứu: " Về phần cô ta, cô ta không có tư cách đó."

Linh hồn giống như bị trúng một kích trí mạng, Sắc Vi ngơ ngác nhìn về phía hành lang có ba kẻ đang đắc ý kia, không có tư cách? Không có tư cách? Hận ý ở trong lòng kêu gào, Hà Dục, Thẩm Văn San, Trần Tư Ngưng, tôi muốn các người chết, muốn các người chết.

Đúng lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ cùng y tá phụ giúp đẩy cáng xe ra ngoài, ba người kia lập tức tiến lên hỏi :

" Bác sĩ, cấp cứu sao rồi? "

" Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức . "

Nhìn y tá đẩy cáng xe đặt thi thể Cố Sắc Vi rời đi, trên khuôn mặt của ba người kia hiện lên ý cười đắc ý .

Cố Sắc Vi gất gao nhìn ba khuôn mặt kia, cô không cam lòng , nếu có kiếp sau, cô nhất định sẽ trả thù, sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết .

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trùng Sinh

"Sắc Vi , Sắc Vi ."

Là ai gọi cô?

"Sắc Vi ngoan , dậy uống thuốc nào . "

Giọng nói này rất quen thuộc , rất thân thiết , là ai ? Là ai đang gọi cô ?

Trong bóng đêm đột nhiên xuất hiện một luồng sáng , đắm mình trong luồng ánh sáng ấm áp , thật ấm áp . Cô dần dần mở đôi mắt nặng trĩu , một bóng dáng mơ hồ xuất hiện trước mắt , dần dần trở nên rõ ràng .

"Con bé ngốc, mau dậy uống thuốc, lần sau không được tùy hứng như vậy . "

Trên mặt người phụ nữ mang theo thần sắc lo lắng, tay phải cầm cốc nước, trong lòng bàn tay trái có vài viên thuốc. Trái tim bỗng nhiên đập kịch liệt, hiện thực ác mộng xoẹt qua trong đầu, nhìn người phụ nữ ôn nhu đứng trước mặt mình. Nước mắt tràn qua hốc mắt, thân thể không tự điều khiển được xông tới.

"Mẹ ... "

Hương vị quen thuộc tràn đầy trong lồng ngực, vui sướng như sóng triều đánh đập vào lòng cô, đây có phải là đang ở trong mơ không?

Thẩm Khanh hơi kinh ngạc nhìn con gái đang ở trong lòng mình, ánh mắt hiện lên một tia cười, nha đầu ngốc, lần này xem ra đã làm con bé sợ hãi. Vô vô nhẹ vào lưng con gái, khéo léo oán trách nói:

"Haizz, lại còn làm nũng, mau dậy uống thuốc đi, biết sợ là tốt rồi, lần sau không được hồ nháo như vậy."

Cố Sắc Vi ôm chặt lấy thất lưng của Thẩm Khanh, thân thể kiềm chế không được run lên, trong miệng càng không ngừng ní non: "Mẹ, mẹ..."

"Ai." Thẩm Khanh trong lòng dâng lên một tia đau lòng. "Mẹ ở đây, đừng sợ đừng sợ."

Giọng nói quen thuộc, ấm áp ôm ấp, trời ạ, ngay cả chạm vào cảm giác đều như vậy chân thật? Cố Sắc Vi kích động có chút không rõ đây là sự thật hay là mơ, chính là theo bản năng ôm chặt lấy thất lưng, hấp thu ấm áp. Cô đã cô đơn rất lâu, bị thương rất lâu, thống khổ rất lâu, cho dù là trong mơ, cô tình nguyện cả đời đều không cần tỉnh...

"Đưa con gái ngốc, nhanh đem thuốc uống, rồi ngủ một giấc, rất nhanh sẽ tốt lên."

Cố Sắc Vi chậm rãi ngẩng đầu, nhận lấy viên thuốc cùng cốc nước, đưa lên miệng uống, cảm giác đắng ngắt làm trong lòng bình tĩnh vài phần.

Đột nhiên cô cảm giác có chút không thích hợp, mẹ như thế nào trẻ hơn rất nhiều? Điều này không giống như là trong mơ, giống như thật sự bình thường. Đưa mắt nhìn một vòng, đây, đây không phải là phòng ngủ của mình sao? Đợi chút, cô không phải đã chết rồi sao?

Cảm giác đau đớn tê tâm phế liệt trước khi chết vẫn còn rất mới, gương mặt dữ tợn của Thẩm Văn San còn rõ ràng. Còn có Hà Dục, Trần Tư Ngưng đôi câu nam nữ, suy nghĩ dần dần thanh tĩnh, hàn ý trong lòng kết thành từng mảng, hận ý ngập trời như núi lửa chuẩn bị phun trào.

Tầm mắt dừng lại trên gương mặt quen thuộc của mẹ, hận ý trong lòng thu lại, chuyện gì đang xảy ra? Cô làm sao có thể nhìn thấy người mẹ qua đời đã nhiều năm, nhưng sao cảm giác lại chân thực đến như vậy, chân thực đến mức làm cho nàng rơi lệ, hết thảy làm cho Sắc Vi cảm thấy mê hoặc.

"Tốt lắm, nghỉ ngơi thật tốt. Mẹ đi gọi điện cho thầy Triệu xin cho con nghỉ học hai ngày, khỏe lại rồi đi học." Thẩm Khanh vẫn chưa phát giác được Sắc Vi khác thường, sùng nịch vuốt ve mái tóc dài của Sắc Vi, cầm lấy cốc nước đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Triệu lão sư? Cố Sắc Vi trong lòng ngẩn ra. Theo bản năng, ôm thật chặt thất lưng của Thẩm Khanh: "Mẹ, đừng đi..."

"Con bé này, nếu bình thường cũng ngoan như hôm nay thì mẹ sao phải lo lắng nhiều như vậy." Thẩm Khanh có chút bất đắc dĩ, chỉ chỉ cái trán của Sắc Vi. "Tốt lắm, đã lớn như vậy còn làm nũng, yên tâm chờ ba con trở lại, mẹ nhất định thay con cầu tình, để ba con hủy bỏ hình phạt cắt tiền tiêu vặt của con, được không?"

Quả nhiên, vẫn là một đứa nhỏ, mỗi lần gặp rắc rối sẽ dùng đến chiêu này. Sắc Vi nghe thấy vậy liền ngây dại, lúc này cửa phòng đột nhiên truyền đến vài tiếng vang nhỏ, cửa phòng mở ra một cô gái trẻ tuổi thoát nhìn hiền lành chất phác bước vào.

"Bà chủ, cô Trần đến chơi."

"Thật sao, A Hồng nhanh đi pha trà, tiếp đón thật tốt. Ôi, đầu óc của ta, thiếu chút đã quên mất." Thẩm Khanh nghe vậy, vui vẻ đứng lên, vuốt mái tóc dài của Sắc Vi.

"Sắc Vi, đi Trần đến đây chơi, con không phải rất thích đi Trần sao? Đã năm giờ rồi, vừa vặn mời đi Trần ở lại ăn cơm chiều. Con trước hết nghỉ ngơi một chút, đợi đến lúc ăn cơm, mẹ cho A Hồng lên gọi con xuống."

Nói xong, hơi suy tư một chút rồi nói: "A Hồng, kêu phòng bếp chuẩn bị thêm vài món."

A Hồng cười gật đầu trả lời rồi rời đi: "Vâng, bà chủ."

Trong lúc này, Sắc Vi suy nghĩ đã hoàn toàn tĩnh táo, nhìn Thẩm Khanh vui vẻ giúp mình sửa lại góc chăn, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Chấn mềm mại, mang theo hương vị của mặt trời, nhìn chăm chăm lên trần nhà, trong đầu hiện lên vô số những đoạn ngắn.

Xóc mạnh chăn, rời khỏi giường, đôi chân trần bước trên tấm thảm mềm mại bước đến trước bàn trang điểm. Trong gương, hiện ra khuôn mặt non nớt, đôi mắt đen, to, tròn linh động, làn da trắng mịn, hồng hào, trên người mặc áo ngủ màu vàng nhạt che phủ cơ thể chưa phát triển hoàn toàn, mái tóc dài, đen nhánh mượt mà tỏa sáng. Đây là chính là cô, chính xác là cô trong thời gian mới lớn. Rốt cuộc, chuyện này là sao?

Cô bất giác véo thật mạnh vào cánh tay "Đau..." quả thực rất đau, đây không phải là mộng, đây là sự thật.

Cố Sắc Vi hoảng hốt, quay lại chạy đến bàn học, khởi động máy tính, nhìn ngày tháng trên máy tính, ngày 18 tháng 4 năm 2001. Tâm thần chấn động

, bên tai truyền đến tiếng cười vui vẻ của mẹ, Sắc Vi hoảng hốt đi đến bên cửa sổ, kéo mạnh rèm cửa ra. Ánh sáng tràn vào trong phòng, bên ngoài hiện ra hoa viên quen thuộc, con đường đá cuội, xích đu, hàng rào màu trắng cùng cánh cổng như ẩn như hiện.

Mười năm, cô trở lại mười năm trước sao? Trí nhớ ùa về, hai bàn tay cuộn thành nắm đấm, Cổ Sắc Vi không biết nên khóc hay nên cười bây giờ. Ông trời, đây có phải là người ban cho con hay không? Ông trời, có phải người thấy con chết oan uổng, chết không cam lòng, nên người cho con cơ hội báo thù đúng không?

"Ha ha ha ..."

Cổ Sắc Vi đặt tay trước ngực, nước mắt rơi như mưa, trong miệng thoát ra tiếng cười: "Mình sống lại... mình sống lại... ha ha ha ..."

Đáy lòng dần dần dâng lên một ngọn lửa, Hà Dục, Thẩm Văn San, Trần Tư Ngưng các người hãy đợi, ngay cả ông trời cũng thấy bất bình cho ta, cho ta một cơ hội sống lại. Các người hãy chờ, chờ tôi từng bước, từng bước tính sổ với các người.

Dùng tay lau đi nước mắt, ánh mắt dần dần trở nên kiên định. Nếu đã quay trở lại, cô nhất định không để cho ai cướp đi những thứ vốn thuộc về cô, tuyệt đối không để cho ai làm tổn thương đến người thân của cô.

Cổ Sắc Vi đang đắm chìm trong suy nghĩ, bỗng có tiếng đập cửa vang lên bên tai "Cô chủ, ông chủ đã về, nên xuống nhà dùng cơm thôi."

A Hồng cười đi vào trong phòng, kinh ngạc nhìn thấy Sắc Vi đang đứng trước cửa sổ, lập tức oán trách nói "Cô chủ, cô không nghỉ ngơi nha" Vừa nói, vừa đi đến bên tủ quần áo lấy ra một bộ váy trắng, cười nói "Cô chủ, nhanh thay quần áo đi"

Sắc Vi đứng ở trước cửa sổ lẳng lặng nhìn A Hồng, không hề động. A Hồng kinh ngạc nhìn cô, vừa định mở miệng thì Sắc Vi liền đi đến bên giường cầm lấy váy, cười nhẹ: "Tốt, A Hồng, chị đi xuống giúp mẹ chuẩn bị đi." Nói xong, xoay người bước vào phòng tắm, trong khoảng khắc ánh mắt trở nên lạnh như băng.

A Hồng là đồng hương của mẹ, mẹ từ chức về nhà sau đó liền giới thiệu chị ta ở lại đây. Bộ dạng thuần phác, tay chân lanh lẹ, tính tình dịu ngoan hơn nữa nói lại không nhiều lắm, mọi người đều thích chị ta, nhất là người mẹ thiện lương ôn nhu của cô, phi thường tin nhiệm chị ta.

Nhưng thật không ngờ một người tính tình dịu ngoan, nhìn như thành thật lại vì một hai vạn đồng tiền bán đứng mẹ, khi cha mẹ xảy ra hiểu lầm liền hung hăng ở miệng vết thương đâm thêm một nhát. Gián tiếp làm mất đi sự tin tưởng của cha mẹ dành cho nhau, rồi sau đó để cho Trần Ly Hoa thừa dịp nhảy vào, cho mẹ một kích trí mệnh.

Cổ Sắc Vi chậm rãi nheo mắt lại, A Hồng, mặc kệ chị vì lý do gì, lúc này đây, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chị.

Đổi quần áo xong ra khỏi phòng, đi đến hành lang liền nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng cười đùa. Sắc Vi đứng ở thang lầu tự trấn an bản thân, hiện tại cô mới chỉ mười sáu tuổi, là cái tuổi thiên chân rực rỡ, vô tâm vô phế cười đùa.

Chậm rãi xuống lầu, tìm đập càng thêm rất nhanh, phù phù... Phù phù... Phù phù...

"Ba ba..."

Trên sofa kia, hình ảnh người đàn ông cao lớn anh tuấn thiếu chút nữa làm cho cô lại rơi lệ. Ba ba anh tuấn, mẹ thì xinh đẹp, trên mặt hai người lộ vẻ hạnh phúc tươi cười sáng lạn, quả thực giống như bức họa tuyệt mỹ, đã bao nhiêu năm, cảnh tượng như vậy chỉ có ở trong mộng mới xuất hiện qua.

Thở sâu, tầm mắt vừa chuyển đến người phụ nữ mặc đồ màu hồng đang ngồi ở sofa bên kia, dung mạo tinh xảo, dáng người khuê goi, toàn thân tản ra sức quyến rũ của người phụ nữ thành thực, tựa như mặt trăng chín mộng. Thẩm Khanh cùng Trần Ly Hoa khí chất hoàn toàn là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, một người cao quý tao nhã, một người như hoa hồng ngọt ngào dụ hoặc, trước kia Sắc Vi cũng thấy kỳ quái, mẹ dịu dàng mềm mại như vậy làm sao có thể cùng Trần Ly Hoa điếm lệ quyến rũ trở thành bạn tốt? Sự thật chứng minh, trên đời quả nhiên không có nhiều ngẫu nhiên.

"Ba mẹ." Cổ Sắc Vi mang theo tươi cười sáng lạn bước nhanh đến đại sảnh, lập tức đến bên cạnh cha mẹ ngồi vào giữa hai người, ôm lấy cánh tay của ba mẹ nở một nụ cười tươi, rồi mới quay đầu nhìn hướng Trần Ly Hoa, "Chào đi Trần."

Vừa nói vừa quan sát thấy ánh mắt Trần Ly Hoa còn chưa kịp thu hồi trên người ba, mơ ước chồng của bạn tốt, người phụ nữ này quả thực xấu xí làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Trần Ly Hoa vẻ mặt vui sướng, "Sắc Vi, đã lâu không thấy, càng ngày càng xinh đẹp." Nói xong liền lấy từ trong túi xách một hộp quà tinh xảo nói, "Đi lần này đi công tác ở Nhật Bản, khi trở về có mua quà cho cháu, nhìn xem có thích hay không?"

Đúng rồi, trước kia mỗi lần Trần Ly Hoa đến nhà cô, đều mang quà, trước kia chính mình mỗi lần đều rất chờ mong đi ta đến, mỗi lần đến liền nhất định mang quà mà cô thích.

Mỗi một món quà đều tinh xảo xinh đẹp, mỗi lần cô mang đến lớp học hoặc là ra ngoài, đều có thể khiến cho khác nữ sinh hâm mộ cùng ghen tị, mà chính mình tựa như một con khổng tước đắc ý, càng ngày càng thích Trần Ly Hoa.

Cho đến ba mẹ ly hôn, Trần Ly Hoa mới bại lị ỉ đờ, đối với mẹ con hai người trào phúng cỡ nào, lời nói ác độc, nếu không phải là do người phụ nữ này thiết kế phá hư thì gia đình cô sẽ hạnh phúc cỡ nào?!

Càng nghĩ trong lòng càng hận, cô hận không thể xông lên hung hăng tát cho đi ta một cái bạt tai, nhưng là bây giờ còn chưa được. Cố Sắc Vi, bình tĩnh, không thể mạnh động, thời gian còn dài, nhất định có cơ hội cho đi ta đẹp mặt.

Sắc Vi về mặt "Kính hi" đứng dậy, "Thật vậy chăng?" Thẩm Khanh lập tức trách cứ cô, nhìn về phía Trần Ly Hoa,

"Lily, bạn như thế nào lại mua quà, con bé kia đều là bị bạn làm hư." Trần Ly Hoa nhất thời hào phóng lắc đầu, "Ai, a Khanh, bạn sao lại nói như vậy, Sắc Vi gọi tớ một tiếng dì, dì thương cháu gái có vấn đề gì?"

Nói xong càng thêm nhiệt tình dụ hoặc Cố Sắc Vi: "Sắc Vi, đừng để ý đến mẹ cháu, đến xem quà dì mua cho cháu nào."

Đáy lòng hiện lên một tia chán ghét, Sắc Vi ra về vô cùng thân thiết ngồi bên cạnh Trần Ly Hoa, tiếp nhận hộp quà trong tay đi ta liền vội vàng mở ra, rất nhanh, một cái kẹp tóc trân châu tinh xảo xuất hiện ở trong tầm mắt. Đáy mắt hiện lên giảo hoạt, tôi cũng không dễ thu mua như vậy...

Tươi cười trên mặt nhất thời thu lại, nhú mày, đem hộp qua quăng lên bàn, khinh thường nói, "Ai, như thế nào là kẹp tóc trân châu a, hơn nữa viên trân châu còn nhỏ như vậy. Bạn học Trang Hạnh Nhi của con có một cái vòng cổ, trân châu trên đó còn lớn hơn, lại còn là trân châu đen nữa. Còn có, cô của Lâm Khả Khả lần trước đi công tác ở nước Mỹ trở về liền mua cho bạn ấy dây đeo tay kim cương Cartier. Kẹp tóc? Thời đại này còn ai dùng nữa chứ ...".

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Món Quà

"Sắc Vi!" Cố Hạo Vũ nghiêm túc nhìn con gái.

"Làm sao có thể thất lễ như vậy? Mau xin lỗi đi Trần." Thẩm Khanh về mặt trách cứ

"Sắc Vi, năm nay con đã lớn, còn không hiểu chuyện như vậy? Sắc Vi hôm nay con làm sao vậy? Bình thường không phải rất thích Ly Hoa sao?" Về mặt xấu hổ nhìn về phía Trần Ly Hoa nói

"Lily, con bé Sắc Vi này mấy ngày hôm trước ở trong trường học bị thầy giáo khiển trách, đoán chừng ở trong lòng còn không thoải mái, bạn đừng chấp nhặt nhé."

"Không sao, mình làm đi sao có thể tức giận với cháu gái của mình đây?"

Trần Ly Hoa cười gượng liên tục. Trân châu đen? Vòng đeo tay kim cương Cartier? Con bé này khẩu vị cũng quá lớn đi? Trần Ly Hoa khóe miệng run rẩy, đi ta không nghĩ tới lễ vật mình cố ý chuẩn bị lại bị Cố Sắc Vi churong mắt, tình huống như vậy vẫn là lần đầu tiên xảy ra, trong lòng tức giận đến phát cuồng, nhưng trên mặt còn phải tỏ ra không hề để ý, về mặt rộng lượng cười làm lành, quả thực vô cùng thống khổ.

Sắc Vi thấy thế cười thầm không thôi, Trần Ly Hoa kiếp nạn của đi mới chỉ vừa mới bắt đầu, đi trăm ngàn đừng làm cho tôi thất vọng. Nhưng vì mặt mũi của cha mẹ, Sắc Vi dù không cam lòng cũng phải nói câu xin lỗi.

Thời gian còn nhiều, cô cũng phải suy nghĩ cẩn thận làm như thế nào để báo đáp những tổn thương mà bọn họ đã gây ra cho gia đình cô.

Kẹp tóc trân châu được đặt ở trên bàn trà, lấy cũng không phải đưa cũng không xong, không khí dường như đọng lại, cả ba người lớn trong phòng đều mang vẻ mặt xấu hổ, đại sảnh một mảnh yên tĩnh. Cũng may lúc này A Hồng đi tới "Ông chủ, bà chủ, bữa tối đã chuẩn bị tốt."

Sắc Vi ngẩng đầu liếc mắt nhìn A Hồng một cái, ôm cánh tay Thẩm Khanh ngay thơ làm nũng nói.

"Mẹ, chúng ta chờ một chút đi, Tiểu Liệt lúc này đã tan học, chúng ta chờ Tiểu Liệt trở về rồi cùng nhau ăn."

Nói xong nhìn về phía Trần Ly Hoa, về mặt hồn nhiên "Dì Trần cũng không phải là người ngoài, huống hồ dì cũng rất thích Tiểu Liệt, nhất định cũng chuẩn bị quà cho Tiểu Liệt?"

Ở trước mặt kẻ thù cười đến vô cùng sáng lạn, cũng là một cách làm cho kẻ thù vô cùng khó chịu. Thẩm Khanh cùng Cố Hạo Vũ nhìn nhau, trên mặt hai người đều là vẻ mặt bất đắc dĩ, Cố Hạo Vũ xoa đầu Sắc Vi "Đưa bé lanh lợi, càng ngày càng không quy củ."

Nói xong nhìn tường đồng hồ treo trên tường "Tiểu Liệt trở về nói phòng bếp hâm nóng lại đồ ăn, Ly Hoa khó có thời gian đến nhà làm khách, chúng ta ăn trước đi." Nói xong đối Trần Ly Hoa khách khí cười.

Trần Ly Hoa nhìn Cố Hạo Vũ cười tâm thần chao đảo, lập tức xua tay nói, "Không không không, không mất bao nhiêu thời gian, chúng ta vẫn là chờ

Tiểu Liệt trở về cùng nhau dùng bữa đi. Thời gian dài như vậy không gặp Tiểu Liệt, nhất định đáng người cao lên không ít."

Nói xong lại quét mắt sang Thẩm Khanh liếc một cái, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia âm u, lúc trước nếu không phải Thẩm Khanh hoành đao đoạt ái, thì vị trí nữ chủ nhân Cố gia, người đang ngồi cạnh Cố Hạo Vũ chắc chắn là của mình.

Sắc Vi ngằm trào phúng cười, người phụ nữ này thật sự là không biết cảm thấy thẹn, ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn chằm chằm ba cô, quả thật là không đem mẹ con Cố gia cô để vào mắt mà. Cũng may ba cô trước sau như một, tầm mắt lại chuyển sang nhìn Thẩm Khanh, thờ dài một cái, phải nghĩ biện pháp làm cho mẹ nhìn thấy rõ bộ mặt thật của người phụ nữ này.

Tầm mắt vừa chuyển, liền thấy Cố Hạo Vũ vẻ mặt khác thường chăm chú nhìn mình, trong lòng cả kinh, trên mặt lại bất động thanh sắc hướng Cố Hạo Vũ cười. Ba thật sắc bén, nhanh như vậy liền phát hiện bản thân mình khác thường?

Cố Hạo Vũ khoé môi cong lên, trong ánh mắt thâm thúy xẹt qua một tia hứng thú, tiểu công chúa nhà ông hình như có rất nhiều bí mật nhỏ.

Hơn nửa giờ chờ đợi Cố Liệt về nhà, Trần Ly Hoa vài lần khơi mào đề tài, Thẩm Khanh cũng rất phối hợp, nhưng nói chưa được vài câu, đề tài cũng rất nhanh biến thành Cố gia một nhà ba người nói chuyện phiếm.

Trần Ly Hoa ngồi ở một bên trừng mắt nhìn, như thế nào cũng không xen vào nói được. Cho đến khi tiểu bá vương Cố gia là Cố Liệt đeo túi sách chạy vào trong nhà giống như một trận lốc xoáy

"Ba mẹ, con đã về."

Túi sách được đưa cho người giúp việc, thân thể liền nhắm thẳng vào trong lòng Thẩm Khanh, ôn áo nói:

"Mẹ, hôm nay chúng con chia tổ học bài, tổ của con đứng đầu, Tiểu Liệt là tổ trưởng nha."

Nói xong khoé mắt nhìn đến Trần Ly Hoa, ánh mắt lập tức mở to kinh hi kêu "Di Trần."

"Haha" Trần Ly Hoa cười dài đáp, trong lòng hiện lên một tia đắc ý, không bỏ công mang nhiều quà như vậy cho thẳng nhóc này.

Sắc Vi trong lòng hừ lạnh, Tiểu Liệt chết tiệt, người là chị ngồi ở bên cạnh cũng không nhìn một chút, ngược lại đối kẻ thù thì yêu thương nhưng nhớ, xem chị lát nữa thu thập em như thế nào.

Tầm mắt gắt gao đặt ở trên người em trai, nhìn cậu phì nộn đỏ đỏ, đáy lòng cảm thán đời trước hai chị em bọn họ đều là bị làm hư, tùy hứng điều ngoa, tự cho là đúng. Cũng chính là vì như vậy, bọn họ không biết trời cao đất rộng bị anh em Thẩm Văn San kéo mũi nhắm đi.

Lúc nhỏ em trai ham mê trò chơi Internet, thành tích xuống dốc không phanh, trốn học đánh nhau, gây chuyện thị phi như cơm bữa. Mười chín tuổi bắt đầu hít thuốc phiện, làm cho ba mẹ lo lắng nát tâm, bản thân mình mỗi ngày ngoại trừ đi dạo phố mua sắm thì trang điểm xinh đẹp tham gia các bữa tiệc, mà Thẩm Văn San, tất nhiên là theo sau cô hai tư giờ mỗi ngày. Bây giờ nghĩ lại mới thấy, đời trước mình thật ngu ngốc để cho bọn họ lừa gạt. Cho đến khi ác mộng xuất hiện, cuộc sống đảo điên mới tỉnh ngộ, nhưng đã quá muộn

Nhưng bây giờ, ông trời cho cô cơ hội, cô tuyệt đối không để chuyện xưa lặp lại. Nhất định bóp chết những gì uy hiếp đến gia đình cô từ trong trứng nước, hoặc là...

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Gậy Ông Đập Lưng Ông

"Di Trần, cháu nhớ người muốn chết, người lần này mang cho Tiểu Liệt quà gì vậy?" Cố Liệt vô cùng thân thiết tiến đến bên người Trần Ly Hoa.

Người đi này mỗi lần đến đều mang quà cho cậu, lần trước là người máy mới nhất Transformers, làm cho tất cả nam sinh trong lớp học đều hâm mộ đến chết, lần này không biết lại là cái gì? Thật mong chờ!

Trần Ly Hoa quả nhiên không phụ kỳ vọng của Tiểu Liệt, thần bí lấy từ phía sau sofa lấy ra một chiếc hộp hình chữ nhật màu đỏ.

"Đinh Đinh ~ ~ ~ là bộ điều khiển xe ô tô đồ chơi mới nhất nha,"

"Oa ——"

Cố Liệt lập tức kêu to một tiếng, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm cái hộp, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà đỏ lên, nhận lấy hộp quà, thích thú không buông tay

"Oa, tuyệt quá, cảm ơn dì Trần, cháu đã sớm muốn nó mà chưa có."

"Lily, mỗi lần đều để cho bạn tốn phí như vậy, bọn nhỏ đều bị bạn làm cho hư!"

Thẩm Khanh ngồi một bên thấy con vui vẻ như vậy, trong lòng cũng vui sướng, nhưng thấy Trần Ly Hoa mỗi lần tới chơi đều mang quà cáp, khiến người khác tốn kém trong lòng cũng rất rối rắm.

"A Khanh, bạn sao vậy, mình mua quà cho cháu trai và cháu gái của mình có sao đâu." Đây chính là cơ hội tốt để kéo gần quan hệ, Trần Ly Hoa cười sáng khoái.

Sắc Vi mắt lạnh nhìn, thấy thế âm thầm cười lạnh. Cố Liệt lúc này đã mở gói quà ra, xe đua màu đỏ hiện ra, màu sắc cũng như hình dạng thật chói mắt, chẳng trách mấy đứa trẻ rất thích. Nhưng mà Sắc Vi sao lại để cho dì ta thực hiện được ý định? Tiến đến bên người em trai, vươn đầu ngón tay ở trên thân xe chỉ chỉ, cười một tiếng, khinh thường nói

"Tiểu Liệt, em năm nay đã học lớp năm, còn chơi loại món đồ chơi của mấy đứa bé? Diệp Tiểu Bảo nhà người ta đã bắt đầu luyện Taekwondo, chỉ có em còn bé mãi không lớn mới thích chơi món đồ chơi này thôi."

Nói xong hèn mọn chắc chắn, bộ dáng xem thường nhìn Tiểu Liệt. Cố Liệt năm nay mới học lớp năm, vốn đã bị người lớn làm hư, vừa nghe xong lời này, lòng tự trọng của tiểu nam nhi lập tức bị kích thích.

Tiểu Bảo nhà Diệp gia sát bên bằng tuổi của mình, hai đứa từ nhỏ liền đối đầu nhau, từ thành tích học tập đến cuộc sống bên ngoài. Nay Diệp Tiểu Bảo đều đi học Taekwondo, nếu cậu ta biết mình còn chơi xe điều khiển, nhất định sẽ khinh bỉ mình.

Suy nghĩ như vậy, món đồ chơi trong tay lập tức rơi xuống đất. Tâm lý Cố Liệt liền thấy khó chịu. Trần Ly Hoa nghe được Sắc Vi nói, sợ "Giẫm lên vết xe đổ", lập tức đổi với Cố Liệt dụ dỗ nói:

"Tiểu Liệt, có thích hay không? Đây chính là món đồ chơi các bạn nhỏ Nhật Bản thích nhất."

Các bạn nhỏ? Ba chữ này tựa như một cái đại chùy tử, nhất thời ở trong lòng Cố Liệt hiện ra một cỗ tức giận, thầm nghĩ dì Trần căn bản chính là cố ý đem cậu thành con nít, cậu mới không còn là con nít đâu.

Nổi giận đừng đừng nói, "Hừ! Con ghét nhất là xe điều khiển!" Nói xong cũng không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Trần Ly Hoa, nhìn Thẩm Khanh nói "Mẹ, con muốn đi học Taekwondo, con không thích chơi những đồ chơi của con nít đâu."

Thẩm Khanh nghe vậy dở khóc dở cười, lôi kéo Cố Liệt nghiêm khắc giáo dục nói "Tiểu Liệt, mẹ dạy con như thế nào? Sao lại không lễ phép như vậy? Mau xin lỗi dì Trần."

Nói xong trong lòng cũng tràn đầy kinh ngạc, hôm nay làm sao vậy? Hai đứa nhỏ bình thường thích nhất Lily đến nhà chơi, hôm nay như thế nào lại đều không chút nề mặt như vậy?

Cố Hạo Vũ lại một nhìn Sắc Vi với ánh mắt ý vị thâm trường. Cố Liệt không được mẹ đáp ứng, trong lòng càng mất hứng, chu miệng lên chính là không chịu xin lỗi.

Sắc Vi ngồi ở bên cạnh đều cố gắng nhịn cười lớn, không chút khách khí nhếch môi, nửa điểm không che giấu bản thân vui vẻ. Trần Ly Hoa vẻ mặt không thể tin, đột nhiên dì ta mang ánh mắt sắc bén nhìn Sắc Vi, lần đầu là ngoài ý muốn, lần hai sẽ không khéo đến như vậy chứ, Trần Ly Hoa không phải ngu ngốc, dì ta lập tức hiểu được đều là Sắc Vi đang làm trò quỷ. Nhưng lại không rõ mình khi nào thì đắc tội tiểu tổ tông này, chẳng lẽ là bởi vì món quà không hợp tâm ý của con bé, nên mới đối chơi gay gắt như thế? Lúc trước tặng quà đều rất vui vẻ cơ mà? Nhìn Thẩm Khanh xin lỗi, trong đáy lòng càng thêm ghen ghét như điên, không hổ là dã chủng của Thẩm Khanh, đều là đường ra cái loại không thể đặt lên mặt bàn.

"Được rồi, ăn cơm thôi, mọi người đều đã đói bụng, có chuyện gì cơm nước xong nói sau." Con gái thì đắc ý dào dạt, con trai tự nhiên dỗi, thân là người đứng đầu một nhà Cố Hạo Vũ rốt cục bắt đầu giảng hòa, đứng dậy xoa xoa đầu Cố Liệt

"Con, đi, đi ăn cơm, muốn học Taekwondo liền ăn cơm trước đã!"

"Nhưng mà, ba ba..." Cố Liệt trong lòng vui vẻ, nhịn không được mở miệng.

"Có chuyện gì, chờ ăn cơm xong rồi nói sau!" Giọng điệu Cố Hạo Vũ hơi trầm xuống, khí thế của người đứng đầu một nhà vừa bày ra, Tiểu Liệt nhất thời cảm như hén, biến thành con mèo nhỏ nhu thuận. Điều này làm Sắc Vi vừa lòng, vui vẻ đứng dậy đi theo ba hướng về phía phòng ăn,

Thẩm Khanh ở một bên bất đắc dĩ thở dài, Trần Ly Hoa trên mặt lộ vẻ cứng ngắc, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt khớp xương trắng bệch.

Lúc này Thẩm Khanh bất đắc dĩ đứng dậy, có chút áy náy đối với Trần Ly Hoa cười nói. "Lily, hôm nay mình bảo A Hồng chuẩn bị món ăn mà bạn thích nhất _gà rô ti_, bạn nhất định phải ăn nhiều một chút."

Trần Ly Hoa lấy lại tinh thần, nhìn Thẩm Khanh nhu hòa khuôn mặt tươi cười, chỉ cảm thấy thật chói mắt. Trong đầu toát ra một cái ý niệm, trong lòng kinh hoàng, Cổ Sắc Vi năm nay mới mười bảy tuổi, hai đứa nhỏ từ trước tới nay đều rất thích mình, làm sao có thể đột nhiên liền trở mặt?

Ánh mắt Trần Ly Hoa sâu kín lạnh lùng nhìn xuống dưới, sắc mặt âm trầm đáng sợ, nhất định là Thẩm Khanh đã nói gì đó, cố ý làm cho đứa nhỏ chán ghét mình, suy nghĩ như vậy, liền hiểu tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay. Thẩm Khanh, cô tâm cơ thật thâm trầm, cô cố ý không cho đứa nhỏ thân cận tôi. Chẳng lẽ là phát hiện ra cái gì? Ngày thường ra vẻ đáng thương, dùng hết thủ đoạn, là muốn làm cho tôi biết khó mà lui sao? Tôi sao lại có thể để cho cô thỏa mãn được? Thẩm Khanh, chờ xem, Trần Ly Hoa tôi tuyệt không dễ dàng bị đánh bại như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Trường Học.

Bữa tối thập phần phong phú, hương thơm của đồ ăn tràn ngập trong không khí. Trên bàn cơm không khí hòa hợp, tiếng nói cười vui vẻ, đương nhiên không bao gồm Trần Ly Hoa.

Nhìn Thẩm Khanh trên mặt tươi cười sáng lạn, đáy lòng oán hận lại như có trăm ngàn con kiến bò trên người, hận không thể xé rách hình ảnh gia đình hạnh phúc trước mắt. Cùng Thẩm Khanh giao hảo gần năm năm, Trần Ly Hoa đã sớm cùng Cổ gia lui tới rất quen thuộc, nhưng hôm nay lại cảm giác có một tấm màn vô hình ngăn cách chính mình cùng với Cổ gia.

Trần Ly Hoa bưng bát đĩa yên lặng quan sát đáy lòng âm thầm nghi hoặc, chẳng lẽ là Thẩm Khanh đã nhìn ra cái gì? Ý niệm trong đầu vừa động, trong lòng nhất thời dâng lên một tia hoảng loạn, bữa tối chỉ diễn ra trong nửa giờ nhưng đối với Trần Ly Hoa là khoảng thời gian bị nội tâm giày vò. Chấm dứt bữa tối, lập tức lấy cái lấy cốc, khẩn cấp chạy lấy người.

Sau khi ăn xong, Cổ Liệt liền quán quít lấy Cổ Hạo Vũ cùng Thẩm Khanh muốn học Taekwondo. Sắc Vi cười đi lên lầu, trở lại phòng khoe miệng tươi cười vẫn không có thu về, mọi việc xảy ra quá bất ngờ khiến cô không khỏi có cảm giác mình đang ở trong mơ.

Xả nước ấm, thoát quần áo chậm rãi ngồi vào bồn tắm lớn, nước ấm áp lướt qua da thịt, làm cô nhin không được phát ra âm thanh thoải mái. Nhắm mắt lại, trí nhớ đòi trước tựa như bộ phim điện ảnh lướt qua trong đầu, năm nay cô mười bảy tuổi, ở kiếp trước hai năm sau ba mẹ mới ly hôn.

Nhưng bây giờ cô trùng sinh trở lại, nhất định sẽ không để điều này xảy ra. Việc quan trọng nhất bây giờ là giúp mẹ đánh đuổi tiểu tam, bảo vệ gia đình.

Thẩm Văn San, Trần Tư Ngưng, Hà Dục khuôn mặt của ba người lướt qua trong đầu cô, hận ý liền càng đậm thêm một phần. Muốn báo thù, cô trước hết phải có thực lực cường đại hơn bây giờ, nếu như vậy, tương lai gặp lại những kẻ lòng lang dạ sói đó cô có thể bóp chết chúng ở trong lòng bàn tay giống như chi bóp chết một con kiến mà thôi.

Suy nghĩ xoay chuyển, cục diện bây giờ nên xử lý như thế nào cho thỏa đáng? Ngón tay vô thức gõ lên thành bồn tắm, đem A Hồng sa thải ngay lập tức ư? Không, không thể sa thải, Sắc Vi lập tức thay đổi chủ ý. Cô ở trong tối còn kẻ thù ở ngoài sáng, ưu thế lớn nhất của cô hiện nay chính là biết rõ dụng tâm hiểm ác của Trần Ly Hoa, đuổi A Hồng không giải quyết được vấn đề gì. Ngược lại giữ lại A Hồng, biến chị ta trở thành một quân cờ hữu dụng, thực hiện kế ly gián.

"Mẹ, người xin cho con nghỉ thêm một ngày nữa đi?" Nhìn công trường học, Cổ Sắc Vi không biết nên làm gì, linh hồn của cô đã 27 tuổi mà lại cùng một đám học sinh trung học ngồi ở trong phòng học, điều này đối với cô thật sự rất khó khăn.

Thẩm Khanh mở cửa xe "Không được. Mẹ đã cùng thầy Triệu chào hỏi qua, thầy sẽ đặc biệt chú ý con, con nhanh vào lớp học, không được gây chuyện thị phi nếu không, mẹ nhất định nói với ba con, cắt tiền tiêu vặt hàng tháng của con." Nói xong nghiêm túc trừng mắt nhìn, trong giọng nói rất kiên quyết.

"Nhanh xuống xe, nếu còn ở lại trong xe, sẽ muộn học đó. Buổi tối mẹ cùng ba con đi tham gia bữa tiệc, tan học A Nam sẽ đến đón con."

Nhìn Thẩm Khanh, lại nhìn về phía trường học, Cổ Sắc Vi rút cục thờ dãi, cầm túi xách rời khỏi xe, đi đến cửa trường học. Cổ Sắc Vi sống gần nửa đời người, không nghĩ lại phải quay lại trường học, nhìn bên cạnh bốn phía hé ra những khuôn mặt đơn thuần, thanh xuân trẻ tuổi, cảnh tượng quen thuộc, ký ức ủa về, thờ sâu, nhanh chóng bước đi. Giai viên trung học ở U thị vốn có danh tiếng trong giới quý tộc, trường học đầy đủ thiết bị, lực lượng giáo viên hùng hậu, Sắc Vi theo trí nhớ không chút khó khăn nào tìm được phòng học.

Lúc này trong phòng học có hơn một nửa bạn học đã đến, tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ, ghé đầu vào nhau tán dóc, không khí vui vẻ. Sắc Vi đứng ở cửa lớp học vài giây, xác định được chỗ ngồi của mình liền cất bước đi vào phòng học.

"Chào buổi sáng, Cổ Sắc Vi."

Mới vừa ngồi vào chỗ của mình, ngồi ngay trên cô là một nữ sinh dễ kiều đầu nắm quay đầu lại nói. Sắc Vi sững sờ một chút, nhìn cô gái này một cái

trong đầu hiện lên một cái tên mơ hồ, cười nói " Chào buổi sáng !" Loại cảm giác thuần túy này , đã bao lâu không có ? Lúc này, một nữ sinh cao gầy với mái tóc xoăn mang theo túi sách đi vào phòng học, tầm mắt dừng ở trên người Sắc Vi , ánh mắt sáng lên bước nhanh đến ,

"Sắc Vi , bạn rốt cục đã đi học . Nghe nói bạn bị bệnh, hiện tại đã khá hơn chút nào chưa ?"

Nói xong đặt mông ngồi bên cạnh Sắc Vi , đem túi sách bỏ xuống , khuôn mặt nhỏ nhắn liền tiến đến trước mặt Sắc Vi . Sắc Vi nhìn chăm chăm cô bạn này, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm , cười nhẹ

"An Khê , mình đã bình phục , cảm ơn bạn ."

Đã lâu không thấy , An Khê. Các cô đã ba năm ngồi cùng bàn , cũng từng là bằng hữu tốt nhất . Đáng tiếc sau đó bởi vì Trần Tư Ngưng gia nhập tạo thành rất nhiều hiểu lầm, hai người dần dần bất hòa, sau khi tốt nghiệp trung học liền mất đi liên hệ. Nghe nói cuối cùng An Khê lấy chồng ở nước Mỹ , hai người rất hạnh phúc .

"Ồi chào , con nhóc này , bị bệnh một lần đã khiến cho bạn trở nên nhả nhặn ?"

An Khê ngạc nhiên tròn mắt , bàn tay to duỗi ra nắm ở cổ Sắc Vi , cười đùa nói

"Đến đây , nói cho chị biết , ngày hôm đó Cao Vũ học trường một mình đưa bạn trở về , sau đó hai người các bạn là như thế nào ?"

Lời này vừa ra, bốn phía chợt yên tĩnh , trong lớp học mấy lỗ tai đều dựng thẳng lên, nhất là nữ sinh đầu nằm ở phía trước , lập tức quay đầu lại đôi mắt chớp chớp , nhìn chăm chăm Sắc Vi . Nhất thời trí nhớ quen thuộc xẹt qua trong đầu , cô nhớ tới trung học trước đây , cô thực làm ra rất nhiều chuyện .

"Cái gì thế nào ? Chúng tớ chỉ là bạn bè bình thường ."

Vuốt lại mái tóc sau lưng , Sắc Vi bình tĩnh trả lời một cách thân nhiên . Cao Vũ , trong đầu Sắc Vi hiện lên vẻ mặt ngây ngô , gương mặt trẻ tuổi kiêu ngạo, là tam thiếu gia phá gia chi tử của Cao gia , hiện tại ngấm lại, thực không hiểu tại sao mình mười sáu tuổi lại đối với tay ăn chơi này sinh ra vài phần tâm tư , cứ xem như là mối tình đầu đi?

"Gạt người , Sắc Vi, bạn hiện tại nói dối mặt đều không đổi sắc . Hai tháng trước bạn còn trước mặt toàn khối cảnh cáo Liễu Na không được cùng bạn tranh giành Cao Vũ, bị bệnh một hồi, hoàn toàn quên hết ? Chúng tớ mới không tin ." An Khê lập tức không tin khoát tay , nói xong đột nhiên mặt cúi xuống hạ giọng nói " Thành thật khai báo , hai người hiện tại là quan hệ như thế nào ?"

Đầu nằm cũng gật gật đầu, "Đúng vậy."

" Thấy không , Lâm Khả Khả cũng giống như vậy nha ."

Lâm Khả Khả , a đúng rồi, đầu nằm tên là Lâm Khả Khả. Trong trí nhớ, cô là một nữ sinh hiền lành , rất thích cười lại còn vẽ truyện tranh rất đẹp . Thành tích ở trong lớp cũng xếp thứ nhất , thứ hai rất được các thầy giáo ưu ái . Đời trước mình với các loại học sinh tốt như vậy không có quan hệ gì tốt , thật không ngờ kiếp này chính là người đầu tiên đối với mình cười thật tâm .

Đình ~~~ Đình ~~~ Đông ~~~

Tiếng chuông thông báo vang lên , các học sinh lập tức trở về vị trí của mình , giờ tự học buổi sáng đã bắt đầu .

Sắc Vi bất đắc dĩ lôi sách giáo khoa ra , thân nhiên nói : " Mình cùng Cao Vũ thật sự không có quan hệ gì , nhanh chóng học bài thôi . "

Thanh giả tự thanh , đối với những chuyện bất quá như vậy càng giải thích thì càng phiền toái , không bằng mặc kệ , thời gian trôi qua mọi chuyện sẽ rõ ràng .

Suốt thời gian tự học , An Khê ngồi bên cạnh vẫn không buông tha cho Sắc Vi , liên tục kè tai nói nhỏ , nhưng Sắc Vi thái độ kiên quyết , trước sau một lòng cho cô nhóc kia có chút khó chịu , ngồi một bên suy nghĩ . Mà Sắc Vi đang nhìn sách giáo khoa ở trên bàn ngữ văn , anh văn , lịch sử miễn cưỡng có thể ứng phó nhưng toán học , hóa học , vật lý mấy môn khoa học thì cô chịu , đầu óc choáng váng , nhìn lên trời thờ dài . Thật ra nói như thế nào thì không có văn hóa , tiến vào xã hội thật đáng sợ, Sắc Vi thật hiểu rõ ý nghĩa này . Cho nên trước mắt cần tích lũy tri thức mới là trọng điểm , Cố Sắc Vi, cố lên đi , nhất định sẽ có thu hoạch tốt !

An Khê bên cạnh thấy Sắc Vi còn thật sự đọc sách cũng thập phần kinh ngạc, nhưng kinh ngạc là kinh ngạc , nhiều lần quấy rầy không được đáp lại , liền lười hỏi .

Sau khi kết thúc giờ tự học xong , tiếp theo là tiết ngữ văn của chủ nhiệm lớp , thầy Triệu đứng ở trên bục giảng , trước khi dạy liền điểm danh qua một chút rồi mới bắt đầu tiến hành giảng bài . Môn học tiếp theo là toán học , thầy giáo đứng trên bục giảng thao thao bất tuyệt mà cô ngồi ở bên dưới lại ngủ gà ngủ gật . Đời trước cô thực sự không có quan tâm gì đến học hành , ngoại trừ trang điểm ra thật sự không biết cái gì . Cố gắng xóc lại tinh thần để nghe giảng nhưng chỉ được một lát , Sắc Vi đã không còn tinh thần gì hết , ông trời môn học này thật sự làm cho con buồn ngủ quá .

Đột nhiên , tầm mắt của cô bị một cây anh đào hấp dẫn , bên ngoài cây anh đào nở đầy những đóa hoa nhỏ xinh , màu hồng phấn nhìn rất là kiều diễm . Nhìn qua làm cho người ta có cảm giác mùi thơm thật mê người , nhưng trên thực tế cây anh đào mùi thơm cũng không nồng , ở cách xa sẽ không ngửi thấy .

Mùi thơm ?

Trong lòng Sắc Vi bỗng nhiên xuất hiện một ý tưởng mãnh liệt , đòi trước cô quả thực học hành không tốt nhưng về phương diện nước hoa thì cô thật sự rất tâm đắc .

Nước hoa !

Đúng rồi , đòi trước cô đối với nước hoa thật sự rất si mê , thật sự rất có nghiên cứu về các loại nước hoa hàng hiệu , về lịch sử của nước hoa , về cách phối hợp hương liệu , các phương pháp tinh chế nước hoa .

Lúc trước ở bên Pháp du học ba năm , cô còn cố tình đi theo bên người Giáo sư về tinh chế nước hoa Đặc Bội La làm trợ thủ , ngay cả giáo sư Đặc Bội La đối với cô rất thương thích , khen ngợi cô về phương diện này rất có thiên phú . Đáng tiếc lúc đó cô không có chí lớn , không có đem việc tinh chế nước hoa làm mục tiêu phấn đấu . Vẫn không được , vô cùng không xong , bản thân ngoài việc biết điều chế hương liệu ra thì không còn sở trường gì khác .

Cô năm nay mới mười bảy tuổi , lại còn biết trước tương lai mười năm sau nước hoa rất thịnh hành trong giới thượng lưu . Trời ạ , sao cô lại không nghĩ đến chứ , cô xúc động mừng rỡ như điên . Năng lực quyết định thực lực , Trung Quốc đang trong thời kì phát triển mạnh mẽ , mười năm sau Trung Quốc sẽ thành thị trường lớn nhất và lý tưởng nhất được các nước Âu Mỹ ưu ái . Nước hoa là thứ vật phẩm xa xỉ có tiềm lực rất lớn , một khi đã như vậy cô sao có thể để cơ hội kiếm tiền này cho người khác . Tương lai mười năm sau căn bản là sẽ giúp cô kiếm tiền , tại sao cô lại bỏ qua cơ hội để tạo lập cho mình một phương trời chứ .

Ý niệm trong đầu vừa mới hình thành , Sắc Vi trong lòng chỉ muốn lập tức rời khỏi lớp học , trở về nhà chuẩn bị nguyên vật liệu để tạo ra một loại nước hoa của riêng mình , nhất thời trong người có một mảnh nhiệt huyết sôi trào . Thu hồi ánh mắt , tầm mắt của cô vô tình dừng lại trên đầu của Lâm Khả Khả , một ít trí nhớ nổi lên , nếu cô nhớ không lầm thì ....

Đột nhiên , ở đầu bay đến một viên phấn trắng viết bảng , cùng lúc đó giọng nói lãnh khốc của thầy giáo dạy Toán vang lên :

" Có Sắc Vi , yếu tố thứ ba của hàm số , em nói cho tôi nghe một chút về yếu tố thứ ba của hàm số là như thế nào ?

" A ... thà rồi ....

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Theo Dõi

Sau khi tan học , Sắc Vi cũng không có lập tức về nhà , mà là nhờ chú Nam lái xe đến khu mua sắm Thụ thành lớn nhất ở U thị , sau đó liệt kê mấy thứ cần mua này nọ nhờ chú Nam đi mua giúp , còn chính mình lại tiến vào Thụ Thành mua một ít đồ về điều chế nước hoa chuyên nghiệp cùng một số đồ dùng cần thiết .

Chú Nam là quân nhân xuất ngũ , tính cách cương nghị , đối với ba trung thành và rất tận tâm , nghiêm túc mà nói là ông nội từng đã cứu mạng của chú Nam , chú là người trọng tình trọng nghĩa , xuất ngũ xong liền bắt đầu bán mạng vì Cổ gia . Khi ông nội còn sống chú là lái xe của ông nội , ông nội qua đời chú liền lái xe cho ba , chú Nam ở Cổ gia thân phận đặc thù , cũng là bạn tốt của ba Cổ Hạo Vũ . Có thể nói , hai chị em Cổ Sắc Vi đều được chú Nam trông nom từ nhỏ tới lớn .

Đòi trước cha mẹ qua đời , cô bị cô lập bắt lực có khi gần như tuyệt vọng chỉ có chú vẫn như cũ kiên định đứng ở bên cạnh , hai thể trí nhớ , chú Nam ở trong lòng Sắc Vi đều là tin tưởng tuyệt đối , chú tựa như một tòa thành mãi không ngã xuống , an toàn mà vững cố , tuy rằng tính tình của chú hơi trầm .

Trở lại trong xe , chú Nam liền đưa cho Sắc Vi những thứ mà cô cần , nước cất , mấy bình tinh dầu , cùng hai camera mini . Một nữ sinh trung học mua camera mini làm cái gì ? Con bé muốn giám thị ai ? Chú Nam cái gì cũng không có hỏi , bản thân mặc dù có nghi hoặc , nhưng đứa nhỏ này dù sao cũng là chính mình trông nom từ nhỏ tới lớn , tâm tính không xấu , nhưng nếu con bé nguyện ý đem loại chuyện này giao cho mình đi làm , chính là tin tưởng mình , còn nguyên nhân làm sao lại như vậy vốn không có trọng yếu .

"Tiểu thư còn muốn đi đâu ?"

Sắc Vi đang cầm đồ trong tay có chút dở khóc dở cười nói

"Chú Nam , chú không hiểu kỳ sao ?"

Chú Nam quay đầu , trong mắt hiện lên một chút nhu hòa " Con bé ngốc , vô luận cháu muốn làm cái gì , cứ nói với chú , chú sẽ đưa cháu đi . "

Sắc Vi hoàn toàn há hốc mồm, điều này có phải hay không ý nghĩa là mặc kệ xảy ra chuyện gì Chú Nam đều giúp cô ? Có hay không vô luận cô làm cái gì chú Nam đều giúp đỡ vô điều kiện? Trước kia như thế nào không phát hiện chú Nam khí phách như vậy ? Hề miệng cười, Sắc Vi đưa tay thu thập đồ vào trong túi, gật gật đầu, "Chú Nam, cháu đã biết . "

" Nếu không có gì muốn mua nữa , chúng ta trở về đi ." Chú Nam không thèm nhắc lại, quay xe lại trở về nhà .

Nửa giờ sau , xe hơi chậm rãi đứng ở trước cổng Cổ trạch , Sắc Vi vừa xuống xe A Hồng lập tức tiến lên nói : " Tiểu thư, cô đã về . "

Nói xong đưa tay tiếp nhận túi xách của Sắc Vi, Sắc Vi nhẹ nhàng né tránh động tác của cô ta , thản nhiên nói : " Tôi chính mình cầm " nói xong liền đi vào nhà .

A Hồng kinh ngạc , nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô , lập tức bước nhanh đi theo phía sau nói : " Tiểu thư , hôm nay tiên sinh cùng phu nhân đi ra ngoài dự tiệc sẽ không dùng cơm ở nhà , tiểu thư hôm nay muốn ăn cái gì tôi lập tức phân phó nhà bếp chuẩn bị . "

Có hay không là ảo giác của bản thân , tự nhiên cảm thấy tiểu thư có chút khác thường .

" Không cần , chờ Tiểu Liệt về rồi hãy chuẩn bị đồ ăn . "

Sắc Vi đang đi lên lầu bỗng nhiên dừng lại nói " Không được sự cho phép của tôi , không ai được phép quấy rầy tôi . " Nói xong lập tức đi lên lầu hai .

Trở về phòng ngủ của mình , cô lập tức khóa trái cửa phòng lấy đồ trong túi xách ra . Một bên là nguyên liệu điều chế nước hoa , một bên là 2 cái camera mini bên ngoài được ngụy trang thành 2 chiếc bút .

Đem nguyên liệu điều chế nước hoa để trên bàn trang điểm, cô chậm rãi nghiên cứu 2 cái camera mini mới mua . Hai cái camera này một cái để ở phòng mình, một cái để ở phòng khách, nếu không phải là chuyên nghiệp thì khó có thể phát hiện ra đây là máy theo dõi . Đem hướng dẫn sử dụng đọc một lần, mở máy vì tính đồng bộ với 2 chiếc camera, Sắc Vi lập tức thử sử dụng camera xem hình ảnh như thế nào, thấy chất lượng hình ảnh sắc nét Sắc Vi cảm thấy hài lòng . Sau khi đồng bộ thiết bị xong, Sắc Vi đem camera tùy ý đặt ở trên bàn học, nhưng góc độ lại có thể thu hết hình ảnh của căn phòng . Nhìn lên đồng hồ đã thấy đến 5 : 45, Tiểu Liệt sắp trở về rồi . Tối nay, ba mẹ không có về nhà, nhân cơ hội này cô cần phải cùng Tiểu Liệt nói chuyện một lần .

Cắt nguyên liệu điều chế nước hoa vào trong ngăn kéo xong, Sắc Vi đứng lên lấy camera mini còn lại rồi đi xuống dưới lầu . Vừa xuống dưới lầu, bên tai đã vang lên tiếng coi xe inh ỏi . Thấy A Hồng cùng 2 người giúp việc chạy ra cửa, Sắc Vi liền đi đến phòng khách quan sát một chút rồi đi đến chậu hoa giả ở bên cạnh ti vi . Đem camera để vào trong đó rồi chỉnh lại chậu hoa giả một chút để không bị lộ ra .

" Chị hai, chị đang làm gì vậy ? "

Thình lình, ở phía sau truyền đến một âm thanh chất vấn, trái tim Sắc Vi nhảy dựng lên, thiếu chút nữa là ngã xuống dưới đất . Lúc này cô mới phát hiện 2 tay bị mồ hôi làm cho ẩm ướt . Hít một hơi thật sâu, an ủi bản thân trấn định rồi xoay người lại, nở nụ cười đi đến :

" Tiểu Liệt, em đã về rồi ... "

Cổ Liệt hai mắt nhú lại, nhìn về phía sau của chị, quay đầu tò mò nhìn về phía chậu hoa giả

" Chị hai, chị đang làm gì ? "

" Không có gì, chị chỉ là thấy chậu hoa giả này đẹp mắt nên qua xem một chút thôi . Tiểu Liệt hôm nay ở trường học như thế nào, có phải đói rồi không ? Muốn ăn gì, chị bảo nhà bếp làm . "

Sắc Vi lập tức đánh trống lảng sang chuyện khác, lấy lòng nói .

" Hừ ! Chị hai, hôm nay thật không giống với bình thường nha, có phải làm chuyện gì xấu, muốn em giúp chị nói dối . "

Cổ Liệt không chút nề mặt, cầm nâng lên kính bi nhìn về phía Sắc Vi

Ặc, đầu Sắc Vi tràn đầu hắc tuyến, trước kia mình như vậy sao ? Nhưng mà chuyện này không quan trọng, Sắc Vi quét mắt nhìn về phía bên ngoài phòng khách, phát hiện thấy A Hồng lấp ló bên ngoài . Trong lòng lập tức trầm xuống, người này chắc chắn đã bị Trần Ly Hoa thu mua . Hừ ! Mật thám này quả nhiên tận lực hoàn thành công việc, Được lắm, thật là to gan, nhanh chút để cho bản tiểu thư nhìn thấy nhược điểm của chị, nếu như không có thì để tiểu thư tôi giúp chị chế tạo một chút nhược điểm vậy . Sắc Vi lập tức cao giọng nói :

" A Hồng, bảo nhà bếp chuẩn bị cháo hải sản, sườn xào chua ngọt, thêm một chút rau dưa . "

" Vâng, tiểu thư . "

Thu hồi tầm mắt, Sắc Vi cười ngồi vào bên cạnh Cổ Liệt mở miệng nói

" Tiểu Liệt, ba đáp ứng cho em học Taekwondo rồi sao ? "

" Không có, ba nói trừ phi cuộc thi cuối kỳ được chín mươi điểm, Haizz, chị, em thật muốn học, chị giúp em nói với ba đi ? " Cổ Liệt lập tức làm nũng

nói .

"Tiểu Liệt thông minh như vậy , chín mười điểm nhất định có thể làm được."

Cầu tình ? Sắc Vi nội tâm cười thầm, bản tiểu thư hiện nay thay đổi phương thức giáo dục . Cổ Liệt không thể tin ngẩng đầu nhìn , vừa vặn chống lại Sắc Vi ánh mắt ôn nhu , tiểu bá vương mặt đỏ lên, đột nhiên ngại ngùng cúi đầu nói

"Uh, Tiểu Liệt sẽ cố gắng."

Không nghĩ tới chị hai khích lệ chính mình, trong lòng cậu thật vui vẻ. Nhìn bộ dáng xấu hổ của tiểu bá vương nhất thời làm cho Sắc Vi nổi lên tình thương, tay vuốt ra , ở hai gò má của tiểu bá vương捏 một cái "Chị hai tin tưởng em , ở trong lòng của chị , Tiểu Liệt là tuyệt nhất ."

A a a , áp dụng phương pháp giáo dục vĩ đại , tiểu bá vương nhà cô cũng sẽ lộ ra biểu tình ngượng ngùng như vậy ! Quả thực chính là thiên sứ a !

"Chị, thật vậy chăng ?" Tiểu bá vương đột nhiên ngẩng đầu, thấp phần hoài nghi nói.

" Thật ?" Sắc Vi nhú mày.

"Ồ trong lòng của chị , Tiểu Liệt thật là tuyệt nhất sao ?" Cổ Liệt trong mắt mang theo nghi ngờ rõ ràng, không chút khách khí nói , "Trước kia chị rõ ràng nói Diệp Tiểu Bảo có vẻ thông minh, thành tích so với em tốt hơn, bộ dạng so với em đáng yêu hơn, còn nói em là quý gây sự, chỉ biết gây rắc rối . Hừ! Chị gạt người, em mới không tin chị ." Nói xong tiểu tử kia trong thanh âm đã muốn có một ít giọng mũi, sắc mặt thối như đi đại tiện .

Trong lòng Sắc Vi tê rần, trước kia chính mình làm một người chị thất bại như vậy sao ? "Chị làm sao có thể gạt em được ?"

Sắc Vi chậm rãi ngồi xổm trước mặt tiểu bá vương , ôn nhu nhìn về phía của cậu nói . " Diệp Tiểu Bảo là Diệp Tiểu Bảo , nhưng Tiểu Liệt mới là em trai của chị. Ai dám nói Tiểu Liệt không thông minh cũng không đáng yêu ? Trước kia là chị ngu ngốc không biết , hiện tại chị biết Tiểu Liệt thông minh lại lễ phép , còn rất hiếu học , bây giờ chị thích nhất chính là Tiểu Liệt . Tiểu Liệt không thể tha thứ cho chị sao ? "

Tiểu bá vương trầm mặc , hai mắt gắt gao nhìn Sắc Vi , miệng mân mê hiện lên một tia giãy dụa . Sắc Vi liền nở nụ cười tươi , ánh mắt chăm chú , bộ dáng chân thành nhìn Cổ Liệt . Tiểu bá vương bị Sắc Vi nhìn chăm chăm khuôn mặt dần đỏ ửng lên , ánh mắt sáng lên , nâng cằm cao ngạo nói : " Cổ Sắc Vi ngu ngốc , chị cho rằng em là đứa trẻ lên ba hay sao , buồn nôn chết . "

Nói xong quay đầu nhìn sang chỗ khác , nửa ngày mới nói tiếp " Bản thiếu gia đương nhiên là tuyệt nhất , coi như ánh mắt của chị tầm tẻ , lần này bản thiếu gia tha thứ cho chị . "

Sắc Vi nghe vậy , trong lòng mừng rỡ vui vẻ bước đến ôm lấy tiểu bá vương " Tiểu Liệt , em thật đáng yêu , lại đây cho chị hôn một cái nào ~~~ "

" A ... tránh ra , chị hai, chị thật là háo sắc "

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ước Định

Hai chị em cười đùa cho đến khi A Hồng xuất hiện mới ngừng hẳn, ngồi vào bàn ăn, tiểu bá vương nghiêm mặt, đôi đũa trên tay tranh giành gấp những món thức ăn mà Sắc Vi thích. Bữa ăn tối ngon lành bỗng chốc biến thành cuộc chiến giành thức ăn của hai vị tiểu tổ tông trong nhà. Tuy rằng, tiểu bá vương không muốn thể hiện ra mình rất vui vẻ, nhưng nhìn vào cảnh tượng trước mắt những người giúp việc trong nhà đều nhận ra tình cảm thân thiết của hai chị em.

Ăn cơm xong, Sắc Vi kéo Tiểu Liệt vào phòng mình, khóa trái cửa phòng lại , hai chị em đứng ở bên trong mắt to mắt nhỏ chăm chăm nhìn nhau .

"Chị hai, rốt cuộc chị muốn nói cái gì?" Cổ Liệt hết kiên nhẫn trước, mở miệng hỏi, Sắc Vi khoanh chân ngồi ở trên thảm lông, nhìn Cổ Liệt nói:

"Tiểu Liệt, bây giờ chị muốn nói cho em biết một chuyện rất quan trọng."

Thực ra, Sắc Vi còn rất phân vân không biết có nên nói chuyện này cho Tiểu Liệt biết hay không, nhưng chỉ còn một năm nữa gia đình của cậu họ sẽ đến đây. Trước khi bọn họ đến Sắc Vi cần phải thay đổi những tính xấu của Tiểu Liệt, tránh cho dẫm phải vết xe đổ của đời trước, nên mới quyết định nói chuyện với Tiểu Liệt .

Trước tiên phải giúp Tiểu Liệt biết phân biệt đúng sai , tốt xấu đã , đời trước bởi vì người làm chị như cô đây không quan tâm đến em trai nên mới xảy ra như vậy . Đời này cô nhất định không để anh em Thẩm Văn San đạt được mục đích .

" Chuyện gì vậy . " Cố Liệt nhú mi , thuận thế cũng khoanh chân ngồi xuống thăm lòng

" Tiểu Liệt , em cảm thấy đi Trần như thế nào ? Em rất thích đi Trần sao ? " Sắc Vi chần chừ một lát , vẫn quyết định mở miệng hỏi .

" Đi Trần ? " Cố Liệt ngẩn người ra một chút , rồi vui vẻ nói

" Đi Trần rất tốt nha , đi hay mua quà cho chúng ta , toàn những thứ chúng ta rất thích nha , em đương nhiên rất thích đi Trần . Chị hai chẳng lẽ chị không thích đi sao ? "

" Mẹ và đi Trần, Tiểu Liệt thích ai hơn?" Sắc Vi nhú mày, nói những chuyện này với một đứa bé quả nhiên thật rắc rối .

" Chị hai , mẹ là mẹ , đi Trần là đi Trần , sao lại có thể so sánh với nhau được " Cố Liệt trừng mắt nhìn , chị hai hôm nay thật là kỳ quái .

Sắc Vi cắn chặt răng nói " Nếu như để cho em phải lựa chọn một trong hai người , em sẽ chọn ai ? "

" Chị hai, chị thật kỳ lạ nha , em đương nhiên là muốn mẹ, đi Trần cũng không phải là mẹ em , sao em lại chọn đi được ? "

" Nếu đi Trần bắt nạt mẹ , em sẽ làm gì bây giờ ? "

" Đi Trần không phải là bạn tốt của mẹ sao ? Vì sao lại muốn bắt nạt mẹ ? "

" ... "

Cố Sắc Vi thờ dài , nếu cứ tiếp tục nói chuyện như vậy ngay cả cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra chứ đừng nói Tiểu Liệt . Suy nghĩ một chút , cô quyết định nói rõ ràng , chậm rãi mở miệng

" Tiểu Liệt, chị không thích đi Trần . Không , phải nói là chị rất chán ghét đi Trần. "

Tron mắt Cố Liệt lập tức nổi lên một dấu chấm hỏi thật to , Sắc Vi lập tức nói ngay sau đó " Bởi vì đi ta là một người phụ nữ xấu , đi ta muốn giành ba với mẹ , muốn phá hư hôn nhân của ba với mẹ , em hiểu chưa ? "

Cố Liệt ánh mắt tròn to , thốt ra , " Hồ ly tinh? Đi Trần chính là hồ ly tinh ở trên ti vi ? "

Sắc Vi đầu đầy sọc đen , gật đầu thật mạnh " Đúng vậy , cho nên chúng ta không thể để cho đi ta phá hư gia đình của chúng ta , chúng ta phải bảo vệ ba mẹ . Tiểu Liệt biết không ? Đi ta tặng quà cho chúng ta đều là cố ý , nếu có một ngày nào đó ba mẹ ly hôn , đi ta nhất định sẽ gả cho ba , sẽ biến thành mẹ kế ác độc giống như ở trong truyện . Mà mẹ sẽ rất thương tâm, mỗi ngày đều khóc , sau đó sinh bệnh rất nặng , cuối cùng sẽ chết . Mà ba nếu cùng mẹ kế kết hôn , về sau còn có thể sinh đứa nhỏ , sau đó bọn họ cùng chúng ta tranh ba , Tiểu Liệt , đến lúc đó chúng ta sẽ trở thành những đứa trẻ không có ba mẹ . "

Nói những lời này ra , đáy lòng Sắc Vi cũng không tự chủ dâng lên vài phần bi thương đau đớn, cô không tự chủ được đưa tay lên ôm lấy bụng , nếu đứa nhỏ của mình không có mất đi , được sinh ra trên cõi đời này , liệu có khỏe mạnh lớn lên không ?

Cố Liệt cũng bị lời nói của Sắc Vi dọa , sắc mặt trắng bệch, kích động luống cuống ôm lấy Sắc Vi " Chị hai , Tiểu Liệt không muốn mất đi ba mẹ , em không cần người khác tới tranh ba mẹ . Chị hai , chúng ta đi nói cho ba , về sau không bao giờ cho đi Trần đến nhà chúng ta nữa . "

Cố Liệt ngây thơ nói ra những lời này làm giảm bớt nội tâm bi thống của Sắc Vi , cô trấn an vỗ vỗ lưng , ôn hòa nói " Tiểu Liệt, đừng sợ, nghe chị hai nói . Tiểu Liệt, chúng ta đã không còn bé nữa , chúng ta sẽ bảo vệ ba mẹ , bảo vệ gia đình của chúng ta . "

" Nhưng mà , chúng ta còn đang đi học , chị hai, chúng ta có thể làm cái gì ? " Cố Liệt tuổi tuy nhỏ , nhưng trời sinh thông minh , nghe thấy chị hai nói liền hiểu ra điểm mấu chốt . Sắc Vi cười nhẹ , trong mắt hiện lên giao hoạt , chính là chờ em trai nói ra những lời này.

" Tiểu Liệt , chính là bởi vì chúng ta còn nhỏ , còn trẻ , cho nên chúng ta có nhiều thời gian để học tập . Càng nhiều thời gian để cố gắng làm cho chính mình trở nên cường đại, mà ba mẹ lại theo chúng ta lớn lên sẽ chậm rãi già đi , chờ chúng ta sau khi lớn lên, bọn họ liền già đi , đến lúc đó ba mẹ càng cần chúng ta bảo vệ . Mà hiện tại chúng ta cần phải làm là thứ nhất, chính là học tập thật tốt , thứ hai chính là bảo vệ thân thể . Đi Trần hiện tại còn không biết chị đã phát hiện bí mật của đi ta , cho nên vẫn như cũ đối tốt với chúng ta , chúng ta liền giả vờ như không biết gì . Nhưng chúng ta cần phải cố gắng rất nhiều . Tiểu Liệt , chú Nam chính là một người biết thái cực quyền rất lợi hại , chính là võ thuật , em có muốn hay không cùng chú Nam học tập ? "

" Nếu ba biết thì phải làm sao bây giờ ? " Cố Liệt vừa nghe nhất thời mở to hai mắt , nhưng lập tức nghĩ đến người ba nghiêm khắc , không khỏi phiền não .

" Nếu Tiểu Liệt cuối kỳ thành tích đạt tới chín mươi điểm , ba sẽ không có lý do phản đối , không phải sao ? Đến lúc đó chúng ta liền quang minh chính đại nói cho ba biết . Chị nghĩ ba thấy Tiểu Liệt của chúng ta tốt như vậy , nhất định sẽ không tức giận . "

" Đúng vậy , em như thế nào không nghĩ tới . " Cố Liệt ánh mắt nhất thời sáng, sốt ruột cầm lấy tay Sắc Vi nói " Chị hai , chúng ta khi nào thì đi tìm chú Nam ? " Tiểu Liệt tuy rằng không rõ thái cực quyền là loại võ thuật gì , nhưng là nghe chị hai nói như vậy , nhất định rất lợi hại .

Sắc Vi không nói gì , chính là ánh mắt đột nhiên lạnh xuống dưới "Tiểu Liệt thật sự muốn học ?"

"Đừng vậy chị hai , em muốn học ." Nhìn chị hai như vậy làm cho Cố Liệt có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến ba mẹ , cậu vẫn dũng cảm gật gật đầu.

Sắc Vi đẩy lòng dâm lên vài phần tán thưởng "Nhưng Tiểu Liệt phải đáp ứng chị hai vài yêu cầu . Thứ nhất chúng ta tạm thời làm như không biết ý xấu của dì Trần, trước đây như thế nào về sau vẫn như vậy . Thứ hai không được nói cho bất kì ai biết chúng ta theo chú Nam học võ thuật , kể cả bạn học lẫn người giúp việc . Thứ ba chuyện hôm nay chúng ta nói chuyện với nhau phải giữ bí mật , ngay cả cha mẹ cũng không được tiết lộ . Tiểu Liệt , em có thể làm được không ? "

Cố Liệt vẻ mặt mìm mừ , không thể hiểu " Tại sao lại không thể cho cha mẹ biết ? "

" Tất cả đều là bí mật . Tiểu Liệt thử nghĩ xem, chờ Tiểu Liệt mười tám tuổi đột nhiên nói cho ba mẹ biết em có võ công rất lợi hại, thành tích học tập mỗi lần đều rất tuyệt , ba mẹ có hay không sẽ rất kinh hi ?" Sắc Vi nhẫn nại giải thích .

" Có lẽ là như vậy ." Tiểu bá vương cái hiểu cái không, nhưng cậu lại nhớ kỹ ba chữ "Mười tám tuổi " này , cho nên cậu nhóc này sau khi tới mười tám tuổi mới đột nhiên hiển lộ một thân hảo công phu , làm cho mọi người mở rộng tầm mắt , hóa ra điều này mới là phúc hắc .

Sắc Vi vừa lòng sờ sờ đầu tiểu bá vương "Tốt lắm , bây giờ cũng không còn sớm , Tiểu Liệt bắt đầu từ ngày mai , chúng ta cùng nhau nỗ lực , chị hai tin tưởng Tiểu Liệt nhất định là tuyệt nhất . "

Cố Liệt nhìn vẻ mặt ôn nhu của chị hai, trong lòng ấm áp , trịnh trọng gật gật đầu "Chị hai, chuyện này là bí mật của chúng ta , Tiểu Liệt nhất định sẽ không làm cho chị thất vọng ."

Nói xong đứng lên "Chị hai, Tiểu Liệt đi ôn tập bài học , thi cuối kỳ sắp đến em nhất định sẽ làm bài thật tốt , đến lúc đó chị hai đưa em đến chỗ chú Nam học võ thuật . " Nói xong mở cửa phòng , chạy nhanh trở về phòng mình .

Nhìn cửa phòng rộng mở Sắc Vi nửa ngày mới hoàn hồn đứng dậy đóng cửa , xoay người ngồi vào máy tính trên bàn học . Cô không nghĩ tới Tiểu Liệt lúc còn nhỏ tâm trí so với thiếu niên cùng tuổi thành thực hơn nhiều , có chủ kiến của chính mình . Trong trí nhớ của bản thân Tiểu Liệt luôn thích cùng chính mình đối nghịch , luôn ghen tỵ với Diệp Tiểu Bảo nhà bên cạnh , không thích học tập , thích chơi trò chơi . Sau khi anh em Thẩm gia đến đây , bé liền mỗi ngày đi theo Thẩm Văn Kiệt chơi đùa, suốt ngày ham chơi không đi quán nét ngồi thì cũng đi trượt băng , la cà quán bar , nhà hàng . Rõ ràng trong nhà cái gì cũng không thiếu , nhưng bé không chịu ở trong nhà suốt ngày ở bên ngoài , dần dần càng ngày càng phản nghịch , tính tình càng ngày càng tệ , cấp hai liền nhận được điện thoại của thầy giáo nói bé ở trường học đánh võ đầu bạn học , trốn ở toilet hút thuốc , leo tường trốn học , gây chuyện thị phi ...

Sắc Vi cả người cảm thấy vô lực . đời trước khi em trai thay đổi cô đã ở đâu ? Đang làm gì ? Bản thân ngu ngốc bị người khác kéo mũi dử đi , cô có thể trách ai được cơ chứ . Khỏe miệng nở nụ cười chua xót , đời trước cô sống thật sự quá thất bại , kết cuộc phải nhận lấy vận mệnh bi thảm , đúng là gieo gió gặt bão mà .

Lau mặt xong, cố gắng áp chế cảm xúc của bản thân , Sắc Vi mở máy tính lên , một lát sau trên màn hình máy tính xuất hiện những hình ảnh quen thuộc ở phòng khách và phòng ngủ của cha mẹ . Lúc này phòng khách không có người , nhìn xuống đồng hồ 20 : 50 cha mẹ giờ này đang đi dự tiệc , tối nay có lẽ đến đêm khuya mới trở về . Thành công kéo Tiểu Liệt lại gần là một hiện tượng tốt , phải làm cho Tiểu Liệt ở trong lòng cảm thấy chị hai chính là người thân thiết nhất , để tránh cho về sau khi anh em Thẩm Văn San đến đây làm hư Tiểu Liệt .

Hừ , lúc này đây cô muốn làm cho bọn họ ngay cả cơ hội xuất thủ đều không có . Cũng không cần sợ Tiểu Liệt đối với Trần Ly Hoa chán ghét , cô muốn mượn tay Tiểu Liệt kích thích Trần Ly Hoa , chớ nếu như đẩy đến đường cùng chắc chắn sẽ cần can . Trần Ly Hoa nếu không thể không chế được nhất định sẽ có hành động , nếu đi ta có hành động thì cô có thể bắt được nhược điểm , mà nếu không có nhược điểm cô cũng không ngại giúp dì ta chế tạo một chút nhược điểm . Tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của cô , cô nhất định không để sai lầm lặp lại . Cảm điện thoại nội bộ lên , cô gọi xuống dưới lầu

Đô ~~~ Đô ~~~

Điện thoại vang lên hai tiếng liền có người nghe , là A Hồng nhận máy

" A Hồng , mang giúp tôi một ly sữa ấm lên phòng . "

Sắc Vi nói xong , mở hộp đựng trang sức ra , lấy từ bên trong ra một chiếc đồng hồ nữ Diamond D cùng với dây đeo tay bằng vàng rồi tùy ý để ở trên bàn , sau đó tắt điện thoại . Chị đã tham tiền , bản tiểu thư liền giúp chị một chút , chỉ sợ chị không động tâm mà thôi .

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Ngày hôm sau, tiết học thứ 2 vẫn là môn toán, dù cho Sắc Vi đã dùng đến 200 % tinh thần, cố gắng tập trung hết sức vào môn học nhưng cuối cùng đến hết tiết vẫn phải tìm thầy giáo nhờ giảng lại bài.

Đến khi cô trở lại vị trí ghế ngồi của mình, An Khê đang ngồi bên cạnh ngạc nhiên thốt ra: "Hôm nay, mặt trời mọc ở đằng tây hay sao mà Sắc Vi của chúng ta lại đi nhờ thầy giảng lại bài thế?"

"Thì sao! Rất ngạc nhiên hả? " Sắc Vi cau mày, cái công thức toán học kia luôn xoay vòng vòng trong đầu cô.

"Rất kỳ quái nha, giống như gà trống đẻ trứng, heo mẹ biết leo cây. Chắc chắc, nếu Điều Điềm Mật và đám người kia biết được, không biết sẽ có cảm giác như thế nào? Sắc Vi, bạn thật sự bỏ tối theo sáng, quay đầu hoàn lương sao? Từ nay về sau sẽ không đi tìm bọn người Điều Điềm Mật nữa chứ ? "

"Đúng vậy, mình nhất định sẽ cố gắng học tập chăm chỉ." Sắc Vi cười nói " Sao vậy, không tin mình hả?"

Cái tên Điều Điềm Mật này Sắc Vi vẫn còn chút ấn tượng, người này tính tình nóng nảy là một trong những bằng hữu " xôi thịt " của cô trong thời kỳ trung học. An Khê bĩu môi, về mặt nghi ngờ .

Lúc này ngồi ở hàng trên, Lâm Khả Khả quay đầu, cầm trong tay một quyển vở nhỏ " Đây là vở ghi chép các công thức toán học của mình cho bạn mượn, mong là nó có thể giúp bạn hiểu các công thức toán rõ hơn."

Đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, Sắc Vi đưa tay cầm lấy quyển vở ghi chép, cười thật tình: "Cám ơn bạn Khả Khả."

"Không cần cảm ơn." Lâm Khả Khả ngại ngùng cười. Sắc mặt An Khê khoa trương, quái dị nhìn chằm chằm Sắc Vi " Thế giới này đảo lộn rồi à, Sắc Vi cố gắng phấn đấu như vậy? Bạn muốn thi vào trường Thanh Hoa sao? "

Sắc Vi dờ khóc dờ cười liếc mắt một cái "Thanh Hoa ? Thôi đi, cao quá mình với không có tới, chẳng qua sang năm chúng ta thi đại học rồi. Mình muốn cố gắng nhiều một chút, có thể đậu vào một trường đại học nào đó thôi. Bây giờ còn chưa mượn, kiến thức nền tảng của mình quá kém nếu để đến sang năm mới cùng cố thì chắc không thể thi đậu được. Chỉ cần đậu một trường đại học bình thường là mình đã thấy cảm tạ trời đất rồi "

An Khê bĩu môi, cảm hơi nâng lên " Hoàng Thái Hậu nhà mình cũng nói, nếu bản công chúa thi trượt đại học sẽ lập tức đóng gói mình đến Học viện nghệ thuật học múa . Cũng đúng thôi , bản công chúa đáng người hoàn mỹ , thiên sinh lệ chất , sinh ra để học múa nếu mình không đi học múa thì quả thật lãng phí tài nguyên quốc gia . "

"Phốc..."

Lời này vừa nói ra , Lâm Khả Khả nhất thời buồn cười lên tiếng, "An Khê bạn thật khoa trương . "

An Khê nghe vậy đắc ý dào dạt "Điều này sao có thể kêu khoa trương ? Cái này gọi là hài hước , khôi hài , bản công chúa cho dù có khoa trương nhưng cũng là khoa trương một cách rất có nội hàm ."

Lần này ngay cả Sắc Vi cũng nhin không được nở nụ cười . " Sắc Vi , bạn cũng không cần quá lo lắng việc này . Bạn có thể giống như vậy , các trường nghệ thuật không yêu cầu điểm văn hóa cao . "

Lâm Khả Khả đem đề tài trở lại lúc ban đầu , về mặt nghiêm túc nói . " Minh ? Vẫn là quên đi , mình trời sinh không có tế bào nghệ thuật , nếu học nghệ thuật sẽ là xúc phạm tới nghệ thuật đó . "

Tan học về nhà , Sắc Vi vẫn như cũ lập tức trở về phòng mở máy tính theo dõi những gì camera ghi lại . Hôm nay , ở phòng khách buổi sáng mẹ ngồi uống coffe , sau đó có 2 người giúp việc dọn dẹp , sửa sang lại thì không có ai ghé thăm .

Tối hôm qua , A Hồng mang sữa lên phòng , cô cố tình để vòng tay trên bàn trang điểm còn bản thân thì đi vào phòng tắm . Ngoài việc A Hồng mang sữa lên , mọi việc vẫn bình thường , trang sức không bị mất điều này cũng không sao , tất cả mới chỉ bắt đầu không cần nóng vội .

Mấy ngày tiếp theo , Sắc Vi bố trí thêm camera theo dõi ở toilet tầng 1 cùng với hành lang , đồng thời nhờ chú Nam điều tra tư liệu về A Hồng , hóa ra nhà A Hồng ngoài ba mẹ ra còn có một em trai đang theo học đại học . Ba của A Hồng thân thể không được tốt lắm, A Hồng từ năm mười ba tuổi đã nghỉ học đi làm kiếm thêm tiền phụ giúp gia đình . Trước kia A Hồng chỉ làm ở siêu thị của thị trấn hoặc nhà xưởng ở địa phương thôi , lần này đến Cố gia làm công cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với thành phố lớn . Hàng tháng ngoài gửi tiền về phụ giúp gia đình còn phải gánh vác chi phí học tập của em trai , áp lực quả thật rất lớn .

Đọc xong tư liệu Sắc Vi có thể hiểu tại sao A Hồng lại bị Trần Ly Hoa mua chuộc , nhưng điều đó cũng không thể che lấp được sai lầm của A Hồng . Kế tiếp , Sắc Vi cố tình để đồ trang sức và tiền mặt vứt lung tung trong phòng nhưng A Hồng vẫn an bình bất động , ngoại trừ vài lần phát hiện chị ta vụng trộm gọi điện thoại cho Trần Ly Hoa thì không có gì bất thường .

Nửa tháng trôi qua , Cố Liệt đạt được chín mươi điểm môn ngữ văn, Sắc Vi liền vụng trộm dẫn đi gặp chú Nam , sau đó liền vụng trộm một tuần dành ra hai buổi học tập võ thuật . Lần này tiểu bá vương quả thật cố gắng học tập , khiến cho chú Nam người bị ép buộc thu nhận đồ đệ cũng cảm thấy vui mừng .

Buổi tối, Sắc Vi gọi A Hồng lên phòng " A Hồng, chị giúp tôi tìm đôi hoa tai trâm châu của tôi ở đâu, ngày mai tôi muốn đeo nó . "

Khi A Hồng bước vào phòng , trong phòng một trận hỗn loạn Sắc Vi trên người mặc bộ quần áo ngủ , đồ đạc trong phòng loạn thành một đống , trên giường chăn gối mỗi thứ một nơi .

A Hồng rất nhanh chóng đáp lời " Tiểu thư , tôi lập tức giúp cô tìm . "

Sắc Vi tựa vào giường ngáp liên tục , bất động quan sát động tác của A Hồng , sửa sang lại sách giáo khoa , dọn sạch rác trên bàn , động tác nhanh chóng lưu loát , lần này đã là lần thứ ba cô gọi cho A Hồng đi lên tìm này nọ . Chỉ chốc lát sau , A Hồng liền đem bàn học cùng bàn trang điểm sửa sang lại không còn một mảnh , đồ dùng cũng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp . Sau đó xoa xoa hai tay thật đáng tiếc nhìn về phía Sắc Vi. " Tiểu thư, thật xin lỗi, A Hồng không tìm thấy hoa tai trâm châu , có lẽ bị rơi ở nơi khác , nếu không để A Hồng tìm lại một lần nữa cho cô. "

Sắc Vi ngáp một cái thật to , không kiên nhẫn lác đầu "Tìm không thấy thì thôi ! Có lẽ rơi ở nơi nào rồi ,thật phiền toái , không cần tìm nữa! Chị đi ra ngoài đi, tôi muốn thay quần áo." Nói chưa dứt, A Hồng cung kính vội vàng ra phòng.

A Hồng vừa đi , sắc mặt mệt mỏi biến mất , cô đưa tay khóa trái cửa phòng lại mở lòng bàn tay còn lại mở ra bên trong là đôi hoa trâm châu sáng long lanh .

"Hừ! Lần này thì cá phải cắn câu thôi ?" Sắc Vi cười lạnh , trong tháng này đây là món đồ "Mất đi" thứ hai của cô .

Thay đổi quần áo , Sắc Vi đi xuống lầu đem đôi hoa tai trâm châu một chiếc để ở dưới bồn rửa tay tầng một , một chiếc để ở dưới bàn trà ở phòng khách , còn có vòng tay bằng vàng lần trước " mất đi " để ở bụi cỏ cạnh hành lang . Chỗ này là nơi A Hồng thường xuyên vụng trộm gọi điện thoại , tin tưởng không được bao lâu , A Hồng nhất định sẽ rất kinh hi phát hiện " vòng tay bị mất đi " .

Làm xong mọi việc , Sắc Vi quay trở lại phòng của mình , mọi việc dọn dẹp trong nhà đều được người giúp việc luân phiên dọn dẹp , tháng này đến lượt A Hồng phụ trách dọn dẹp bồn rửa tay dưới tầng 1 và phòng khách , cho nên Sắc Vi tuyệt không lo lắng sẽ bị những người khác lấy mất . Hiện tại mọi sự đã chuẩn bị tốt , chỉ chờ con mồi chui đầu vô lưới .

Chuẩn bị đầy đủ các chai thủy tinh rỗng cùng pipette nhỏ giọt, đưa thủy tinh các loại , Sắc Vi lấy nước cất và các loại tinh dầu trong ngăn kéo ra sau đó thì thầm tự nói nhủ với bản thân " Ôn tập lại lý thuyết nửa tháng nay, bây giờ là lúc thực hành " .

Nhẹ nhàng mở nắp một bình tinh dầu ra , hương thơm hoa hồng lập tức bay khắp phòng , nhỏ vài giọt tinh dầu hoa hồng vào chai thủy tinh rỗng rồi lập tức đóng nắp bình lại . Lấy tiếp vài giọt tinh dầu hoa nhài , lại bỏ thêm nước cất dùng đũa thủy tinh khuấy đều để cho 3 loại dung dịch hòa quyện vào nhau . Khi hỗn hợp hòa quyện vào nhau xuất hiện một mùi thơm lịch sự tao nhã nhưng cũng tươi mát , có nồng nàn của hoa hồng lại có hoa nhài tươi mát Sắc Vi trong lòng dâng lên một loại vui sướng quen thuộc , chính là loại cảm giác này , mỗi lần tiếp xúc này đó mùi thơm của nước hoa , đầy lòng liền tràn ngập một loại hạnh phúc thỏa mãn khoái hoạt

Thật ra hôm nay chỉ là thí nghiệm, hai loại tinh dầu này phối hợp với nước cất căn bản không đủ điều phối trở thành một loại nước hoa . Mỗi một lọ nước hoa trong đó thường chứa bảy , tám loại tinh dầu , thành phần cùng tỉ lệ của mỗi loại cũng phải rất chính xác nếu không sẽ ảnh hưởng tới mùi thơm hoàn chỉnh của nước hoa . Trong đầu Sắc Vi nhanh chóng lên kế hoạch , để trở thành một điều hương sư không phải là không có khả năng , nhưng nhất định phải được ba đồng ý . Tinh dầu vốn đắt đỏ , cô dựa vào trí nhớ của đời trước có thể nhận biết được hơn một nghìn loại tinh dầu , nhưng điều này đối với một điều hương sư vẫn là không đủ .

Ba cũng tuyệt đối không thể cho cô tiền mua hơn một ngàn loại tinh dầu , mà hiện nay cô đang ở tuổi trưởng thành chưa chắc ba đã đồng ý chuyện này . Nếu cô đã quyết định lựa chọn con đường này , tương lai nhất định phải sang Pháp để học chuyên nghiệp , nhưng hiện tại cô không tin tưởng sẽ thuyết phục được ba toàn lực duy trì để cô điều phối nước hoa .

Thờ dãi cô đem mọi thứ trên bàn cất đi , bây giờ chỉ có thể chậm rãi gia tăng các loại tinh dầu , vụng trộm luyện tập , ghi nhớ đặc điểm của các loại tinh dầu

Nhìn ra bên ngoài, bây giờ cũng không còn sớm. Ngày mai là cuối tuần, có lẽ cô nên đi dạo xung quanh xem giá cả của tinh dầu trên thị trường, tích lũy kinh nghiệm cho bản thân .

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Sáng sớm ngày hôm sau , Sắc Vi xuống dưới lầu " Ba mẹ, chào buổi sáng . "

Trong phòng khách ba đang ngồi đọc báo , mẹ ở bên cạnh pha trà , ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ vào trong căn phòng khiến cho hình ảnh trước mắt trở

nên ẩm áp , yên bình . Trong lòng Sắc Vi cảm thấy rất hạnh phúc , loại cảm giác này thật tốt .

Cố Hạo Vũ đang đọc báo nghe thấy tiếng của con gái , ngừng đầu lên cười nói " Sắc Vi , hôm nay là ngày cuối tuần, sao không ngủ thêm một chút . "

Sắc Vi ngáp một cái , lười biếng ngồi vào sofa "Hôm nay con định đi dạo phố . Mẹ , Tiểu Liệt còn chưa dậy sao ? Lại làm sâu ngủ rồi . "

Thẩm Khanh nhìn Sắc Vi rồi nhủ mầy oán trách nói " Xem tướng ngồi của con kia , nếu có người ngoài nhìn thấy thì làm sao , không có chút e lệ nào hết . "

Nói xong , động tác ôn nhu rót trà đưa cho ông xã đang ngồi bên cạnh " Tiểu Liệt đã dậy từ sớm , theo chú Nam chạy bộ buổi sáng rồi . " Dứt lời , ánh mắt phiền muộn nhìn về phía Cố Hạo Vũ " Ông xã , em càng ngày càng không hiểu đứa nhỏ này , trước kia ngày nào cũng phải thức dục ba lần bốn lượt mới chịu xuống giường . Một tháng trở lại đây , bỗng nhiên thay đổi kỳ lạ , mỗi buổi sáng chịu khó dậy sớm cùng A Nam đi chạy bộ buổi sáng , thật sự là rất kỳ lạ . Ông xã , có khi nào anh đồng ý nguyện vọng gì của Tiểu Liệt không ? "

Cố Hạo Vũ gấp tờ báo lại , bưng ly trà lên mũi ngửi ngửi một chút rồi mới uống một ngụm " Thăng bé chịu khó cũng tốt , anh cảm thấy Tiểu Liệt hiện tại so với trước kia nghe lời hơn , đây là hiện tượng tốt , bà xã em đừng suy nghĩ nhiều . " Nói xong , ánh mắt không lưu dấu vết nhìn về phía Sắc Vi liếc một cái . Đáng tiếc Sắc Vi có chút không để ý , nên không có phát hiện ra ánh mắt này , ngược lại ở trong lòng thầm than: không hổ là bà của cô , tư thế bưng trà thật sự là tao nhã phi phàm , nhìn qua cũng khiến cho người ta tâm hồn xao động . Trong lòng suy nghĩ một chút , tầm mắt ở trên người mẹ chuyển động , đột nhiên về mặt háo sắc nhìn chằm chằm Cố Hạo Vũ nói .

" Ba ba , ba đã đến tuổi này mà còn bảo dưỡng tốt như vậy , chắc chắn , khắp người đều tỏa ra sức quyến rũ của người đàn ông nha . Mẹ , mẹ phải cẩn thận , ba như vậy đi ra ngoài có thể hấp dẫn một đoàn cô gái xinh đẹp . Huống chi ba còn có tiền , có sức quyến rũ , có địa vị , có nội hàm , đốt đèn lồng đều khó tìm thấy , cho dù là cô gái tuổi trẻ cũng hận không thể lại gần ấy chứ . "

Lời này vừa nói ra , Cố Hạo Vũ tầm mắt đảo qua cười như không cười nhìn Sắc Vi , Thẩm Khanh nghe vậy cũng cười để ẩm trà xuống , một chút nguy cơ cũng không ý thức cười nói :

" Con bé kia , sáng sớm tinh mơ như thế nào đã trêu chọc ba ? Cái gì mà có tiền , có sức quyến rũ , có địa vị , có nội hàm , hóa ra mẹ gả cho ba con là kiếm được một món lớn à ? "

Haizzz , mẹ thật không có chút ý thức nguy cơ gì cả , Sắc Vi trong lòng thở dài , về mặt đùa cợt ôm lấy cánh tay Thẩm Khanh làm nũng nói :

" Đúng nha , mẹ người đứng là làm ăn có lời nha , người ta nói đàn ông bốn mươi như bông hoa , ba bây giờ là bông hoa thời kỳ nở rộ nha , ướt át kiểu diêm như thế kia cơ mà . Mẹ , mẹ cần phải để ý nhiều một chút , bên ngoài rất nhiều ông bướm đều mơ ước đóa hoa này đây . "

Sắc , Cố Hạo Vũ ngồi bên kia đang uống trà , thiếu chút nữa thì phun hết ra ngoài . Vợ họ một tiếng , rồi quay sang nhìn Sắc Vi cười : " Sắc Vi , con nói xem có con ông bướm nào mơ ước ba nào ? "

Sắc mặt Sắc Vi lúng túng , buông Thẩm Khanh ra , nhìn nhìn về mặt mẹ mình làm bộ dạng do dự như muốn nói lại thôi . Nhìn bộ dáng con gái như vậy làm cho Thẩm Khanh thấy hiếu kỳ kéo Sắc Vi đến bên người , cười nói "Đúng vậy , con thành thật khai báo xem có bao nhiêu ông bướm ? Xác định tổng số lượng xong nói cho mẹ , mẹ dùng thuốc diệt côn trùng tiêu diệt hết . "

Tiêu diệt ? Sắc Vi trong lòng suy nghĩ , mẹ người chỉ biết nói , đến khi mọi chuyện xảy ra mẹ chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn .

Đón nhận ánh mắt của ba mẹ , Sắc Vi bày ra vẻ mặt "Nói ra chớ có trách con " , hấp háy cái mũi nhỏ giọng nói . " Con cảm thấy di Trần nhìn ba bằng ánh mắt rất kỳ quái , giống như con chuột thấy gạo vậy , hận không thể đem ba nuốt vào trong bụng , thực khủng bố ! "

" Di Trần ? "

Thẩm Khanh sùng sốt , lập tức bỗng nhiên tỉnh ngộ : " Lily ? "

Cố Hạo Vũ ánh mắt cũng lóe lóe , nâng chung trà lên , khoe miệng cũng là chậm rãi nâng lên . Tầm mắt quan sát về mặt của vợ " Điều đó không có khả năng " , khoe miệng lại thu vào , khe thờ dài . Tầm mắt vừa chuyển dừng ở trên mặt Sắc Vi , trong mắt hiện lên một chút thâm ý , con gái xem ra đã thông suốt , muốn bắt đầu phản kích , không biết đứa trẻ này có thể làm được đến đâu ?

" Không thể nào , Sắc Vi có phải hay không nhìn nhầm . Di Trần qua lại với nhà chúng ta hơn năm năm , luôn xem con như cháu gái của mình . Bảo bối , có hay không nhầm lẫn gì ? "

Thẩm Khanh không cần suy nghĩ , ngay lập tức phủ nhận lời nói của Sắc Vi . Thẩm Khanh tính tình hòa nhã , bình thường không thích ra ngoài , lại không giao thiệp rộng , cho nên bạn bè rất ít . Năm năm nay , Trần Ly Hoa là người bạn thân thiết nhất của Thẩm Khanh cho nên Thẩm Khanh đối với Trần Ly Hoa tin tưởng 100% . Vì thế , sau khi nghe Sắc Vi nói xong liền cảm thấy hoang đường , theo bản năng phủ quyết chuyện này . Sức quyến rũ kinh người của ông xã mọi người đều biết , Lily lúc trước cũng cùng mình nói qua việc này , muốn mình cẩn thận nữ nhân bên ngoài , một người đã từng nhắc nhở mình về chuyện này làm sao cho thể mơ ước đến ông xã của mình . Thẩm Khanh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này có thể xảy ra .

Sắc Vi nhủ mầy , hai tay khoanh trước ngực , nhún nhún vai từ sofa đứng dậy , hoàn toàn thất vọng : " Mẹ , sao mẹ lại kích động như vậy , nếu mẹ không tin thì thôi , dù sao con cũng chính là tùy tiện nói thôi . "

Nói xong đi ra phòng khách gọi " A Hồng , giúp tôi chuẩn bị bữa sáng , tôi muốn uống cháo hoa cùng dưa muối . "

Đi đến bàn ăn, Sắc Vi khoe miệng âm lãnh cười, xem ra năm năm nay Trần Ly Hoa đã tốn không ít công sức lừa mẹ giỏi đến như vậy, khiến mẹ hoàn toàn tin tưởng vào đi ta. Sự tin tưởng của mẹ đối với Trần Ly Hoa như vậy, làm sao đi có thể xuống tay như thế được? Bằng mọi cách cố gắng tiếp cận gia đình của tôi, làm ra vẻ nhiệt tình, quan tâm chúng tôi dần dần trưởng thành, mua cho tôi nhiều quà như vậy, cuối cùng lại đẩy người tin tưởng đi nhất xuống dưới địa ngục, sao đi có thể độc ác đến như vậy?

Hai tay gút gao nắm thành nắm đấm, hàm răng cắn chặt vào nhau, ánh mắt nhìn xuống bàn như có thể xuyên qua xuống dưới sàn. Trần Ly Hoa, đi như vậy, tôi sao có thể buông tha cho đi, sao có thể bỏ qua cho đi đây.

"Tiểu thư, cháo đến đây!" A Hồng bưng tô cháo nóng hằm hạp chậm rãi đến gần, mùi thơm thanh mát bay vào trong mũi, cầm lấy thìa, nhẹ nhàng khuấy, Sắc Vi thần nhiên liếc mắt một cái "Cho tôi một ly sữa ấm"

"Vâng, tiểu thư."

Ăn một thìa cháo, hơi nóng của cháo xua tan đi khí lạnh ở trong lòng Sắc Vi, trong mắt hiện lên ý cười. Một người nói không có gì, nhiều người nói sẽ có chuyện, hôm nay mới chỉ là lần đầu tiên, sau này Tiểu Liệt, A Hồng và nhiều người khác cũng sẽ nói như thế trước mặt mẹ. Trần Ly Hoa, đi hãy nhìn xem sự tin tưởng của mẹ tôi đối với đi điều mà đi đã bỏ ra biết bao công sức trong năm năm qua để gây dựng lên sẽ dần dần sụp đổ ra sao.

Ăn xong bữa sáng, Sắc Vi cũng không đợi chú Nam trở về mà trực tiếp cầm túi xách đi ra ngoài. Gần đây Tiểu Liệt rất chịu khó luyện tập, đến cuối tuần lại dành nhiều thời gian hơn để luyện tập, hôm nay chú Nam chắc chắn dành nhiều thời gian hơn để dạy dỗ Tiểu Liệt.

Ngồi trên xe nhìn cảnh vật hai bên đường, Sắc Vi trong lòng không ngừng cảm thán, chỉ vài năm nữa, khắp nơi đều là nhà cao tầng, cảnh tượng như bây giờ sẽ không còn nữa. Sau đó, suy nghĩ của Sắc Vi lại chuyển sang trên người Cố Liệt. Tiểu Liệt năm nay mới mười một tuổi, bây giờ mới luyện tập võ thuật có lẽ có chút muộn, không phải là cô yêu cầu cao nhưng nếu muốn thay đổi vận mệnh của kiếp trước, việc đầu tiên là phải thay đổi từ căn bản. Giống như cây cỏ thụ, gốc rễ có cắm sâu thì thân cây, cành lá mới phát triển tươi tốt được, mặc cho bão táp mưa sa vẫn ngạo nghễ đứng giữa trời. Luyện võ công có thể rèn luyện ý chí và sức khỏe của con người, đối Tiểu Liệt chỉ có lợi mà không hại, chỉ khi bản thân đủ mạnh mẽ, mới không bị nhân tố bên ngoài ảnh hưởng. Cô muốn Tiểu Liệt thay đổi hoàn toàn từ bên trong đến bên ngoài, tư tưởng độc lập tích cực, cơ thể khỏe mạnh cường tráng, thời gian trôi qua Tiểu Liệt nhất định có thể tự quyết định được vận mệnh của chính mình.

"Tiểu thư, đã đến nơi."

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe bên đường, bốn phía dòng người mãnh liệt, xe cộ đi lại như nước chảy, hai bên đường đủ loại cửa hàng, từng cái đều nối liền nhau. Nơi này là khu vực buôn bán sầm uất nhất của U thị, đông người qua lại, tự nhiên cũng là nơi phức tạp nhất. Những cửa hàng bán tinh dầu nằm ngay bên trong đoạn đường dành riêng cho người đi bộ, kiếp trước Sắc Vi thường xuyên cùng Điều Điềm Mật, An Khê đến đây đi dạo phố, mua quần áo.

Hôm nay là thứ Bảy đám đông càng thêm náo nhiệt, phần lớn đều là học sinh và người lao động phổ thông, nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, đáy lòng Sắc Vi lại thêm một trận cảm thán.

"Tiểu thư, cô muốn mua cái gì? Không bằng tiểu thư ở trong xe, để cho Tiểu Vương thay tiểu thư đi mua."

Sắc Vi lắc đầu "Không cần, Tiểu Vương anh chạy ra bãi đậu xe đi. Tự mình tôi đi dạo, con gái đi dạo phố anh là con trai đi theo có là ý gì? Như thế này đi tôi mua đồ xong sẽ đợi anh trước cửa khách sạn Venus? Được không?" Theo bản năng sờ sờ túi quần, Sắc Vi thở dài vẫn là nên mua một cái đi động, không có đi động quả thật rất bất tiện.

Tiểu Vương thấy thái độ của Sắc Vi kiên quyết cũng không nói thêm gì, hần chẳng qua chỉ là người làm công, tiểu thư phân phó như thế nào thì cứ làm như vậy thôi. Từ trong túi quần lấy ra số điện thoại của mình rồi nói: "Tiểu thư, đây là số điện thoại của tôi, nếu có chuyện gì thì gọi điện tôi sẽ lập tức tới đón cô."

"Được rồi, anh nhanh đi đi, nếu đậu xe lâu không chừng cảnh sát đến đây viết phiếu phạt thì lại mệt đấy." Sắc Vi cầm số điện thoại để vào túi xách, rồi hòa vào dòng người đang mua sắm.

Đường dành riêng cho người đi bộ bên trong tuy nhiều, nhưng đại bộ phận đều là các loại cửa hàng quần áo, cũng có nhà ăn, hai ba tiệm còn lại là đồ điện và biển quảng cáo linh tinh. Sắc Vi trực tiếp đi vào một cửa hàng bán đồ điện tử, đi đến quầy bán điện thoại đi động, hiện nay điện thoại kiểu dáng cũ kỹ, nhìn vào tủ kính chỉ thấy thật xấu xí giống như cục gạch vậy. Cuối cùng, Sắc Vi cũng chọn được chiếc điện thoại đi động Nokia 885 mới được đưa ra thị trường giá 299\$. Trong lúc chọn số điện thoại, Sắc Vi hoài niệm chiếc IPHONE năm 2011 của mình.

Một lúc sau Sắc Vi mới đến nơi mà mình muốn đến, nhìn cửa hàng Hồng Viễn trước mặt chuyên phân phối các loại mỹ phẩm, đồ trang điểm cho toàn bộ U thị. Hiện tại thị trường nước hoa ở Trung Quốc vẫn còn chưa được khai thác, ở thị trường quốc tế thì nước hoa lại là loại sản phẩm xa xỉ, đắt đỏ mà các loại tinh dầu thiên nhiên lại càng hiếm lạ. Sắc Vi đi vào bên trong cửa hàng, khắp nơi đều trưng bày các loại mỹ phẩm trang điểm, sản phẩm dưỡng da, cũng có quầy trưng bày nước hoa nhưng chỉ có vài lọ nhỏ, bên cạnh còn có thêm các loại son môi. Sắc Vi ở bên trong đi qua đi lại hai vòng, cửa hàng to như vậy mà tổng cộng chỉ có mười một loại nước hoa, bày loại tinh dầu.

Dừng lại ở quầy chuyên bán nước hoa "Em gái, em muốn mua cái gì?" Đứng bán hàng là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi ăn mặc thời thượng tươi cười nhìn Sắc Vi hỏi.

"Chị ơi, cho hỏi nơi này có bán tinh dầu thiên nhiên không?" Sắc Vi dừng lại ở quầy hàng thần nhiên nói.

Người phụ nữ đứng trước quầy hàng có chút kinh ngạc nhìn Sắc Vi " Em gái, em muốn mua tinh dầu sao ? Em có biết tinh dầu rất đắt không ? "

Xem ra nơi này có , Sắc Vi cười nhẹ , chỉ chỉ vào mấy cái bình thủy tinh trong tủ nói : " Đây , đây , đây , đây còn có cái này nữa , đều lấy ra cho em xem thử. "

Nói xong , chống tay nhìn người bán hàng trước mắt , chậm rãi nói : " Tiền nào của nấy , hàng tốt tự nhiên giá cả có chút đắt đỏ , bất quá em thực sự muốn mua , nhưng bây giờ trên thị trường thật giả khó phân biệt , phải nhìn thật kỹ mới được . "

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10

Người bán hàng không nghĩ tới cô bé đứng trước mặt mình nói chuyện lão luyện như vậy , cô bé này nhìn qua chỉ khoảng 15 , 16 tuổi mà thôi , nhìn cũng không lớn hơn con gái ở nhà của mình là bao nhiêu mà sao khác nhau nhiều như vậy . Tuy trong lòng ngạc nhiên nhưng cũng không có nói gì , vội vàng lấy mấy chai tinh dầu mà Sắc Vi muốn xem lấy ra . Người bán hàng xem ra ánh mắt cũng không tồi , nhìn vào quần áo và cách nói chuyện của Sắc Vi có thể đoán ra cô cũng không phải thuộc tầng lớp trung lưu như mình . Nói cho cùng , khách hàng chính là thượng đế , không thể đem khách hàng đuổi ra ngoài được .

Tổng cộng có 5 bình tinh dầu , bao gồm : hoa nhài , hoa hồng , huân y thảo , hồi hương , diên vĩ hoa , mỗi bình khoảng 50 ml màu sắc tự nhiên . Sắc Vi lấy lọ tinh dầu huân y thảo đưa lên mũi ngửi , cảm giác có một mùi thơm lúc có lúc không bay vào khứu giác , vương vấn lan ra xung quanh . Mắt Sắc Vi sáng ngời , đây chính là tinh dầu huân y thảo thiên nhiên , lập tức đóng nắp bình tinh dầu lại . Tinh dầu rất khó bảo quản , một khi bị mở ra rất nhanh sẽ bị không khí pha loãng , Sắc Vi đem nắp bình đóng lại . Nếu không phải trời sinh cô có khứu giác đối với mùi thơm nhạy bén , người được mùi thơm bay ra từ trong lọ . Sắc Vi tiếp tục kiểm tra bốn bình còn lại , động tác chậm rãi , biểu tình lạnh nhạt .

Sau khi kiểm tra tốt năm bình tinh dầu , xác định toàn bộ đúng là tinh dầu thiên nhiên . Quả thật thương nhân Trung Quốc rất gian trá , thường xuyên trộn chung hàng giả với hàng thật , nhưng cửa hàng này đồ quả nhiên là đồ thật .

Người bán hàng nhìn cô bé trước mắt mình đang kiểm tra tinh dầu , trong lòng thập phần kinh ngạc , biểu tình lạnh nhạt , thủ pháp thành thạo lưu loát . Thật không nghĩ đến một cô bé mà lại có khí chất trầm ổn như vậy .

" Chị , cho hỏi bên trong có tinh dầu hương cam hoặc các loại tinh dầu khác hay không ? "

Trong lòng đang âm thầm tính tiền nhưng Sắc Vi cũng không vội hỏi giá tiền , đối với cô năm bình tinh dầu này vốn dĩ không đủ . Nhưng hiện tại cô đang bị viêm màng túi , muốn thu thập hơn một nghìn mùi không biết phải đợi đến tháng nào , năm nào mới được . Mua bán cũng chính là một môn học , trước hết phải cùng chủ cửa hàng trả giá đã .

" Tinh dầu hương cam ? Hiện tại trong tiệm không còn hàng , chỉ còn lại năm loại ở trên này . Hàng của tiệm tụi chị hoàn toàn là đồ nhập khẩu từ nước ngoài , tuyệt đối là hàng thật , giá thật . Nếu như em muốn , chị sẽ đặt hàng khoảng vài ngày sau sẽ có . " Người bán hàng nhiệt tình giới thiệu .

" Vậy sao ? " Sắc Vi có chút trầm ngâm , lúc sau mới nói " Thật không giấu diếm , em không cần số lượng tinh dầu lớn mà chỉ cần chủng loại đa dạng , vừa xong em có kiểm tra mấy bình tinh dầu của tiệm , xác thực là tinh dầu thiên nhiên không sai . Nếu như cửa hàng có nguồn hàng tốt , chủng loại đa dạng , giá cả phù hợp về sau em có thể trực tiếp đến đây mua hàng . "

" Em cần bao nhiêu loại , đều là tinh dầu thiên nhiên sao ? " Người bán hàng lập tức trả lời , lấy giấy bút ra ghi lại yêu cầu của Sắc Vi , đây chính là khách hàng lớn nhà . Trong lòng vui vẻ , âm thầm đắc ý bản thân mình nhanh nhạy , ánh mắt sắc bén mới có thể phát hiện ra .

" Không nhất định là tinh dầu không , còn có cả nước cất nữa . Tốt nhất đều là hàng nhập khẩu của Pháp , tinh dầu có hàng trăm loại một lúc em cũng không thể mua hết được . Nói thật với chị , em còn là một học sinh trung học không có nhiều tiền một lúc để mua hết được , cứ cách một khoảng thời gian nhất định em sẽ đến đây mua , có được không ? "

Vừa nói chuyện Sắc Vi vừa nhìn xung quanh quầy hàng để quan sát , phát hiện đồ của cửa hàng này cũng có rất nhiều thương hiệu nổi tiếng , các loại nước hoa đều là loại Sắc Vi đã từng dùng qua , giá trị cũng không phải là rẻ tiền . Hiện tại bản thân không có nhiều tiền , tất cả đều là dựa vào ba mẹ phát tiền tiêu vật hàng tháng , nghĩ đến những tháng tiếp theo không có tiền tiêu vật Sắc Vi có chút đau lòng .

" Được thôi , em có điện thoại di động không ? " Hiện tại , điện thoại di động chính là mặt hàng xa xỉ .

" Có " Sắc Vi đáp lời rồi lấy từ trong túi quần ra chiếc điện thoại mới mua , người bán hàng lập tức nhận ra chiếc điện thoại mới nhất trên thị trường , trong lòng thầm nghĩ đúng là con gái nhà giàu . Nụ cười trên môi càng tươi , lấy ra danh thiếp đưa cho Sắc Vi " Đây là danh thiếp của chị , chị tên là Trương Mẫn gọi chị là chị Mẫn là được , cửa hàng còn chuyên nhập khẩu hàng từ nước ngoài về , đảm bảo là hàng thật . Em có nhu cầu mua tinh dầu thiên nhiên , xin cứ liên lạc với chị đảm bảo giá cả hợp lý nhất . "

Sắc Vi tiếp nhận danh thiếp , nghe nói như thế trong lòng nhất thời vui vẻ , đem danh thiếp cất vào túi xách , chỉ chỉ trên bàn năm bình tinh dầu , thân nhiên cười nói "Tốt , chị Mẫn, em là lần đầu tiên tới cửa hàng mua bán của chị, chị tính giá ưu đãi cho em ?" Trương Mẫn nghe vậy sùng sốt

"A ... "

"Cô bé , em năm nay bao nhiêu tuổi vậy ?" Trương Mẫn vẻ mặt tò mò nhìn Sắc Vi ánh mắt kia giống như đang tìm tòi .

" Em năm nay mười bảy , sáu tháng sau tròn mười tám ." Sắc Vi che miệng cười khẽ , ánh mắt nhìn chăm chăm mấy bình tinh dầu trên bàn "Chị Mẫn , chúng ta tính giá đi ~ "

Từ trong cửa hàng đi ra , trên tay Sắc Vi là túi giấy màu trắng bên trong chứa năm bình tinh dầu . Sau nửa giờ cùng Trương Mẫn trả giá , Sắc Vi cũng mua được năm bình tinh dầu chỉ bằng nửa giá bán ban đầu . Trương Mẫn này cũng là người khôn khéo , chất lượng tinh dầu cũng rất tốt , sau này việc mua tinh dầu của cô cũng sẽ không quá khó khăn nữa rồi .

Bên ngoài , khắp nơi người người đi lại náo nhiệt , thời tiết tháng năm nóng nực Sắc Vi cảm thấy nóng nực , mồ hôi trên trán rịn ra . Nhìn đồng hồ mới hơn mười giờ , đang còn sớm mà việc cần làm đã làm xong , có lẽ nên đi dạo phố một chút ? Đang nghĩ , đột nhiên phải trước truyền ra một trận ồn ào , Sắc Vi còn chưa kịp phản ứng lại đã bị một bóng dáng màu vàng va vào , may mà cô đang đứng dựa vào tường nếu không đã bị ngã sấp xuống dưới đất rồi .

" Xin lỗi , xin lỗi , cô bé , em có làm sao không ? "

Con tức giận còn chưa kịp bộc phát , một giọng nói mang theo áy náy vang lên bên tai . Sắc Vi vừa ổn định được cơ thể liền nhìn thấy một khuôn mặt ngũ quan thanh tú nhưng vẫn mang theo ít nhiều quê mùa , trên người mặc một chiếc áo phông màu vàng đang ôm một bao tải chứa những món đồ trang sức giá rẻ . Nhìn rõ khuôn mặt người vừa đụng vào mình , Sắc Vi sùng sốt trong đầu hiện lên một cái tên " Kim Thúy Linh " . Ba chữ này hiện tại không nhiều người biết , cũng chẳng quan tâm nhưng mười năm sai cái tên này thường xuyên xuất hiện trên trang bìa của các tạp chí nổi tiếng , báo đài ti vi cũng thường xuyên đề cập đến . Người này tuổi còn trẻ nhưng đã sáng lập ra chuỗi cửa hàng trà sữa thương hiệu " Mị Mị Yêu " được xưng là " Nữ vương trà sữa " , sau đó còn mở rộng ra các ngành thực phẩm ăn uống , giải trí , mỹ phẩm . Cuối cùng trở thành một trong năm thế lực kinh tế lớn của U thị " Tập đoàn Ngao thế " Sắc Vi rất nhanh bình tĩnh lại , tầm mắt rơi xuống bao tải của Kim Thúy Linh đang ở dưới đất , một số đồ bị rơi ra vương vãi trên mặt đất , tất cả đều là các loại vòng đeo tay , hoa tai phụ kiện rẻ tiền mà các cô gái hay dùng hàng ngày . Đúng rồi , Sắc Vi nhớ có một lần Kim Thúy Linh trả lời phỏng vấn có nói qua , khi xưa lập nghiệp rất vất vả , cố gắng tích góp mới có thể mở được cửa hàng trà sữa đầu tiên . Sau đó nhờ may mắn có quan hệ xã hội tốt , việc kinh doanh khởi sắc , mới được như ngày hôm nay .

" Cô bé , em không sao chứ ? " Kim Thúy Linh vội vàng thu thập đồ bị rơi vào trong bao tải , hôm nay thật xui xẻo mà , hôm nay thật vất vả mới tìm được chỗ bán hàng tốt như vậy mà lại bị đuổi , còn đụng vào người khác . Mà cô bé này bị mình đụng phải như thế nào lại nhìn mình chăm chăm , có hay không bị mình đụng đến ngu rồi . Sắc Vi rất nhanh lấy lại tinh thần , nở nụ cười lắc đầu nói

" Không có việc gì hết , chị , em không sao . " Nói xong , nhìn vào bao tải trên tay Kim Thúy Linh hỏi : " Chị , chị bán những món đồ này sao ? "

Kim Thúy Linh vừa nghe Sắc Vi không có việc gì trong lòng liền thở ra , biểu tình buồn lòng , cười nói "Không có việc gì là tốt rồi , không có việc gì là tốt rồi . Đúng vậy , chị chuyên bán những phụ kiện làm đẹp , còn có cả đồ trang điểm nữa . Cô bé , em có muốn xem không ? " Cứ nghĩ hôm nay không buồn bán được gì nữa , không ngờ đụng vào người khác lại tìm thêm được khách hàng . Nói xong liền buông bao tải xuống dưới , lập tức mở ra lấy một ít đồ giới thiệu cho Sắc Vi .

Nhìn Kim Thúy Linh ánh mắt rực sáng lên , Sắc Vi trong lòng có chút bật cười , yêu tiền như vậy sao ? Thật sự là không có lúc nào là không nghĩ đến việc kiếm tiền nha , khó trách tương lai trở thành một cỗ máy kiếm tiền được xưng là siêu cấp nữ cường nhân. Trong lòng nghĩ , Sắc Vi thuận thế ngồi xuống dưới , đưa tay xuống chọn lựa một số đồ , bộ dáng giống như thực hưng phấn "Chị , cái này thật xinh đẹp ! "

" Đúng vậy , em nhìn xem sợi dây chuyền này hoa văn rất đẹp nha , còn có vòng tay này nữa , còn có chuông gió nhỏ này nữa gắn lên chìa khóa rất đặc biệt nha , Còn có .... này .... " Kim Thúy Linh nghe vậy trong lòng vui vẻ , lập tức nhiệt tình như lửa đề cử các món đồ , miệng lưỡi lưu loát đem đồ đặc ở trong bao tải giới thiệu . Mà Sắc Vi cũng đang cố gắng kiềm chế không phá lên cười , trên mặt lại giả bộ như khó có thể lựa chọn , yêu hận giao chiến , biểu tình mâu thuẫn không thôi , đối với những vật nhỏ ở trong bao tải cầm lên rồi lại đặt xuống

" A thật đẹp , cái này cũng thật đẹp nha nhưng là cái kia cũng không phải không đẹp , còn có cái kia cũng rất thích ... " Kim Thúy Linh nhìn Sắc Vi biểu tình khó có thể lựa chọn , ngoài miệng thỉnh thoảng châm ngòi thổi gió , trong lòng lại ở âm thầm đắc ý : quả nhiên là con nhóc ngốc , thật dễ bị lừa ! Mua đi mua đi , càng nhiều càng tốt... Tương lai sau này , Kim Thúy Linh mỗi khi nhớ lại ngày hôm nay , bị phần thốt ra lúc đó chính mình thật sự rất ngây thơ , rất đơn thuần.

Bạn đang đọc truyện *Hương Táp Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Gặp Gỡ

"Chị ơi, đồ của chị thật đẹp em đều rất thích nhưng hôm nay em không có đem theo nhiều tiền, nên em chỉ lấy sợi dây đeo tay này thôi." Sắc Vi cầm trong tay chiếc vòng tay màu trắng, trên vòng có điểm xuyên vài bông hoa nhỏ màu hồng nhạt, nụ hoa gắn viền trăn châu giả, nhìn vào quả thật rất đáng yêu.

Kim Thúy Linh đang tươi cười bỗng cứng đờ, nhìn chiếc vòng đeo tay trong tay Sắc Vi ánh mắt tối xầm, chọn cả buổi mới mua một cái? Hơn nữa là một cái mà giá chỉ chút ít tiền...

Nhìn biểu tình rồi rầu rủa của Kim Thúy Linh trong lòng Sắc Vi có chút vui vẻ, lấy tiền lẻ ra đưa, nhìn Kim Thúy Linh buồn bực tiếp nhận, cô rốt cục vẫn là nhịn không được nở nụ cười "Chị, chị thường xuyên ở gần đây bán hàng sao? Nếu vậy lần sau em sẽ dẫn bạn học đến đây mua nhé?"

Kim Thúy Linh vừa nghe nhất thời ngẩn đầu, mày buông lỏng, ánh mắt đại lượng "Thật vậy chẳng?"

"Đương nhiên, em đang học trung học, đồ của chị rất đẹp bạn học của em nhất định sẽ rất thích."

"Thật tốt quá, em thật sự là một cô bé tốt bụng, thiện lương nha! Em tên là gì, chị tên là Kim Thúy Linh, mỗi buổi sáng từ chín giờ đến năm giờ chiều chị đều bán ở đường dành riêng cho người đi bộ Bình Viễn, cái phố nhỏ cạnh khách sạn Venus phía bên kia đường Bình Viễn, rất dễ tìm. Đến lúc đó em mang theo bạn học lại đây, chị sẽ tính giá rẻ cho mọi người, tuyệt đối rẻ hơn so với cửa hàng."

Kim Thúy Linh nhiệt tình làm cho cô có chút khó có thể tiêu thụ, Sắc Vi cười gật đầu "Được, nhất định chị phải tính giá thấp cho chúng em nha." Trong lòng có chút cảm thán, Kim Thúy Linh yêu tiền như vậy, đầu óc linh hoạt, da mặt cũng dày, sắc mặt thay đổi rất nhanh, thành công cũng không phải là ngẫu nhiên. Để có được thành công như vậy, phải trả giá không nhỏ, trải qua rất nhiều gian khổ, nắm mặt nắm gai rất nhiều, so với cô ở kiếp trước căn bản chính là không biết trời cao đất rộng. Không tự chủ được nắm chặt tay phải, móng tay bấm vào lòng bàn tay sinh ra đau nhức, kiếp này cô sẽ không sống uống phí như trước kia.

"Không thành vấn đề, một tuần lễ ít nhất có ba ngày chị bán hàng, em nhất định phải tới nha." Kim Thúy nhanh miệng đáp ứng, trừng mắt nhìn "Cô bé, em còn chưa có nói cho chị biết tên của em là gì?"

Sắc Vi chậm rãi cười: "Em tên là Cố Sắc Vi."

"Cố Sắc Vi, hoa Sắc Vi nha? Tên rất hay, chị sẽ nhớ kỹ em, được rồi chị còn phải đi bán hàng, em nhất định phải mang bạn học tới mua hàng nhé. Bye bye." Kim Thúy Linh gật gật đầu, thu thập đồ bỏ vào bao tải, đối với Kim Thúy Linh thời gian là tiền bạc, mỗi giây trôi qua không thể bỏ phí. Nói xong liền dùng sức kéo bao tải đặt lên vai, vẫy tay tạm biệt.

"Vâng, bye bye." Sắc Vi vẫy vẫy tay, nhìn Kim Thúy Linh dần dần lặn vào dòng người. Khóe miệng nâng lên nụ cười nhẹ nhàng, con người tỏa sáng cho đến khi bóng dáng Kim Thúy Linh biến mất khỏi dòng người, cô mới thu hồi ánh mắt. Kim Thúy Linh xuất hiện giống như đốm sáng lên một ngọn đèn, trong lòng cô lúc này xuất hiện một cái ý tưởng lớn mật. Ý tưởng này làm cho cô không thể khắc chế được nhịp tim của mình, cô nắm chặt túi đồ, cần phải nhanh chóng trở về thí nghiệm, sau đó mới có thể xác định này ý tưởng này có khả thi hay không.

"Sắc Vi"

Đúng lúc này một giọng nữ cao vút đột ngột vang lên ở phía sau. Sắc Vi cước bộ bị kiềm hãm, xoay người lại liền thấy Điều Diễm Mật cùng hai nữ sinh trên tay cầm theo túi xách to, nhỏ các loại đứng ở phía sau, thấy Sắc Vi xoay người Điều Diễm Mật ánh mắt sáng lên, lập tức bước nhanh đi tới.

"Sắc Vi, đã lâu không thấy, nghe nói lúc trước bạn bị bệnh, hiện tại khỏe rồi chứ? Như thế nào lại không tới tìm bọn mình?"

Sắc Vi sửa lại mũ trên đầu cười nhẹ "Ừ, đã khỏe hơn rồi, các bạn đi mua quần áo hả?"

Điều Diễm Mật mặc một chiếc váy liền áo siêu ngắn, dưới chân đi đôi giày cao gót màu trắng, mái tóc dài rối tung, trên mặt còn trang điểm đậm khiến cho Điều Diễm Mật mất đi vẻ thanh xuân vốn có mà lại thêm vài phần tục khí. Chỉ thấy Điều Diễm Mật giờ lên mây cái túi xách, trong giọng nói vang lên vài phần khoe khoang "Cũng không có gì, ba mình tháng này cho mình 500 đồng tiền tiêu vặt, mua một ít đồ nhưng không có gì đặc biệt cả, chẳng có cái gì hay, Sắc Vi bạn mua gì vậy?"

Không có cái gì hay còn mua nhiều như vậy! Sắc Vi trong lòng cười thầm, Điều Diễm Mật này giống như trong trí nhớ của cô chỉ thích khoe khoang, yêu hư vinh, luôn coi mình chính là trung tâm của thế giới. Cô giờ lên túi xách ở trong tay thân nhiên nói "Hôm nay mình đi với mẹ, không phải đi dạo phố, mẹ mình muốn mua chút thuốc Đông y cùng thuốc bổ."

Điều Diễm Mật vừa nghe Sắc Vi đi cùng với mẹ, quay mặt nhìn hai nữ sinh bên cạnh cười, giọng nói mang theo vài phần đùa cợt, ánh mắt quan sát Sắc Vi từ trên xuống dưới "Sắc Vi, không phải là mình chê cười bạn nhưng mà bạn năm nay đã mười bảy tuổi rồi, rất nhanh sẽ trưởng thành sao còn giống như trẻ con vậy, nhìn bạn ăn mặc như vậy lại còn đội cái mũ kia coi chừng bạn sẽ không kiếm được bạn trai đâu."

Lời này vừa nói ra, hai nữ sinh bên cạnh Điều Diễm Mật lập tức che miệng cười trộm, nhìn về phía Sắc Vi ánh mắt tràn ngập khinh thường. Thấy Điều Diễm Mật làm bộ như người lớn, Sắc Vi cười nhẹ: "Mẹ mình nói yêu sớm không tốt."

Cô vừa dứt lời, hai nữ sinh bên cạnh cười lớn hơn nữa, Điều Diễm Mật còn mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sắc Vi "Trời ạ, Cố Sắc Vi bạn uống nhầm thuốc à? Bạn có thể nói yêu sớm không tốt sao?" Nói xong đắc ý cùng hai nữ sinh cười ha ha.

Trong lòng Sắc Vi cười lạnh, sớm biết bọn họ sẽ phản ứng như vậy, cô không nghĩ cùng mấy người này lãng phí nước miếng, đang muốn mở miệng nói tạm biệt thì một giọng nam mang theo nghi ngờ truyền đến "Điều Diễm Mật, làm sao vậy?" Mọi người theo phản xạ quay đầu lại, chỉ thấy hai nam sinh bộ

dạng thanh tú, dáng vẻ cao lớn đang đi tới, Sắc Vi nhìn thấy hai nam sinh này trong lòng rất cảm thán .

Không nghĩ tới còn có thể thấy Cao Vũ bộ dáng ngây ngô như vậy , tầm mắt dời đi rơi xuống nam sinh bên cạnh , Sắc Vi đáy lòng lướt qua một tia cổ quái , nam sinh này tên là Ninh Thuận , nếu nhớ không lầm nam sinh này thời kỳ trung học có thích mình thì phải .

Nam sinh kia nhìn thấy Sắc Vi , đôi mắt sáng lên , hai người bước nhanh đi tới trước mặt " Hi , Sắc Vi đã lâu không thấy ! " Cao Vũ hôm nay mặc áo phông trắng kết hợp với quần dài màu đen , đi giày thể thao Nike nở nụ cười .

" Đã lâu không thấy . "

Sắc Vi thần nhiên gật gật đầu , tay ăn chơi này vẫn giống như trong trí nhớ của cô , vẫn giả vờ giả vịt , xem động tác cùng tư thế của cậu ta , giọng nói không có chút gì mang nét là ngạc nhiên . Hừ ! Tám phần là đã sớm nhìn thấy cô , ở bên cạnh chuẩn bị trong chốc lát rồi mới làm bộ như dường như không có việc gì xuất hiện , chiêu này chính là tuyệt chiêu của Cao Vũ hay dùng với các nữ sinh.

Nam sinh ứng bên cạnh Cao Vũ vẫn nhìn chằm chằm Sắc Vi , tay phải để ở trong túi quần lúc này liền bỏ ra " Bạn học Cố Sắc Vi , bạn còn nhớ mình chứ ? Mình là Ninh Thuận học lớp 217 , lần trước đi hát chúng ta đã gặp nhau . " Nói xong , cơ thể hướng đến gần Sắc Vi , ánh mắt nghiên cứu tìm tòi , không chút che giấu hứng thú của bản thân . Sắc Vi vén lại tóc , không chút để ý di chuyển cách xa vài bước , lạnh nhạt nói

" Bạn học Ninh Thuận, xin chào!"

Quả nhiên cá mè một lứa , chẳng trách có thể chơi cùng với Cao Vũ , cũng không phải là thứ gì tốt đẹp . Ninh Thuận hơi ngần người ra , không nghĩ Sắc Vi lạnh nhạt như vậy , lần trước đi hát còn rất nhiệt tình mà . Lần đó khi gặp nhau hẳn cảm thấy cô đối với hắn có chút ý tứ , hôm nay đột nhiên lại như vậy , trên mặt có chút xấu hổ , trong lòng thầm nghĩ Sắc Vi thật không biết nể mặt .

Cao Vũ cùng mấy người Điều Diễm Mật thấy thái độ xa cách của Sắc Vi cũng có chút kinh ngạc , như thế nào mới mười ngày không gặp mà lại thay đổi nhiều như vậy . "Xem đi Cao Vũ , Sắc Vi đã thay đổi , bạn ấy hiện tại thay đổi phong cách đi theo con đường của nữ sinh ngoan ngoan . " Điều Diễm Mật nâng cằm , một tiếng trào phúng hừ lạnh .

Sắc Vi nghe vậy đáy lòng cười thầm , lại bắt đầu đi nói "Không phải, thân thể mình còn chưa có khôi phục , tối hôm đó trở về bị ba mẹ hung hăng giáo huấn , sáu tháng cuối năm tiền tiêu vặt không có , còn bị cấm túc ở nhà . Mẹ mình còn nói cuộc thi cuối kỳ lần này nếu thành tích không hơn tám mươi điểm , liền bắt mình đi học bổ túc , còn có, tiền tiêu vặt sẽ giảm phân nửa . Mình bây giờ còn phải chịu tội , Diễm Mật , Cao Vũ , mình nào có giống như các bạn tự do tự tại , có lẽ từ nay về sau trong một đoạn thời gian rất dài cũng không có thể cùng các bạn đi chơi . " Nói xong kiễng mũi chân dò xét thăm dò , làm ra một bộ khó khăn lòng nói " Ai , mình phải đi trước , mình không thể để cho mẹ mình chờ lâu, nếu không mình về sau liền không nhìn thấy mặt trời ... "

" Hà ? " Mấy người Cao Vũ không nghĩ tới điều này , nhất thời khiếp sợ ghen ghét nhìn trần trời . Lập tức liền hướng Sắc Vi đồng tình " Thật thảm ... "

"Sắc Vi, bạn thật xui xẻo..." Điều Diễm Mật trong mắt không che giấu được niềm vui sướng khi thấy người gặp họa " Oái , Sắc Vi đáng thương , được rồi, vốn đang định hẹn bạn buổi tối cùng đi trượt băng , xem ra bạn không gặp may mắn rồi , chúc bạn mau sớm thoát khỏi khổ ải ! "

"Chỉ hy vọng như thế. Vậy mình đi trước , bye bye . " Sắc Vi làm sao còn muốn cùng bọn họ nói chuyện vô nghĩa , liền phát phát tay rồi xoay người nhanh nhẹn hòa vào đám đông náo nhiệt .

Chỉ chốc lát sau , thấy Tiểu Vương đang đứng ở trước cửa khách sạn Venus chờ đợi , đến khi ngồi vào trong xe từ túi xách lấy ra chiếc vòng tay màu trắng giá rẻ , dùng đầu ngón tay quay quay vài cái . Trong lòng thúc giục không thôi , vội vàng nói với Tiểu Vương "Đi , trở về , chúng ta nhanh chóng trở về !" Tiểu Vương vội vàng khởi động xe , nhanh chóng chạy về nhà. Trong lòng Sắc Vi hưng phấn nhìn nhìn vòng tay , trong đầu cố gắng nhớ lại công thức pha chế trà sữa . Nhanh một chút , làm ơn nhanh một chút , cô thật sự muốn về nhà thí nghiệm một chút .

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Trà Sữa

Về nhà Sắc Vi đem đồ cất vào trong phòng rồi lập tức đi xuống phòng bếp ở dưới lầu

"Tiểu thư muốn ăn cái gì? "

Hai vị đầu bếp thấy Sắc Vi xuất hiện , không khỏi kinh ngạc nhìn cô hỏi . Sắc Vi đưa mắt quan sát một vòng phòng bếp , không khách khí nói :

" Hai người đem sữa và lá trà mang ra cho tôi , rồi đi ra ngoài không được phép đi vào làm phiền tôi . "

Hai đầu bếp khó hiểu nhìn nhau nhưng vẫn lưu loát mang sữa cùng lá trà đặt ở trên bàn , rồi lập tức rời đi . Họ cũng không dám trêu vào vị tiểu thư này , vẫn là trốn xa một chút tốt hơn .

Khi thấy hai người đã rời khỏi phòng bếp , Sắc Vi nhanh chóng khóa trái cửa , rửa sạch hai tay , trong đầu nhanh chóng nhớ lại phương pháp pha chế trà sữa .

" Trước hết đem trà cắt nát ra rồi để vào nồi nấu . "

Sắc Vi trong miệng thì thảo , tay chân có chút luống cuống đem lá trà để vào máy xay sinh tố xay nát ra , sau đó tìm cái nồi cho một phần ba nước vào , bỏ thêm lá trà đã được xay nát rồi đặt lên bếp .

Qua 5 phút , nước ở trong nồi bắt đầu sôi mùi thơm của trà bay lên , lan tỏa vào trong không khí . Đôi mắt Sắc Vi sáng lên

" Tiếp theo, bước tiếp theo. "

Nước trà sau khi sôi , dùng muôi vớt lá trà ra , tiếp tục nấu thêm một lát rồi tắt bếp . Sắc Vi theo trí nhớ , ở trong nước trà bỏ thêm một lượng sữa đặc và sữa bột . Sau đó dùng muôi khuấy đều lên , bật bếp nấu lại một lần nữa , mùi thơm ngào ngạt của trà sữa bốc lên lan ra khắp phòng .

Gần nửa giờ sau , Sắc Vi thật cẩn thận đem toàn bộ trà sữa ở trong nồi rót vào mấy cái cốc , nhìn ly trà sữa màu trắng đang bốc lên hương thơm ngào ngạt Sắc Vi trong lòng tràn ngập vui sướng cùng tự hào . Cô lớn như vậy nhưng số lần ra vào nhà bếp không quá 2 lần , nhưng bây giờ cô có thể làm được trà sữa , thật sự là khó tin .

" Trước hết phải nếm thử hương vị . "

Sắc Vi cầm lấy thìa chậm rãi xúc một muỗng , thổi thổi rồi nhẹ nhàng đưa đến bên miệng . Cảm giác được hương vị ở trong khoang miệng của mình , trái tim của Sắc Vi như muốn bay ra khỏi lồng ngực .

" Chính là hương vị này , chính là hương vị này . "

Cùng lúc đó ở bên ngoài , điện thoại di động của A Hồng bỗng reo lên , lấy điện thoại ra khỏi túi quần , nhìn vào màn hình điện thoại rồi ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh , A Hồng đi đến bên ngoài hành lang , thấp giọng nhận điện thoại :

" A lô , cô Trần . "

" A Hồng , gần đây tình hình Cố gia như thế nào ? " Ở bên trong điện thoại vang lên giọng nói lạnh lùng của Trần Ly Hoa .

" Tiên sinh vẫn đi làm và trở về như mọi khi , phu nhân ở nhà đọc sách , chăm sóc da mặt , thi thoảng gọi người ở spa đến làm bảo dưỡng . Tất cả đều rất bình thường . " A Hồng cảnh giác nhìn về phía hành lang , nhỏ giọng trả lời .

" Vậy sao ? Có Sắc Vi và Cố Liệt thì sao ? Thẩm Khanh có cùng bọn nó nói xấu tôi hay không ? "

Ở phía bên kia Trần Ly Hoa dựa người vào ghế sofa , nhận được câu trả lời của A Hồng trong lòng liền không cảm thấy hài lòng . Ngày hôm đó Cố Sắc Vi rõ ràng là có ý nhắm vào mình , nếu không phải Thẩm Khanh nói gì đó không hay về mình thì đứa nhỏ làm sao có thể đột nhiên cùng mình trở mặt . Đối với tình hình của hai đứa nhỏ Trần Ly Hoa hết sức rõ ràng , Cố Sắc Vi điêu ngoa , ích kỷ , Cố Liệt đã man bá đạo , không hiểu lễ phép , hai đứa nhỏ này làm sao có thể tạo ra sóng gió gì ? Cho nên , sự tình phát sinh ngày hôm đó chắc chắn là do Thẩm Khanh xúi giục , suy nghĩ như vậy Trần Ly Hoa liền lạnh lùng nói :

" Khương Hồng , cô đã nhận của tôi năm vạn đồng , phải thật tốt nhìn chăm chăm mọi hành động của Cố gia , nhất là Thẩm Khanh . Giúp tôi làm việc thật tốt , sẽ không thiếu phần của cô đâu . "

Bên này , A Hồng vội thấp giọng trả lời : " Đã biết , cô Trần . " Trong lòng thầm mắng chửi , cái đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ , nếu không phải vì nhận của bà mấy đồng tiền dơ bẩn đó , tôi đây mới không làm những chuyện thất đức như vậy .

Trần Ly Hoa vừa tắt máy , A Hồng lập tức cắt điện thoại vào trong túi quần , cảnh giác nhìn bốn phía định trở lại phòng khách . Đang chuẩn bị rời đi , đột nhiên nhìn thấy phía bãi cỏ bên ngoài hành lang có gì phát sáng , tiến đến nơi phát ra ánh sáng lập tức nhận ra là sợi dây đeo tay của tiểu thư mất đi từ tháng trước . A Hồng trong lòng kinh hoàng , lập tức nhặt sợi dây lên nhìn bốn phía không có người rồi mới bỏ vào túi quần , sau đó xoay người trở lại hành lang . Đứng ở hành lang , A Hồng vụng trộm nhìn đi nhìn lại vài lần , xác nhận chính là vòng tay bị mất cách đây nửa tháng của Sắc Vi . Trong đầu ý nghĩ đầu tiên là có nên trả lại cho tiểu thư hay không ? Nhưng suy nghĩ này vừa xuất hiện , lập tức bị áp chế xuống bởi một suy nghĩ khác : dù sao đã mất nửa tháng , dù sao tiểu thư đã nói là không cần nữa , hơn nữa đều đã qua một thời gian dài như vậy , tiểu thư cũng mua trang sức mới , cũng chưa nói muốn tiếp tục tìm kiếm . Hơn nữa tối hôm qua còn rót đôi hoa tai trần châu mà tiểu thư cũng không để ở trong lòng , người ta là thiên kim đại tiểu thư , đồ dùng đều là hơn một trăm hay ngàn đồng , chẳng qua thất lạc một hai kiện trang sức mà thôi , rồi liền rồi , người ta lại mua mới thôi . Làm sao giống như mình , loại người nghèo cả đời đều mua không có khả năng mua nổi trang sức quý báu , chính mình bây giờ đã 23 tuổi nhưng không có nổi một món đồ trang sức . Suy nghĩ như vậy , A Hồng liền kim lòng không được đưa tay lên sờ vào vòng tay , cảm thụ được lạnh lẽo mà bóng loáng ở ngón tay , đáy lòng liền dần dần nổi lên cái cố vì chính mình tìm được rồi không cần phải trả về , một cái lại một cái , càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý , người ta đã không cần sao mình không giữ lại cho bản thân . Một lúc sau , A Hồng làm như không có việc gì đi ra khỏi hành lang , về mặt bình tĩnh như thường bắt đầu làm việc .

Mà bên này Sắc Vi bung trà sữa đã hoàn thành phòng em trai Cố Liệt " Tiểu Liệt , mở cửa nhanh , chị hai mang cho em thứ tốt nha . " Nhìn ly trà sữa

trong tay còn đang bốc lên hơi nóng , tiểu Liệt nhất định sẽ thích .

Một hồi lâu , trong phòng mới truyền đến tiếng bước chân thùng thùng , " Răng rắc " phòng bị mở ra , nửa khuôn mặt của tiểu bá vương Cổ Liệt xuất hiện ở khe hở

"Có chuyện gì ? Nói mau, em đang bận rộn nhiều việc ."

Tiểu trướng thối , Sắc Vi trong lòng mắng một câu nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười tươi như hoa , cực kỳ nhiệt tình nói : " Tiểu Liệt , đây là do chị mới phát minh ra " Trà Sữa " rất ngọt lại còn thơm nữa , em nhất định chưa uống qua , rất ngon đó . "

Cổ Liệt hoài nghi nhìn Sắc Vi : " Là do chị phát minh ra sao ? Có thể uống sao ? " Mùi ngửi được mùi thơm quen thuộc , trong lòng âm thầm đắc ý , bất quá chỉ là ly sữa thôi , Cổ Liệt cậu cũng không dễ bị lừa như vậy .

Thằng nhóc thối , khoe miệng Sắc Vi run rẩy , dám xem thường chị sao , tức giận nói " Đương nhiên là có thể uống được , vừa rồi ở dưới phòng bếp chị mới uống 2 ly rồi , đây là ly cuối cùng , nếu không phải nghĩ đến em là em trai của chị , chị cũng sẽ không để lại cho em . Có muốn uống không ? Nếu không uống chị tự mình dùng . "

Cửa phòng hơi mở thêm ra một chút , tiểu bá vương bán tín bán nghi : " Thật không ? "

" Hừ " Sắc Vi hừ một tiếng , đem cái ly để sát vào " Ngửi xem , có phải rất thơm hay không ? " Ánh mắt nhìn vào phía trong phòng, hôm nay là thứ Bảy , thằng nhóc này lại ở lì trong phòng , không ra ngoài quấy rối , thật kỳ lạ .

" Không phải là sữa sao ? Chị , kỹ thuật gạt người của chị cũng quá kém đi ?" Tiểu bá vương bĩu môi , hơi có chút khinh thường .

" Sữa ? " Sắc Vi cười một tiếng , khiêu khích nhìn cậu " Quả thực thứ này có thêm sữa , nhưng cũng không phải là sữa bình thường , có bản lĩnh em thử xem ? Có dám nếm thử hay không? "

Tiểu bá vương lập tức tròn mắt " Em đương nhiên dám ." Mở cửa ra , đem cái ly trong tay Sắc Vi đoạt lấy , đưa lên miệng uống một hơi hết sạch . Uống xong khoe miệng còn dính màu trắng , tiểu bá vương liếm liếm khoe miệng giọng nói có phần bất mãn : " Như thế nào chỉ có một ít như vậy ? " Nói xong ngẩng đầu , bất mãn trong mắt đã muốn biến thành lấy lòng " Chị , thật sự uống rất ngon nha , còn không vậy ? "

Sắc Vi đắc ý khoe miệng nhắc lên " Đương nhiên là có. Chẳng qua ... "

" Chẳng qua cái gì ?" Tiểu bá vương lại bắt đầu bất mãn , có là có , không có là không có , con gái đúng là phiền toái .

Sắc Vi tiếp nhận cái ly trong tay Cổ Liệt , vỗ nhẹ vào vai em trai nói : " Đi, chị hai có việc muốn nói với em, chúng ta vào phòng nói chuyện ." Nói xong , cũng không để ý Cổ tiểu bá vương kháng cự , mạnh mẽ đẩy cậu vào trong phòng .

Hai người vào phòng , Sắc Vi quay người đưa tay đem cửa phòng khóa lại , Cổ Liệt thấy thế ngược lại không từ chối , hồ nghi nhìn Sắc Vi : " Chị hai , làm sao vậy , có phải có bí mật gì nói với em không ? "

Sắc Vi thần nhiên mân miệng , không trả lời em trai mà đưa mắt nhìn khắp phòng , nhìn đến màn hình máy tính thì dừng lại hai giây . Thằng nhóc này , hóa ra ở trong phòng chơi game chẳng trách ....

Quay đầu nhìn Tiểu Liệt , Sắc Vi hỏi : " Tiểu Liệt , chị hỏi em , trà sữa này uống có được không ? "

Nguồn: <http://havucu.blogspot.com>

Cổ Liệt hồ nghi gật gật đầu " Cũng không tệ lắm ."

Sắc Vi nghe vậy ánh mắt nhất thời sáng lên , lập tức nói " Nếu như vậy , Tiểu Liệt, em cho chị mượn tiểu Kim Trư của em được không ? " Nói xong ánh mắt đã tập trung nhìn đến mục tiêu đặt ở tủ đầu giường , một con lợn màu vàng thật to . Tiểu Liệt có một Tiểu Kim khố , từ nhỏ đến lớn tiền tiêu vật cùng hồng bao hàng năm mọi người đưa , đều bị Tiểu Liệt bỏ vào trong bụng tiểu trư này , tích lũy tháng ngày , con lợn vàng này nay đã trở thành một tiểu kim khố . Nhớ ngày trước , cô ngày đêm nghĩ cách để lấy được nhưng Cổ Liệt rất nhanh phát hiện ra đem giấu đi .

" Cái gì ? "

Tiểu bá vương nhất thời bị dọa đến , lập tức vọt tới tủ đầu giường đem bảo bối của chính mình ôm lấy , phòng bị nhìn chăm chăm Sắc Vi " Chị , chị muốn mượn Tiểu Kim trư của em làm gì ? "

Sắc Vi nhíu mày , dùng giọng điệu thương lượng thử nói " Tiểu Liệt , chị cùng em làm ước định . Chỉ cần Tiểu Liệt đem Tiểu Kim trư cho chị mượn , chị về sau trả lại cho em một kim trư lớn hơn , được không ? "

" Không được ." Tiểu bá vương không chút suy nghĩ cự tuyệt.

" Hơn nữa em về sau mỗi ngày có thể uống trà sữa ngon lành , thơm ngào ngọt này . "

" Không được ." Tiểu bá vương hơi ngần ngại , lập tức kiên định lắc đầu . Thằng nhóc này thật là cố chấp , Sắc Vi có chút bất đắc dĩ , nếu không phải

tiền tiêu vật của chính mình đã dùng hết , cô cũng sẽ không đánh chủ ý lên Tiểu Liệt .

Hôm nay ở trên đường gặp Kim Thúy Linh, cô ý thức được đây là ông trời ban cho của cô thời cơ . Sau khi pha chế thành công trà sữa ý tưởng đầu tiên của cô chính là tìm Kim Thúy Linh hợp tác . So với mười năm sau , đây là thời kỳ gây dựng sự nghiệp tốt nhất , nếu mình cùng Kim Thúy Linh hợp tác thành công , dựa vào khả năng kinh doanh của Kim Thúy Linh , hơn nữa chính mình đối với sự phát triển kinh tế sau này có hiểu biết , dựa vào đó phát triển theo xu hướng kinh tế , chắc chắn sẽ thành công , thuận buồm xuôi gió . Cho dù có khó khăn , sau lưng cô cũng có tập đoàn Cổ thị , cho nên trước mắt cô cần nhất chính là tài chính .

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Máy Tính

"Thật sự không cho mượn ? "

"Nghĩ cũng đừng nghĩ." Cô Liệt ôm chặt Tiểu Kim Trư vào trong lòng , không chút khách khí nói .

Sắc Vi gật gật đầu , nhú mày nhìn khắp phòng , bước chân di chuyển về phía bàn học đặt máy vi tính : "Để chị xem em ở trong phòng làm cái gì . "

Cô Liệt thấy Sắc Vi nói thế , hốt hoảng muốn ngăn Sắc Vi lại nhưng Sắc Vi đã tiến đến gần bàn máy vi tính . Nhìn ở bên trong màn hình máy tính hình ảnh sắc nét , màu sắc sặc sỡ , một đám nhân vật trong trò chơi hành động , Sắc Vi nhú mày " A , đây không phải game đang lưu hành gần đây nhất " Huyền linh du hiệp " sao ? Tiểu Liệt em sắp tốt nghiệp rồi , nếu để cho ba mẹ biết em không học bài mà chơi game online không biết có tịch thu máy tính của em hay không nhì ? "

Cô Liệt sắc mặt trắng nhợt , lên đến trước mặt Sắc Vi lo lắng nói : "Chị hai , chị trăm ngàn lần không được nói với ba mẹ nha !"

Sắc Vi gian trá cười , gật gật đầu " Điều này cũng được , chị sẽ không nói cho ba mẹ nhưng em phải đem Tiểu Kim trư cho chị mượn . " Nói xong cầm lấy con chuột di chuyển trên màn hình chỉ vào nhân vật : Tà đạo Dạ Xoa cấp tám . Trong lòng hiểu rõ , xem ra Tiểu Liệt vừa mới bắt đầu tiếp xúc với trò chơi , cấp không cao , còn chưa có nghiện game . Tính thời gian , một năm sau anh em Thẩm Văn Kiệt mới đến U thị , lúc đó tai nạn của Tiểu Liệt mới bắt đầu , nhưng hiện tại cô sẽ đem mầm mống này bóp chết từ bây giờ .

"Tiểu Liệt , nếu em đem Tiểu Kim trư cho chị mượn , chị sẽ làm hết nhiệm vụ dùm cho em , thắng cấp cho nhân vật của em ở trong game huyền linh du hiệp này . Thật ra game này cũng không có gì khó cả . "

Cô Liệt nghi hoặc nhìn cô một cái " Chị hai , chị cũng chơi game ? "

" Trò chơi thôi , đơn giản là giết quái , thăng cấp , làm nhiệm vụ , đoạt bảo linh tinh , không có gì mới . Chị nói cho em biết , game huyền linh du hiệp này , bên trong có người thế nào , cấp bao nhiêu là cao nhất , chị đều nhất thanh nhị sở . " Sắc Vi vươn ngón trỏ lắc lắc , bộ dáng đắc ý dào dạt .

Cô Liệt không được tự nhiên bủi môi " Bản thân chị cũng chơi , sao lại cấm em . "

" NO NO NO , chị không chơi game ! Game này là do các lập trình viên máy tính tạo ra , Tiểu Liệt nếu em lợi hại thì căn bản không thèm chơi game mà là chế tạo ra game . Tiểu Liệt em thử nghĩ xem , chế tạo ra trò chơi của chính mình , làm cho mọi người trên internet đều chơi game do mình tạo ra , quy tắc trong game là do em tạo ra như vậy có khác gì thần sáng tạo cơ chứ , như vậy có phải là rất kiêu ngạo không ? "

Cô Liệt kinh ngạc nhìn Sắc Vi : " Chị hai , thật sự có người lợi hại như vậy sao ? "

Sắc Vi trong lòng cười thầm , cô đối với tính tình của Tiểu Liệt hiểu rất rõ , rất dễ bị kích động bởi thế nên đòi trước anh em Thẩm Văn San , Thẩm Văn Kiệt không ngừng dùng phép khích tướng khiêu khích Tiểu Liệt , dẫn Tiểu Liệt vào con đường sa đọa rồi dần dần bị hủy diệt . Đòi này , cô cũng sẽ dùng phương pháp này để dẫn dắt Tiểu Liệt đi vào con đường đúng đắn , cho nên cô gật đầu lập tức nói : " Đương nhiên , nhưng việc này rất khó , người bình thường sẽ không học . "

" Hừ ! Chị nói nhiều như vậy chính là muốn em đem Tiểu Kim trư cho chị mượn đúng không ? " Cô Liệt trừng mắt Sắc Vi , sờ sờ tiểu kim trư trong lòng mình , tầm mắt lại ở màn hình máy tính nhìn một lát , đột nhiên ngừng đầu nói .

" Đúng vậy . "

Sắc Vi cười sáng lạn , thần nhiên trả lời . Cô Liệt trầm mặc trong chốc lát , đột nhiên đem tiểu kim trư đặt ở bàn học , đôi mắt mở to nhìn Sắc Vi hỏi : " Chị , phải như thế nào mới có thể sáng tạo ra trò chơi của riêng mình . "

Sắc Vi ngăn ra , nhìn tiểu kim trư , trong lòng có chút bất khả tư nghị , thằng nhóc này dễ dàng thỏa hiệp như vậy sao ? Cô không khỏi có chút không

xác nhận tiểu kim trư , nghi vấn hỏi : "Tiểu Liệt ý của em là nếu chị nói cho em phương pháp sáng tạo trò chơi em sẽ đem Tiểu Kim trư cho chị mượn ?"

"Đúng vậy , nếu chị không gạt em ." Cổ Liệt nhìn tiểu kim trư , khuôn mặt nhỏ nhắn thập phần giãy dụa , nhưng cuối cùng vẫn là thống khoái gật gật đầu , điều này làm Sắc Vi có chút ngoài ý muốn, trong lòng lại có chút vui mừng . Từ trước tới nay mình liền cho rằng Tiểu Liệt là đứa trẻ tùy hứng bá đạo , phản nghịch lỗ mãng , thật không nghĩ tới từ lúc trùng sinh tới nay Tiểu Liệt lần lượt làm cho mình kinh ngạc . Hóa ra trước đây mình làm chị hai thật thất bại , cô không có thật sự hiểu biết hết về đứa em trai này của mình, Sắc Vi sờ sờ tiểu kim trư , chống lại ánh mắt của Cổ Liệt : " Tiểu Liệt , việc này rất khó , máy tính không phải là một loại máy móc mà là một phát minh vĩ đại , nó vẫn là một môn học chuyên nghiệp . Muốn sáng tạo một trò chơi đầu tiên phải hiểu được các thao tác vận hành máy tính , phải biết các trình tự của phần mềm , Tiểu Liệt em đối với máy tính có hiểu biết gì ?"

Cổ Liệt nhìn chằm chằm máy tính , suy nghĩ một lát rồi mới nói : " Chơi trò chơi , nghe ca nhạc , xem phim , đọc tin tức , dùng QQ nói chuyện phiếm , đánh văn bản ... "

" Không sai , nhưng đó chỉ là một trong những tác dụng của máy tính , em có hiểu gì về những thứ như bàn phím máy tính , con chuột điện tử , ổ trên trong máy tính có những gì , các linh kiện máy tính , phần mềm , phần cứng , ổ đĩa , nguồn điện .... của máy tính không ? Là một lập trình viên máy tính , muốn sáng tạo ra trò chơi phải hiểu rõ những thứ đó đầu tiên . "

Cổ Liệt dù sao mới mười một tuổi , cậu thất thần nhìn Sắc Vi nửa ngày mới nói được một câu : "Chị hai , bên trong máy tính có cái gì em làm sao mà biết ? Trừ phi mang nó ra gỡ ... "

Sắc Vi nhất thời nở nụ cười , vỗ vỗ bả vai Cổ Liệt tán thưởng nói : "Đúng vậy ! Muốn hiểu rõ về máy tính , đương nhiên biết sửa chữa như thế nào , lắp ráp máy tính ra sao , ý của chị chính là như vậy , em muốn học như thế nào ? Tiểu Liệt , đây là một quá trình phi thường lâu dài mà gian nan . Em đem Tiểu Kim trư cho chị mượn , chị liền nói cho em phương pháp học tập sáng tạo , nhưng thành công hay không em phải tự mình cố gắng ."

Lông mày Cổ Liệt nhăn lại tạo thành một đường thẳng , nhìn chằm chằm Tiểu Kim trư không tha , một hồi lâu mới hờn dỗi nói : " Nhưng mà chị hai , em căn bản không biết làm như thế nào , chẳng lẽ nói ba mời một thầy giáo về máy tính đến nhà dạy sao ? Sắp đến kỳ thi rồi , ba nhất định sẽ không đồng ý . "

Đôi mắt Sắc Vi sáng lên : "Tiểu Liệt , em đồng ý cho chị mượn ?"

Cổ Liệt không kiên nhẫn nói " Bớt nói nhảm , em muốn học máy tính , chị giúp em nghĩ biện pháp . Điều bị chị làm cho phiền muốn chết , có thể không cho mượn sao ? "

"Chị ngày mai mang cho em một quyển lắp ráp sửa chữa máy tính nhập môn cùng một ít công cụ , em liền theo trong sách hướng dẫn tháo máy tính ra . Chờ chị sau khi kết thúc công việc , nhất định đem Tiểu Kim trư trả lại cho em , đến lúc đó chị sẽ mua cho em máy tính mới !"

Cổ Liệt nhất thời ngẩn đầu , hoài nghi liếc mắt một cái " Chị nói thật ?"

"Đúng vậy ! " Sắc Vi quyết đoán gật đầu .

"Được rồi , cho chị mượn , đến lúc đó nhớ phải mua cho em một máy tính mới , còn nữa , hàng ngày phải làm cho trà sữa cho em nữa ." Cổ Liệt chu miệng lên , có mấy vệt tính mới , mỗi ngày lại được uống trà sữa , xem ra cũng không bị thiệt thòi .

Sắc Vi âm thầm cười , đem tiểu kim trư ôm vào lòng , cảm giác được tiểu kim trư nặng trĩu khiến lòng cô hưng phấn đến độ rung rung , tiền riêng của tiểu bá vương thật không ít nha . Mắt đảo qua hình ảnh trên màn hình máy tính , cô bĩu môi hỏi "Tiểu Liệt , huyền linh du hiệp này em còn muốn chơi ?"

Cổ Liệt khoát tay : " Tùy tiện , nếu không phải nghe Diệp Tiểu Bảo nói đang chơi , em mới không có hứng thú ."

Diệp Tiểu Bảo ? Tốt , hóa ra là do thằng nhóc kia bày trò ! Sắc Vi khóe mắt chợt loé lên , khích lệ nói "Đừng đùa , làm sao lại cùng thằng nhóc đó chơi trò chơi giống nhau ? Không có ý nghĩa , cứ để cho nó chơi trò chơi của người khác đi , chờ thêm vài năm nữa , Tiểu Liệt của chúng ta có thể tạo ra được trò chơi của chính mình , cứ để cho Diệp Tiểu Bảo cả đời chơi trò chơi của người khác tạo ra đi . "

Quả nhiên , Diệp Tiểu Bảo chính là đối thủ từ bé của Cổ Liệt , tiểu bá vương vừa nghe xong nhất thời hưng phấn " Chị hai , ngày mai nhất định phải đem sách cùng công cụ mang đến cho em ."

Sắc Vi vỗ vỗ bờ vai Tiểu Liệt " Chờ đi , chị sẽ đi mua cho em , bài tập của em làm xong chưa nếu đã làm xong đi đi luyện võ đi . Taekwondo tính cái gì , võ thuật Trung Quốc chúng ta mới là số một , Tiểu Liệt cố lên chờ qua vài năm , làm cho Diệp Tiểu Bảo kia nhìn xem ai mới lợi hại nhất !"

"Đúng vậy ! Được , chị hai em đi tìm chú Nam luyện võ !"

*****

Trở về phòng , Sắc Vi lập tức mang tiểu kim trư đập ra , đủ các loại tiền giấy với các mệnh giá khác nhau cùng với đồng tiền xu rơi ra . Cổ Liệt , thằng bé này rất có tiền nha , 8213 đồng Sắc Vi hoàn toàn choáng váng , trong lòng hưng phấn không thôi , không phải là cô chưa bao giờ thấy nhiều tiền nhưng tại thời điểm này , với độ tuổi hiện nay , tám ngàn đồng không phải là một số tiền nhỏ mà là một khoản lớn . Gia đình bình thường muốn đưa ra một số tiền như vậy không phải là dễ dàng , để mở một quán trà sữa trên cơ bản là đủ , Sắc Vi cất gọn tiền lẻ vào , cần phải lên kế hoạch cho việc mở cửa hàng , mọi thứ cần được chuẩn bị sẵn sàng .

Mở máy tính lên , nhập mật khẩu vào Sắc Vi mở video theo dõi ra xem , đã 3 ngày rồi cô không có kiểm tra không biết có phát triển gì mới hay không ?

Tuy gây dựng sự nghiệp cũng quan trọng nhưng so với việc bảo hộ người thân và trả thù những kẻ đã hại gia đình cô thì đương nhiên là được đặt lên đầu tiên .

Rất nhanh hình ảnh trong video xuất hiện , Sắc Vi theo dõi video lập tức phát hiện ra thời điểm A Hồng vụng trộm nói chuyện điện thoại , A Hồng bị Trần Ly Hoa mua chuộc điều này không còn nghi ngờ gì nữa , Trần Ly Hoa đã lâu rồi chưa có đến nhà cô tính ra cũng đã gần 1 tháng chưa xuất hiện . Nhìn lên hình ảnh trong video phát hiện sáng nay A Hồng vụng trộm đi ra ngoài nghe điện thoại , xem ra Trần Ly Hoa chờ không nổi nữa , con cá đã cắn câu rồi , bước thứ hai của kế hoạch có thể bắt đầu rồi .

Đang suy nghĩ , bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa , giọng nói nhẹ nhàng của A Hồng vang lên " Tiểu thư , đã đến giờ dùng cơm trưa rồi ."

Ý cười trong mắt Sắc Vi càng đậm , cô chậm rãi nói : " Đã biết, tôi lập tức xuống ngay . "

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Gián Tiếp

"Tiểu thư, sữa của cô." A Hồng bung sữa nóng đi vào phòng , thấy Sắc Vi ngồi ở trước bàn máy tính , liền cười đem sữa bung qua , trong miệng tùy ý nói : "Tiểu thư , gần đây ít thấy cô đi chơi ."

Sắc Vi cười theo thu hồi tầm mắt , tiếp nhận sữa rồi khẽ tựa vào ghế , không dấu vết liếc mắt nhìn một cái, cười nói : "A Hồng , chị dường như càng ngày càng quan tâm tôi ?"

A Hồng khoé miệng cứng đờ , vội cười nói : "Ồi , tiểu thư của tôi , A Hồng không quan tâm cô thì quan tâm ai ?" Trong lòng lại âm thầm chột dạ , tiểu thư sao tự nhiên lại nói như vậy ?

Uống một ngụm sữa , cô đặt cái ly xuống rồi thân thiết giữ chặt A Hồng : "A Hồng, hôm nay tôi đang xem một bộ phim điện ảnh , chị cùng tôi xem đi ."

A Hồng vội vàng lắc đầu : "Tiểu thư , A Hồng còn có việc phải làm ở phía dưới , làm sao có thể xem được . Tiểu thư, nếu không có việc gì A Hồng đi xuống trước , lát nữa sẽ trở lên thu dọn ly sữa . " Nói xong cầm lấy khay , nhẹ nhàng giẫy khỏi tay Sắc Vi .

Sắc Vi cười nhìn chị ta, di chuyển con chuột mở video lên, hình ảnh trong video xuất hiện rõ nét trên màn hình

" A Hồng , chị xem !"

A Hồng nhìn về phía máy tính , mới đầu còn thấy hình ảnh có chút nhìn quen mắt , ngay sau đó vài giây tiếp theo , cả người nháy mắt trở nên cứng đờ ! Người trong máy tính đang nói chuyện điện thoại , rồi đột nhiên đẩy cửa thủy tinh đi ra bãi cỏ bên ngoài hành lang nhặt cái gì len bỏ vào túi quần sau đó vội vàng trở lại hành lang . Đi vào trong hành lang người đó lấy cái nhặt được ở bãi cỏ lấy ra xem , màn hình hiện rõ hình ảnh là sợi dây đeo tay tinh xảo , đắt tiền sau đó người kia bỏ lại vào túi quần xoay người rồi đi .

Sắc Vi ung dung dựa vào ghế dựa : "A Hồng , thế nào ? Có hay không nhìn rất quen ?" A Hồng cả người ngậy ra như phồng , đầu rung động rầm rầm , đây rõ ràng là hình ảnh của chính mình khi ở hành lang bên ngoài nhặt được sợi dây tay . Tiểu thư làm sao có thể có được ? Hơn nữa còn cho mình xem , đây là có ý gì ? Chẳng lẽ mình bị phát hiện ? Hay là bởi vì sợi dây đeo tay là tiểu thư muốn bắt đầu hỏi tội mình ?

A Hồng trong lòng hốt hoảng , tâm loạn thành một trống nhưng trên mặt vẫn cố gắng trấn định nói : " Tiểu thư , đây là có ý gì ? "

" Tôi có ý gì ư ? " Sắc Vi nheo mắt lại , nhìn A Hồng nói : " A Hồng , chị thử nói xem , nếu như những hình ảnh này đưa cho cảnh sát , mọi chuyện sẽ như thế nào ? "

Cảnh sát ? Sắc mặt A Hồng bỗng nhiên trắng bệch , không thể tin nhìn Sắc Vi rồi vội vàng nói : " Tiểu thư , A Hồng buổi chiều hôm trước nhặt được vòng tay của cô nhưng chưa kịp trả lại ... "

Sắc Vi lạnh lùng cười , đánh gãy lời nói của A Hồng : " A Hồng , Cố gia tôi bình thường đối đãi với chị không bạc , hơn nữa chúng tôi còn ký hợp đồng lao động với chị . Vòng đeo tay kia của tôi có giá trị hơn 10 vạn đồng , trộm trang sức của chủ nhân tôi thiếu cũng bị phạt tù ba , bốn năm đi . A Hồng chị thử nghĩ xem , nếu tôi nói thêm gì đó với cảnh sát có lẽ chị sẽ không ra tù trước năm 30 tuổi đâu .

" Bị bắt ! Đi tù ! A Hồng nghe xong sắc mặt hoàn toàn thay đổi , mình vốn dĩ là dân quê , không có đọc được bao nhiêu sách , chỉ nghe đến những từ này thì bị dọa cho hoang mang lo sợ . Nhà mình rất nghèo , em trai còn đang đi học nếu cô chủ tố cáo mình thì chắc chắn sẽ bị phạt , phải đi tù mà bản thân mình làm sao có tiền để thuê luật sư cơ chứ . Mình làm sao có thể cùng với người có tiền đấu đá được .

Giờ phút này , A Hồng lập tức nhận ra Sắc Vi là cố ý nhắm vào mình , hai chân mềm nhũn quỳ xuống xin tha thứ : " Tiểu thư , xin cô tha cho tôi , là tôi nhất thời hồ đồ , tiểu thư cầu xin cô từ bi niệm tình tôi mới vi phạm lần đầu tha thứ cho tôi ... "

Sắc Vi từ trên nhìn xuống A Hồng : " Tại sao tôi phải tha thứ cho chị ? Chị dựa vào cái gì để tôi tha thứ cho chị ? " Nói xong , cúi người xuống nâng cằm A Hồng lên : " Là chị ... đã làm ra chuyện rất có lỗi với Cố gia chúng tôi sao ? "

A Hồng đồng tử chợt mở to , không dám nhìn thẳng vào Sắc Vi , từng giọt từng giọt mồ hôi chảy ra : " Tiểu thư ... tôi ... "

Sắc Vi buông cằm của chị ta ra , rút một tờ khăn giấy lau tay của mình rồi vứt vào sọt rác , mỉm cười nhìn A Hồng : " Nói , lại đây nói cho tôi nghe Trần Ly Hoa cho chị bao nhiêu tiền ? "

A Hồng thân mình chấn động , sắc mặt trắng bệch nhìn Sắc Vi đang tươi cười mà trong mắt nàng giống như ác ma vô cùng khủng bố " Tiểu thư , cô nói gì tôi không hiểu ? "

Sắc Vi quay lại nhìn A Hồng trào phúng cười : " Không nói ? " Dứt lời quay người trở lại bàn , bưng ly sữa lên uống một ngụm rồi chậm rãi nói : " Không nói cũng không sao , tin chắc cảnh sát sẽ có cách làm cho chị nói ra . Nhưng mà ... chị thử nghĩ xem nếu chuyện này vỡ lở ra , bản thân chị ngồi tù mất năm , mười năm , đến lúc đó chỉ còn là tàn hoa bại liễu lại còn từng ngồi tù , ai còn muốn lấy chị nữa ? Chị sẽ sống ra sao ? Còn có ba mẹ chị sẽ thế nào ? Ba mẹ chị sẽ bị người khác mắng chửi cả đời , sinh ra con gái giống như chị , nuôi chị lớn nhưng chị lại làm ra chuyện đáng xấu hổ này . Còn có em trai của chị nữa , nếu như mọi người biết hẳn có một chị gái đang ngồi tù , liệu hẳn ở trường học có ngẩng đầu lên được hay không ? "

A Hồng thân thể không thể khống chế được run lên , trên trán mồ hôi chảy đầm đìa , hai mắt co rút , hai tay gắt gao nắm vào thảm , khớp xương trắng bệch , nhưng vẫn cắn chặt răng chết cũng không mở miệng .

Quả nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ ! Sắc Vi âm thầm hừ lạnh, tiếp tục nói " Em trai của chị sau khi tốt nghiệp , bởi vì có một người chị gái là chị , không tìm thấy công tác , không có bạn gái , ba mẹ chị ở nông thôn đầu nung không dậy nổi , còn bị thân thích bạn bè xem thường . A Hồng , bản thân chị không cần cũng chẳng sao nhưng lại còn muốn liên lụy đến người thân sao ? "

Nói đến đây Sắc Vi giọng điệu đột nhiên quát chói tai : " Khương Hồng , mẹ tôi tin tưởng chị như vậy , chỉ vì mấy vạn đồng khiến cho chị phản bội bà ấy , quả thực heo chó cũng không bằng . "

(Cập nhật chương mới nhất tại havucu.blogspot.com)

Tiếng hét này như một quả bom đánh tan sự trấn tĩnh của A Hồng , chị ta sợ hãi bỏ nhào vào trước mặt Sắc Vi , nước mắt rơi xuống " , tôi nói , tiểu thư , tôi cái gì đều nói , tiểu thư xin đừng tố cáo tôi , trăm ngàn đừng có tố cáo tôi , tôi không muốn ngồi tù , tôi không muốn ngồi tù ... "

" Tốt ! Vậy chị hãy nói ra đi ! " Sắc Vi mắt lạnh nhìn A Hồng . " Chậm rãi nói , một chữ một câu , đều nói cho tôi được nhất thanh nhị sở . "

"Trần Ly Hoa lên tìm tôi , cho tôi mười vạn đồng , muốn tôi làm cơ sở ngầm của bà ta , giám thị phu nhân và tiên sinh , âm thầm làm rạn nứt tình cảm giữa phu nhân và tiên sinh , cũng đem mọi chuyện phát sinh ở Cố gia từ nhỏ đến lớn đều nói cho bà ta . Tiểu thư , hết thấy đều là âm mưu của Trần Ly Hoa , bà ta có ý tiếp cận phu nhân , có ý mua quà tặng cho tiểu thư và thiếu gia , lấy lòng mọi người , tất cả chỉ là muốn phá hư hôn nhân của phu nhân và tiên sinh , bà ta muốn từ trong tay phu nhân cướp đi tiên sinh . Tiểu thư , tôi chỉ là nhất thời hồ đồ , tôi về sau cũng không dám nữa , hết thấy đều là âm mưu của Trần Ly Hoa , tiểu thư , A Hồng cầu xin cô tha thứ , cô muốn A Hồng làm cái gì cũng được . "

Sắc Vi cười thầm , bất động thanh sắc nói : " Trần Ly Hoa bao lâu lại cùng chị liên hệ một lần ? "

A Hồng vội vàng trả lời : " Mỗi tuần 2 lần , có khi là 3 lần , mỗi lần đều là bà ta chủ động gọi điện thoại , tôi rất ít khi gọi điện cho bà ta . Tiểu thư , xin cô tha thứ cho tôi , ngày mai tôi lập tức xin từ chức , tôi lập tức rời khỏi U thị , tôi cam đoan sẽ biến mất ... "

"Đứng lên !" Sắc Vi cười nhẹ , phun ra hai chữ.

" A ? " A Hồng sùng sốt , quỳ trên mặt đất không biết làm sao nhìn Sắc Vi .

" Từ chức ? Biến mất ? " Sắc Vi châm chọc nhìn chằm chằm , nhìn không chuyển mắt , thẳng đến khi A Hồng đầy lòng run lên , cô mới chậm rãi mở miệng . "Tôi có thể không đem chuyện này giao cho cảnh sát , cũng có thể không truy cứu chuyện dây vòng tay , thậm chí tôi có thể không truy cứu chuyện chị cấu kết với Trần Ly Hoa , trong ứng ngoại hợp phá hư gia đình của tôi . "

" ... " A Hồng hoàn toàn tròn tròn mắt , nghẹn họng nhìn trân trối nhìn chằm chằm Sắc Vi , đầu óc trống rỗng .

Sắc Vi ngồi xồm xuống , gắt gao chống lại hai mắt của A Hồng , một chữ một chữ nhả ra : " Tôi muốn chị tiếp tục cùng Trần Ly Hoa giữ vững liên hệ , tôi muốn chị tiếp tục giống như trước kia báo tin tức cho đi ta , tiếp tục nhận lấy tiền của đi ta . Nhưng mà , nội dung mà chị báo cáo cho đi ta là do tôi định đoạt . Chị có hiểu điều tôi nói không ? "

A Hồng trên mặt sợ hãi dần dần bị khiếp sợ thay thế , nửa ngày mới nuốt nuốt nước miếng : " Tiểu thư , cô là muốn tôi cố ý lừa bà ta sao ? "

" Còn không quá ngu ngốc . " Sắc Vi cười lạnh " Trần Ly Hoa không phải muốn phá hư tình cảm ba mẹ tôi sao ? Tôi sẽ làm cho đi ta mơ tưởng hảo huyền một chút không được sao ? Về sau Trần Ly Hoa mỗi lần tìm chị , chị không ngại nói cho đi ta biết , tiên sinh và phu nhân gần đây tình cảm dần dần không tốt , thường xuyên phát sinh mâu thuẫn , phu nhân thương tâm khóc rống , tiên sinh bắt đầu đi sớm về trễ . Tôi mỗi ngày đều đi chơi về muộn , điều ngoa tùy hứng , còn em trai thi học tập giảm xuống , cả ngày chơi trò chơi , mỗi lần báo cáo thêm một chuyện , chị có hiểu không ? Mỗi lần thêm một chút , tôi nghĩ đây nhất định là chuyện đi ta thích nghe nhất . Về phần nguyên nhân cãi nhau , chị tùy tiện bịa ra , tôi nghĩ chị nhất định tìm được lý do hoàn mỹ để giải thích . Đương nhiên , trừ phi chị không muốn làm , không sao cả , không muốn làm thì nói với tôi . "

Nói xong, tựa tiểu phi tiểu nhìn A Hồng, khiến cho chị ta cảm thấy ánh mắt kia tựa như một thanh đao hung hăng đâm vào đáy lòng, vội vàng đáp ứng : "Tiểu thư, tôi nguyện ý, tôi nguyện ý." (Cập nhật chương mới nhất tại havucu.blogspot.com)

" Hừ ! " Sắc Vi khước môi nâng lên, di chuyển con chuột trên màn hình, loa phát ra giọng nói của A Hồng : "Trần Ly Hoa lên tìm tôi, cho tôi mười vạn đồng, muốn tôi làm cơ sở ngầm của bà ta, giám thị phu nhân và tiên sinh, âm thầm làm rạn nứt tình cảm giữa phu nhân và tiên sinh, cũng đem mọi chuyện phát sinh ở Cổ gia từ nhỏ đến lớn đều nói cho bà ta. Tiểu thư, hết thấy đều là âm mưu của Trần Ly Hoa, bà ta có ý tiếp cận phu nhân, cố ý mua quà tặng cho tiểu thư và thiếu gia, lấy lòng mọi người, tất cả chỉ là muốn phá hư hôn nhân của phu nhân và tiên sinh, bà ta muốn từ trong tay phu nhân cướp đi tiên sinh. "

A Hồng trên mặt nháy mắt trắng bệch, mặt như chết đuối, đây là vừa rồi chính mình thăng thần thành khẩn thừa nhận. Nhìn Cổ Sắc Vi đang mỉm cười trước mặt, cô năm nay mới mười bảy tuổi, đáy lòng dâng lên một luồng khí lạnh lẽo. Lời nói của mình vừa rồi, nháy mắt liền trở thành sự uy hiếp với mình, cô thật sự chỉ có mười bảy tuổi? Cô rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ?

Sắc Vi tắt đi ghi âm, quay đầu vẫn đậm phong khinh cười "Ghi âm cùng video tôi làm rất nhiều phần dự bị, phân biệt ở các hòm thư khác nhau, A Hồng chỉ làm việc thật tốt cho tôi, hết thấy đều sẽ không thay đổi. Mặt khác, từ hôm nay trở đi, chuyện này tôi không nghĩ sẽ có người thứ 3 biết, chị cần phải nguy trang một chút nếu không... A Hồng tôi không biết hậu quả xảy ra với chị sẽ như thế nào đâu? Nếu tôi có việc gì, chị cũng không thoát được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kế Hoạch

Sự tình ngày hôm đó giống như chưa từng phát sinh. A Hồng vẫn làm việc như bình thường, vẫn ôn hòa chất phác như cũ, vẫn ngày ba bữa nhắc nhà bếp làm cơm, hoàn thành đầy đủ công việc của bản thân. Sắc Vi nhìn thấy như vậy trong lòng càng thấy rét run, khó trách Trần Ly Hoa tìm ai không tìm lại đi tìm A Hồng, khó trách đời trước hai mẹ con cô bị A Hồng và Trần Ly Hoa trong ứng ngoài hợp làm cho thâm. Quả nhiên, năng lực không tồi, hành động ổn thỏa.

" Mẹ, con đi học đây. " Ăn xong bữa sáng, cầm lên túi xách và xỏ đôi giày Sắc Vi chuẩn bị đi ra ngoài.

Thẩm Khanh cười, giúp con gái sửa lại cổ áo rồi yêu thương nói: " Ở trường cố gắng học cho tốt, hôm nay mẹ bảo nhà bếp nấu thịt kho tôm mà con thích nhất. " Sắc Vi gật gật đầu, làm như không có gì liếc nhìn A Hồng một cái, cười vẫy vẫy tay.

Đến khi nhìn thấy hình ảnh Sắc Vi khuất vào trong chiếc ô tô màu đen ở cửa lớn, Thẩm Khanh mới quay vào trong nhà tiếp tục dùng bữa sáng. Ông xã hôm nay có cuộc họp sớm nên buổi sáng đã đi từ sớm, con càng ngày càng ngoan, ngủ sớm dậy sớm, thành tích học tập cũng có nhiều tiến bộ.

Hưởng thụ bữa ăn sáng, Thẩm Khanh cảm thấy cuộc sống của mình tràn ngập hạnh phúc, ông xã ôn nhu săn sóc, con gái nhu thuận hiểu biết, con trai càng ngày càng ngoan, mình thật sự là rất may mắn.

Đang suy nghĩ xem buổi chiều có nên gọi nhân viên của SPA đến nhà giúp mình bảo dưỡng khuôn mặt hay không, bên tai bỗng truyền đến âm thanh nhỏ nhỏ đang nghị luận cái gì đó. Cảm thấy kỳ quái, Thẩm Khanh ngẩng đầu lên nhìn đến nơi phát ra âm thanh, hóa ra là từ phòng bếp truyền đến, xem ra là người trong phòng bếp đang tán gẫu với nhau. " Phu nhân là người tốt như vậy, sao lại có bạn bè như vậy cơ chứ? Tôi thật cảm thấy bất bình cho phu nhân, thật là ... "

Thẩm Khanh nhíu mày, hình như là họ đang nói chuyện liên quan đến mình, trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Nhịn không được liền đi về phía phòng bếp, dừng lại ở trước cửa áp tai lên nghe trộm.

Trong phòng bếp, A Hồng cùng hai di giúp việc đang nói chuyện: " Cũng không phải là như vậy sao, vô sự hiền ân cần*, phi gian tức đạo**, cái cô Trần kia mỗi lần đến mang bao nhiêu quà cáp. Các di không biết, lần trước con tận mắt thấy bà ta ở trước mặt tiên sinh mặt cố ý xoay người kiểm tra này nọ, hai quả bưởi trước ngực như muốn vọt ra ngoài đấy. "

* Vô sự hiền cần: khi không tỏ ra ân cần

**Phi gian tức đạo: không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp.

" Trời ạ! Thật không biết xấu hổ! "

" Đứng vậy đứng vậy, con gái của di cũng nói trong công ty chúng nó cũng có loại phụ nữ vì quyền rũ cấp trên, mặc quần áo hở hang cố ý đem này nọ vút bỏ, sau đó chờ cấp trên đến rồi làm bộ như vô tình rơi xuống, sau đó... "

" Cái cô Trần kia vừa thấy đã biết không phải là thứ tốt đẹp gì, vài lần thừa dịp phu nhân không chú ý hướng tiên sinh liếc mắt đưa tình. "

" Hừ ! Mấy người nhỏ giọng một chút , nếu bị phát hiện nghị luận chuyện riêng của chủ nhân chúng ta đều bị đuổi ra ngoài đó . "

" Ach ... Lần trước con dâu của tôi mua cho tôi chiếc váy mới ... "

" Con dâu của cô thực hiểu thuận , theo tôi thấy tìm vợ phải giống A Hồng vừa ôn nhu lại chịu khó ... "

Đề tài trong phòng bếp thay đổi , Thẩm Khanh liền quay lại chỗ ngồi , cảm giác hạnh phúc mỹ mãn lúc nãy biến mất không còn vết tích . Người giúp việc bàn luận chuyện nhà của chủ nhân là chuyện bình thường , không phải là chuyện gì quan trọng , bản thân mình cũng không tin những chuyện bát quái như vậy . Nhưng đáy lòng lại dâng lên một cổ nghi hoặc , lời nói vừa rồi cứ quanh quẩn trong đầu , giống như sợi tơ quấn chặt lòng Thẩm Khanh không thể mở ra được . Sẽ không, sẽ không như vậy đâu , Ly Hoa là người bạn tốt nhất của mình , Ly Hoa sẽ không có ý định xấu đối với chồng của mình đâu .

Thẩm Khanh một lần nữa phản bác nghi ngờ vừa nãy mằm trong lòng , tự nói với bản thân không được tin lời nói kia . Nhưng nghi ngờ đã gieo vào trong lòng , lập tức sẽ nảy mầm rồi đâm trồi nảy lộc nhanh chóng lớn lên nở hoa kết trái , như một con rắn độc quấn lấy tâm trí Thẩm Khanh , như một cái gai đâm vào lòng Thẩm Khanh . [Nguồn: Havucu.blogspot.com] Trong giây lát , trong đầu Thẩm Khanh liền nhớ lại lời nói lần trước mà con gái nói với mình , Trần Ly Hoa dùng ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm chồng của mình . Ngay cả con gái cũng nói như vậy , bây giờ đến người giúp việc cũng nghĩ như vậy , lời đồn đãi cũng phải có căn cứ mới nói ra được , không có lý làm sao có khói , nếu không muốn người khác biết từ khi mình không làm . Thẩm Khanh càng nghĩ trong lòng càng khó chịu , tâm ý phiền loạn rời khỏi phòng ăn .

Hai ngày sau , Sắc Vi và Cố Hạo Vũ đều cảm thấy Thẩm Khanh có chút kỳ quái , thường xuyên ngồi ở một chỗ ngẩn người nếu không thì quần quýt Cố Hạo Vũ hỏi đông hỏi tây , hoặc là kéo chị em Sắc Vi lại muốn nói lại thôi , giống như muốn hỏi cái gì nhưng rồi lại không nói gì . Bình thường cứ cách một hai ngày Thẩm Khanh sẽ ra ngoài đi dạo phố hoặc là cùng vài người hàng xóm thân cận sang nhà tụ tập đánh bài , nói chuyện phiếm nhưng đã hai ngày Thẩm Khanh không có đi ra ngoài .

Sắc Vi biết việc cô cho A Hồng làm một chút động tác nhỏ đã thành công khiến cho Thẩm Khanh nghi ngờ , nhưng là Trần Ly Hoa năm nay tạo dựng niềm tin với Thẩm Khanh cũng không nhỏ , muốn làm cho mẹ tin ngay là không thể . Nhưng không sao , cô đã bảo A Hồng báo cho Trần Ly Hoa hai " tin tức tốt " tin tưởng Trần Ly Hoa sẽ vui mừng nhảy lên , hưng phấn vô cùng , sẽ nhanh chóng đến đây " an ủi " Thẩm Khanh . Mọi việc trong nhà liền giao cho A Hồng , Sắc Vi vội vàng gây dựng sự nghiệp của mình , lập tức thực hiện kế hoạch trà sữa .

Mang theo trà sữa tự mình pha chế đem đến lớp cho An Khê và Lâm Khả Khả thử , quả nhiên được hai người tán thưởng , Sắc Vi liền đem ý tưởng của mình nói ra , thuyết phục hai người cùng tham gia vào kế hoạch của cô . Sắc Vi mất một đêm suy nghĩ mới quyết định kéo hai người kia xuống nước , bản thân cô hiện nay có tám ngàn đồng nhưng để chuẩn bị đầy đủ cho kế hoạch thì vẫn không đủ [Nguồn: Havucu.blogspot.com] . Mà cô là lần đầu tiên kinh doanh nên rất mạo hiểm , mặc dù biết rõ là sẽ thành công nhưng việc kinh doanh luôn có rủi ro nên cần chuẩn bị phương án dự phòng . Huống hồ , gia đình An Khê và Lâm Khả Khả vốn dĩ giàu có , tiền tiêu vật hàng tháng cũng phải một ngàn đồng , hai người này chắc chắn cũng có tiền riêng cho nên dù sinh ý* có kém cũng không bị ảnh hưởng nhiều . Mà trọng yếu là ngoài hai người này Sắc Vi không biết chia sẻ cùng ai , với lại bản thân cô cũng không muốn chia miếng bánh này cho những kẻ râu ria khác .

*Sinh ý: giống như là một mối làm ăn, buôn bán, việc làm nuôi sống bản thân

Quả nhiên , khi Sắc Vi nói ra kế hoạch này hai người kia về nhà suy nghĩ một đêm . Sáng ngày hôm sau An Khê liền hào khí ngất trời gia nhập , lấy trong túi xách ra hai ngàn đồng . Sắc Vi trong lòng cảm động không thôi , đến ngày thứ ba Lâm Khả Khả cũng xuất ra hai ngàn đồng tham gia cùng hai người . Sắc Vi có tám ngàn , An Khê hai ngàn , Lâm Khả Khả hai ngàn tổng cộng là một vạn hai . Sắc Vi ôm túi xách , trong lòng không khỏi lên men , không phải là vì có số tiền này mà là sự tín nhiệm của hai người kia đối với cô . Đã có tài chính trong tay , Sắc Vi nhờ chú Nam đến đón mình sớm một chút rồi mang theo An Khê và Lâm Khả Khả đi đến đường dành riêng cho người đi bộ Bình Viễn .

Hôm nay không phải là cuối tuần nên không có náo nhiệt như lần trước Sắc Vi đến nhưng vẫn rất đông người , xuống xe để chú Nam đi đến bãi đậu xe , Sắc Vi cùng An Khê , Lâm Khả Khả đi đến đường đi bộ để tìm Kim Thúy Linh .

Theo địa chỉ mà lần trước Kim Thúy Linh để lại , bốn người đi dạo mấy vòng cuối cùng cũng tìm được người cần tìm . Lúc này Kim Thúy Linh đang khoa tay múa chân bán hàng cho một người đàn bà khoảng năm mươi tuổi , hai người đang giằng co trả giá một hồi ầm ĩ khiến cho mọi người đang đi chú ý dừng lại xem .

Sắc Vi đầu đầy vạch đen cảm thấy không còn gì để nói đối với người được coi là nữ cường nhân trong tương lai này nữa , còn An Khê và Lâm Khả Khả lần đầu tiên chứng kiến chuyện này , đang đứng ngây ra như phỗng nhìn [Nguồn: Havucu.blogspot.com] . Đợi cho đến khi Kim Thúy Linh và người đàn bà kia thỏa thuận giá cả xong , Sắc Vi dẫn bạn đến trước sạp bán hàng .

Kim Thúy Linh đang vui vẻ vì bán được hàng , vừa bỏ tiền vào trong túi tiền , ngẩng đầu lên nhìn thấy ba nữ sinh cùng một nam nhân trung niên đang đứng trước mặt , mắt lập tức phát sáng lại có sinh ý đến rồi . Dừng lại vài giây , lập tức theo thói quen nhiệt tình tiếp đón : " Các tiểu thư xinh đẹp , thật đáng yêu , tùy tiện nhìn một chút xem có cái gì hợp ý hay không ? Chỗ của chị có rất nhiều đồ trang sức đẹp , vừa tinh tế lại vừa đẹp nha , nhìn xem đây là dây lắc chân đang rất thịnh hành nha , đeo lên chân rồi mặc váy ngắn rất đẹp nha , mấy em có muốn mua một cái không ? "

" Xi .... "

Sắc Vi không khỏi bật cười , Lâm Khả Khả và An Khê về mặt bất khả tư nghị* , cô liền ngồi xổm xuống tùy tiện nhặt một chiếc vòng lên nhìn Kim Thúy Linh cười nói : " Chị Thúy Linh , chị không nhận ra em sao ? "

* Bất khả tư nghị : không còn cách nào khác

Kim Thúy Linh ngạc nhiên , nhìn chăm chăm một hồi vào Sắc Vi , một lúc sau hai mắt sáng lên tinh ngộ nói : " A , không phải là cô bé lần trước mua vòng tay sao ? Tên là gì ấy nhỉ ? A , là Hoa Sắc Vi ... "

Hoa Sắc Vi ? An Khê cùng Lâm Khả Khả đứng bên cạnh nghe được , không khỏi cảm thấy buồn cười nở nụ cười . Sắc Vi lắc lắc đầu , không nghĩ đến cô cùng Kim Thúy Linh mới gặp nhau có một lần , mà hàng ngày Kim Thúy Linh gặp không biết bao nhiêu khách hàng nhưng lại có thể nhớ tên cô , người này trí nhớ quả không sai .

" Cô bé , không ngờ em thật sự mang bạn học đến xem hàng , mau mau xem một chút , chị nhất định sẽ tính giá hữu nghị cho . Nhìn xem , tất cả đều là loại đang rất thịnh hành hiện nay , có rất nhiều kiểu dáng , tự tiện xem đi "

Kim Thúy Linh rất vui vẻ , tuy rằng mình bán hàng đã lâu ở đây , khách quen cũng không phải không có nhưng dẫn thêm người đến mua đồ thì đây là lần đầu tiên . Mặc dù Kim Thúy Linh học đại học ra , nhưng công việc bây giờ rất khó kiếm đành phải bán hàng bên lề đường như bây giờ [Nguồn: Havucu.blogspot.com]. Bán hàng như vậy rất vất vả , lại còn chịu sự khinh thường của người qua đường , chuyện xấu hổ hơn nữa Kim Thúy Linh cũng gặp nhiều rồi , có đôi khi sinh ý không tốt ngay cả cơm cũng không có mà ăn . Bây giờ khách hàng còn mang bạn học tới đây mua hàng , chứng tỏ bản thân làm tốt lắm đối với Kim Thúy Linh đây là sự cổ vũ không nhỏ . Nếu Sắc Vi biết được ý tưởng trong đầu Kim Thúy Linh chắc sẽ không khỏi tán thưởng một phen .

Lâm Khả Khả và An Khê được Kim Thúy Linh tiếp đón nồng nhiệt cũng cảm thấy hưng phấn liền ngồi xuống hai bên Sắc Vi lựa chọn . Bình thường bọn họ dùng đều là trang sức xa xỉ , ăn mặc cũng là đồ hiệu , đối với việc ngồi ở quán nhỏ bên đường chọn lựa vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm .

Chú Nam vẫn đứng ở một bên , cảnh giác nhìn dòng người bốn phía . Sắc Vi cùng hai người kia ngồi chọn lựa một hồi , đến khi chọn được vài món ưng ý mới đứng lên trả tiền .

Lúc này Sắc Vi mới nhìn Kim Thúy Linh nói ra ý định thật sự của bọn họ : " Chị Thúy Linh , hôm nay chúng em đến đây thật ra là muốn bàn với chị một việc kinh doanh khác".

"Kinh doanh?"

Kim Thúy Linh sắc mặt khó hiểu, không phải vừa rồi bọn họ đã giúp mình mua hàng sao ? Còn kinh doanh gì nữa ? [Nguồn: Havucu.blogspot.com] Sắc Vi cùng Lâm Khả Khả , An Khê nhìn nhau cười , chỉ về phía quán Starbucks ở không xa nói: " Chị Thúy Linh , thời tiết nóng như vậy , chị ngồi bán hàng rất lâu rồi cũng nên nghỉ ngơi một lát . Đi thôi , chúng ta đến quán Starbucks ngồi nói chuyện một chút . "

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hợp Tác

Bọn họ đi vào quán Starbucks, đều tự chọn đồ uống cho mình, sau đó bụng đến chỗ ngồi. Sau khi Kim Thúy Linh thu dọn xong đồ đạc bán hàng của mình mới đến, chọn một ly nước trái cây giá cả vừa phải. Sắc Vi âm thầm nhìn vào giá tiền đồ uống của Kim Thúy Linh, rồi cười nhẹ, cô gái này quả nhiên tinh tế, bản thân biết tự lượng sức mình nhưng cũng không để mất mặt.

Chú Nam vẫn như cũ, chọn cho mình một ly cà phê rồi ngồi ở bên cạnh cô đọc báo. Máy điều hòa xua tan cái nóng nực của mùa hè, các cô ngồi ở bên cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài dòng người hối hả, trong lòng mọi người đều có những tâm trạng khác nhau.

"Chị Thúy Linh, chị thấy Starbucks này thế nào?" Uống một ngụm nước, hơi lạnh tràn vào làm người ta cảm thấy sảng khoái, được ngồi uống nước như bây giờ, quả thật, Sắc Vi cảm thấy ông trời rất chiều cô đến cô. Lơ đãng đánh giá cách trang trí bên trong quán, Sắc Vi hỏi Kim Thúy Linh .

Kim Thúy Linh uống một ngụm nước hoa quả trong ly của mình, đưa mắt nhìn xung quanh mới trả lời: "Nơi này đương nhiên rất tốt, nhưng giá cả hơi đắt, uống có mấy ly cà phê với đồ uống thôi mà cũng tốn kém đến thế."

An Khê và Lâm Khả Khả ngồi ở bên cạnh nghe xong, cảm thấy thật bất đắc dĩ, con người này thật là không còn gì để nói, yêu tiền đến như vậy sao? Uống ly nước trái cây, không nghĩ tới mùi vị của nó đầu tiên mà lại nghĩ đến giá trị của nó. Nhưng quả thật, với tình trạng kinh tế của Kim Thúy Linh như hiện nay, thà rằng bỏ tiền ra mua một chai nước khoáng cũng không muốn vào đây uống nước hoa quả.

So với nước hoa quả, nước khoáng tiện lợi hơn nhiều lại không tốn thời gian, nếu thừa thời gian thì không bằng đi kiếm thêm tiền. Phải trải qua cuộc sống như thế nào mới khiến Kim Thúy Linh có tính cách độc đáo như vậy? Trong lòng Sắc Vi âm thầm suy nghĩ, liền quay lại nhìn Kim Thúy Linh hỏi: " Chị Thúy Linh , nếu như em bỏ vốn cùng chị hợp tác mở một cửa hàng giống như Starbucks chuyên kinh doanh nước uống là trà sữa, chị cảm thấy như thế nào?"

Lâm Khả Khả và An Khê nhìn nhau cười rồi quay sang nhìn Kim Thúy Linh. Chú Nam ở một bên cũng kinh ngạc, cô chủ lại có hứng thú với kinh doanh? Có nên báo cho chủ tịch biết không?

Kim Thúy Linh vẻ mặt không thể tin được nhìn chăm chăm Sắc Vi, cái miệng khê mở ra rồi lại đóng lại, một lúc sau mới nói ra được: "Sắc Vi, em nói đùa sao?" Miệng nói vậy, nhưng ánh mắt gắt gao quan sát sắc mặt của Sắc Vi như sợ bỏ qua một biểu hiện nhỏ nào trên mặt cô.

Sắc Vi nghiêm túc lắc đầu, trực tiếp đón nhận tầm mắt của Kim Thúy Linh nói: "Em không nói đùa, em là thành tâm thành ý muốn hợp tác cùng chị."

Lâm Khả Khả cũng nói: "Bọn em định mở một quán trà sữa, giống như Starbucks này nhưng chỉ bán trà sữa, một mình trà sữa mà thôi."

"Đúng thế, chỉ một cửa hàng nhỏ thôi, giống như Starbuck này cũng không phải có thể dễ dàng mở đâu." An Khê ở bên cạnh cũng gật gù nói.

Chú Nam lại giương mắt, tầm mắt nhìn qua nhìn lại bốn người trên bàn, hóa ra tiểu thư và hai bạn học cùng nhau làm, hơn nữa, còn có một cô gái trẻ tuổi nữa, mở quán trà sữa? Chú Nam hơi trầm ngâm, cuối cùng chậm rãi thu hồi tầm mắt, vẫn là quan sát trước một đoạn thời gian, tạm thời không nói cho chủ tịch biết. Dù sao cũng có thêm hai đứa bé của Lâm gia và An gia đều tham gia, cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ cùng tiểu thư chịu phạt.

"Các em á?" ánh mắt Kim Thúy Linh rốt cục thay đổi, nhìn ba người Sắc Vi, dần dần ánh mắt bắt đầu trở nên nóng rực, càng ngày càng nóng, cảm nhận thấy tay Sắc Vi, vội vàng nói: "Sắc Vi, mau nói cho chị biết kế hoạch của các em đi."

Sắc Vi, Lâm Khả Khả và An Khê nhìn nhau cười, từ trong túi sách lấy ra một tập văn kiện, để ở trên mặt bàn: "Đây là do chúng em mất thời gian ba ngày để viết ra những bước đầu của kế hoạch. Đầu tiên, bọn em muốn mở một quán trà sữa, chuyên cung cấp, tiêu thụ các loại trà sữa, giá cả vừa phải, hương vị ngọt ngào, tuyệt đối sẽ được mọi người yêu thích, bất luận trai gái già trẻ. Cửa hàng phải mở ở nơi phồn hoa náo nhiệt nhất, trước mắt chúng em đã chuẩn bị được một vạn hai, cũng đủ để khai trương một cửa hàng nhỏ."

Chị Thúy Linh, chị xem thử kế hoạch của bọn em trước, sau đó mới đưa ra quyết định có muốn nhập chung cổ phần cùng với bọn em hay không? Bọn em vẫn đang là học sinh không tiện ra mặt kinh doanh, nên muốn mời chị hợp tác cùng, thuê cửa hàng, mua thiết bị, phương thức pha chế trà sữa, sau khi chúng ta quyết định hợp tác sẽ giao lại cho chị. Đương nhiên đây mới chỉ là kế hoạch ban đầu, sau này kinh doanh sẽ phát sinh nhiều chuyện, lúc đó chúng ta sẽ....."

"Đợi chút, em chắc chắn sẽ được nhiều người ưa thích sao? Sắc Vi, em thật sự tự tin như vậy à?" Kim Thúy Linh nghe xong, hơi hơi trầm ngâm rồi lập tức đưa ra thắc mắc của bản thân.

Sắc Vi cười, từ trong túi sách lấy ra một cái bình nhỏ, bên trong bình là chất lỏng màu trắng, cô đưa cho Kim Thúy Linh: "Chị Thúy Linh, ném thử đi, đây chính là trà sữa. Hơn nữa, chế biến rất dễ dàng, chi phí ít, giá cả phải chăng, nếu chúng ta mở quán sẽ bán một đồng một ly."

Kim Thúy Linh bán tín bán nghi cầm lấy chiếc bình, ngửa đầu uống một ngụm, mím môi nửa ngày nhìn chăm chăm Sắc Vi không nói gì. Lâm Khả Khả và An Khê không hiểu quay qua nhìn Sắc Vi, Sắc Vi cũng không biết nên nhìn chăm chăm Kim Thúy Linh, sao lại không nói lời nào thế?

Sau đó, Kim Thúy Linh đột nhiên nở nụ cười, uống cạn số trà sữa còn lại trong bình, một giọt cũng không để thừa, hưng phấn dị thường nói: "Đồ uống ngon như này, nếu chỉ bán một đồng một ly, chị nhất định cũng sẽ mua." Nói xong chị ấy nhìn Sắc Vi quyết định: "Chị muốn hợp tác với em! Ít nhất chị góp hai phần cho cửa hàng!"

Sắc Vi trừng mắt nhìn, cùng Lâm Khả Khả và An Khê liếc mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên không hẹn mà cùng nở nụ cười. Lâm Khả Khả che cái miệng nhỏ nhắn, cười nhìn Sắc Vi nói: "Sắc Vi, mình đã hiểu được vì sao cậu lựa chọn chị Thúy Linh rồi, mình cũng thích chị ấy."

"Là một người sáng khoái, mình cũng thích." An Khê cũng cười không ngừng.

Kim Thúy Linh được hai người đồng thời khen như vậy, nét mặt trẻ trung có vài phần ngượng ngùng, chị ấy nhún mày: "Sắc Vi, vì sao em lại chọn chị?"

Sắc Vi khoanh hai tay trước ngực, nghịch ngợm cười: "Bởi vì chị Thúy Linh rất biết cách gạt tiền nha!"

"Ha ha ha ha ha!"

Góc nhỏ trong cùng, chỗ mấy người đang ngồi, nhất thời truyền đến từng tiếng cười dễ nghe. Chú Nam ở phía sau tờ báo cũng bắt đầu cười cười, không khí nhất thời trở nên rất vui vẻ.

Lúc này, bên ngoài quán Starbucks, phía bên kia đường có một chiếc màu đen xe hơi đang đậu ở đấy, cửa kính ở ghế sau hơi hơi mờ ra, lộ ra một đôi mắt màu đen thâm thúy, hần gắt gao nhìn chăm chăm vào một góc nhỏ sáng sủa bên trong Starbucks, nơi có bốn cô gái đang ngồi cười vui vẻ.

"Thiếu gia, chính là nữ sinh mặc áo vàng nhạt kia, học cùng lớp với tiểu thư, tiểu thư lấy tiền từ chỗ cậu để đưa cho nữ sinh này." Lái xe cung kính nói.

"Thân phận?" Ánh mắt người kia vẫn không rời đi, thân nhiên phun ra hai chữ, giọng nói trầm thấp như rượu nguyên chất thật dễ nghe. "Cô Sắc Vi, mười bảy tuổi, con gái của chủ tịch tập đoàn Cổ thị - Cổ Hạo Vũ." Lái xe cầm mấy tờ giấy trong tay, nhanh chóng nói ra đáp án, do dự nói: "Cậu chủ, có muốn ngăn cản không? Cô Sắc Vi ở trong trường học không tốt lắm, tư liệu điều tra cho thấy cô nhóc này là một cô gái hư hỏng, trốn học đánh nhau như cơm bữa, thành tích học tập không tốt, nghe nói hai tháng trước phải nằm viện bởi vì đánh nhau, gây lộn với người ta. Tiểu thư chơi cùng nữ sinh như vậy, hẳn là không được tốt cho lắm? Lần này, tiểu thư đã đưa cho cô nhóc này hai ngàn, không biết về sau sẽ như thế nào nữa, lỡ như.....?"

Người đàn ông ngồi trong xe khẽ nheo mắt, đánh gãy lời nói của lái xe: "A Lực, anh khẩn trương quá rồi, chỉ là trò chơi của nữ sinh mà thôi. Khả Khả tuy nhu thuận nhưng không phải là gốc, ngoài ra, không phải còn có Nhị tiểu thư của An gia cũng ở đó sao? Nhị tiểu thư của An gia vốn thông minh lại giáo hoạt, chẳng lẽ anh không thấy kỳ lạ à? Hai người đó đối với 'cô gái hư hỏng' kia tại sao lại tin tưởng như vậy?". Tầm mắt gắt gao nhìn chăm chăm

mấy khuôn mặt cười đến sáng lạn, con người đen dần dần sinh ra vài phần thâm ý, cửa kính xe chậm rãi kéo xuống, người đàn ông đơn giản hạ mệnh lệnh: "Tra ra mục đích tụ hội lần này của bọn nhỏ."

Lái xe lo lắng liếc trong quán Starbucks một cái, dù không muốn nhưng vẫn gật đầu: "Vâng. Thiếu gia, bây giờ đến công ty hay là trở về nhà?"

"Đi công ty." Chiếc xe chậm rãi di chuyển, hòa vào dòng xe đang lưu thông trên đường giống như chưa từng xuất hiện ở đây.

Mà lúc này ở bên trong quán Starbucks, đám người Sắc Vi đã cùng Kim Thúy Linh bàn luận bước đầu tiên, kế hoạch tiếp theo cần phải tiến hành ngay. Chuẩn bị hợp đồng để đảm bảo quyền lợi của mỗi người, những chuyện này đối với ba người Sắc Vi mà nói căn bản không phải là vấn đề lớn. Người làm chứng sẵn có chú Nam, về phần luật sư cũng không to tát lắm, trực tiếp nhờ chú Nam lên mời Hàn luật sư ở công ty ba đến gặp. Hàn Luật Sư là luật sư nổi tiếng trong nước, danh tiếng rất lớn, có người bảo lãnh, thủ tục gì cũng không cần lo lắng, mọi việc thuận lợi.

Cho nên, trọng điểm chỉ còn lại trên người Kim Thúy Linh. Việc lựa chọn địa điểm, trang trí, mua thiết bị, thông báo tuyển dụng, tất cả mọi chuyện phải do Kim Thúy Linh tự mình đi xử lý. Mà ba người Sắc Vi phụ trách thiết kế bảng hiệu trà sữa, tuyên truyền cho cửa hàng.

Đối với Kim Thúy Linh mà nói, mấy người Sắc Vi xuất hiện không thể nghi ngờ là một cơ hội lớn từ trên trời rơi xuống, có thể tự mở cửa hàng của chính mình. Kim Thúy Linh tất nhiên không chút do dự dẹp luôn quán ven đường kia. Ba ngày tiếp theo, ba người thảo luận các chi tiết nhỏ nhặt xong, rồi hẹn gặp Hàn luật sư, mời chú Nam làm người bảo lãnh, thuận lợi kí kết hợp đồng.

Kim Thúy Linh góp vốn ba ngàn đồng, Lâm Khả Khả và An Khê mỗi người hai ngàn đồng, Sắc Vi bỏ vốn tám ngàn đồng, tổng cộng số vốn là một vạn rưỡi.

Dựa theo tỉ lệ chia ra Sắc Vi là đại cổ đông chiếm 55%, Kim Thúy Linh có 20%, Lâm Khả Khả và An Khê mỗi người 12.5%, trong đó Sắc Vi là người cung cấp kỹ thuật và phương án kinh doanh, vì vậy, chủ quán trà sữa này chính là Sắc Vi. Hợp đồng một khi kí tên đóng dấu, lập tức có hiệu lực.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Kịch Thích

Reng ... Reng ... Reng ...

Tiếng chuông điện thoại vang lên, tin nhắn hiện lên trên màn hình: "Tiểu thư, cô Trần đến." Khóe miệng Sắc Vi cong lên, bỏ điện thoại vào túi quần: "Được rồi, hôm nay bàn đến đây thôi, mọi chuyện còn lại phải nhờ chị Thúy Linh để ý."

Nói xong thu thập đồ đạc, giấy tờ trên mặt cô bỏ vào túi xách, phui phui quần áo chuẩn bị ra về. Cá lớn đã mắc câu, cô cần phải về nhà để còn chỉ đạo diễn xuất vở kịch này.

Từ khi ký xong hợp đồng, Kim Thúy Linh vẫn luôn bùng bùng khí thế, vô cùng nhiệt tình, quán trà sữa đã cơ bản chuẩn bị xong, tất cả các công tác đều đã được tính toán chi li, tuyển nhân viên cũng đã làm tốt.

Mỗi ngày sau khi tan học, mọi người đều tập trung ở công viên gần trường bàn bạc mọi việc, hết thấy đều rất thuận lợi, mọi việc đã đầu vào đấy rồi.

"Không thành vấn đề, mọi việc cứ để chị lo." Kim Thúy Linh vỗ ngực, tự tin trả lời.

An Khê đưa tay nhìn lên đồng hồ, cười một cách rất đáng đánh đòn: "Mình còn có việc, bây giờ A Bản sẽ đến đón."

Kim Thúy Linh nhún nhún vai nói: "Chị cũng còn có việc, sẽ không cùng đi với mọi người."

Lâm Khả Khả vỗ vỗ váy, cầm sách vở lên, tháo kính trên mắt ra nói: "An Khê, Sắc Vi năm ngày nữa sẽ đến kỳ thi, hai người chó quên đó ..."

"Cái gì ...? Mình đã quên mất tiêu rồi." An Khê ảo não hét lên.

Sắc Vi bất đắc dĩ nói: "Mình cũng quên mất."

Nói xong, đeo túi xách lên vai, xoay người vẫy vẫy tay: "Chỉ mong bây giờ trở về đọc sách sẽ còn kịp, mình đi đây, ngày mai gặp lại, bye bye."

*****

Xe về đến cổng của Cổ trạch, Sắc Vi lập tức xuống xe đi nhanh lên cầu thang, mới đi được hai bước liền khựng lại. Không biết tình hình trong nhà bây giờ như thế nào? Nếu mẹ vẫn giống như trước kia, nhiệt tình với Trần Ly Hoa thì sao? Vẫn không có một chút ý thức cảnh giác như trước thì sao? Nếu vậy thì bao nhiêu công sức của mình bỏ ra sẽ như muối bỏ biển sao? Nếu như vậy, xem ra mình phải thay đổi lại phương pháp thôi. Nghĩ một chút, Sắc Vi gọi điện thoại cho A Hồng, bảo A Hồng mở cửa sau, cô vòng theo hoa viên đi vào nhà bằng cửa sau.

" Thế nào rồi ? " Đưa đồ cho A Hồng , dọc theo hàng lang đi đến trước cửa phòng khách Sắc Vi mới hỏi .

" Cô Trần đến Cố gia lúc năm giờ, nhìn phu nhân vẫn rất vui vẻ , rất nhiệt tình đón tiếp cô Trần . Phu nhân vẫn như bình thường bảo chúng tôi pha hồng trà thượng hạng mà cô Trần thích nhất , hai người ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm , trao đổi những chuyện xảy ra gần đây . Cô Trần còn đặc biệt hỏi thăm tình hình của cô chủ và cậu chủ gần đây . "

Nghe A Hồng trả lời nhưng tầm mắt Sắc Vi vẫn không rời khỏi phòng khách , xem ra A Hồng đối với công việc này rất tận tâm . Nói đến đây , A Hồng kéo tay Sắc Vi nói tiếp : " Tiểu thư , cô Trần mang theo một cái hộp , bên trong hình như là đồ trang điểm thì phải , phu nhân đã nhận rồi . "

Sắc Vi ngó vào phía bên trong phòng khách , bên trong hai người phụ nữ đang tán gẫu , bộ dáng mười phần vui vẻ . Trong lòng cô liền cảm thấy phiền toái , cô nhất định không cho phép cô gái của mình bị uống phỉ .

" Chị tiếp tục theo dõi . " Nói xong liền trở lại phòng của mình , thay đổi quần áo rồi đi xuống dưới lầu , trực tiếp đi đến phòng khách . Tầm mắt dừng lại trên người Trần Ly Hoa , làm ra vẻ kinh hi nói : " Di Trần , đi đến nhà chơi sao ? "

Sắc Vi đột nhiên xuất hiện làm cho Thẩm Khanh và Trần Ly Hoa có chút giật mình . Thẩm Khanh kinh ngạc nhìn Sắc Vi hỏi : " Sắc Vi , con tan học rồi sao ? Về nhà khi nào ? "

" Mẹ , người không biết sao ? Con bốn giờ đã về nhà rồi mà ? Sắc Vi đi đến bên sofa ngồi đối diện Thẩm Khanh ủy khuất nói " Mẹ , người không quan tâm đến người ta , ngay cả khi nào con trở về cũng không biết . "

Thẩm Khanh sắc mặt ngưng ngừng nói : " À , là như vậy sao ... " Trong lòng lại thấy áy náy , khoảng thời gian này tâm trạng có chút không vui nên mới lơ là bọn trẻ ...

Sắc Vi hừ một tiếng , nhìn đến trên bàn có một bộ đồ trang điểm , ánh mắt sáng lên kinh hi nói : " Đây không phải là bộ đồ trang điểm Estee Lauder mới nhất trên thị trường sao ? Con xem trên mạng có nhìn thấy qua , rất đắt tiền . "

Trần Ly Hoa ngồi ở một bên nghe xong , trong lòng vui vẻ nói : " Sắc Vi , cháu thích sao ? "

" Đương nhiên , cháu ở trong lớp là người hiểu biết nhất về thời trang , các loại hàng hiệu trên thế giới đều rõ như trong lòng bàn tay , nhưng là ... " Nói đến đây , quay sang thân thiết ôm lấy tay Trần Ly Hoa , vẻ mặt vô cùng chờ mong : " Di à , bộ trang điểm này là món quà của di tặng cho cháu phải không ? "

Nhìn Sắc Vi như vậy , những nghi ngờ trước đây của Trần Ly Hoa bỗng chốc tiêu tan . Đúng rồi , con gái bây giờ rất thích làm đẹp , Sắc Vi lại là thiên kim đại tiểu thư , ánh mắt đương nhiên cao hơn rồi . Còn nữa , nữ sinh trung học bây giờ yêu đương rất sớm , cũng yêu hư danh vô cùng , xem ra lần trước mình đã chọn sai quà tặng rồi . Trần Ly Hoa có chút ảo não , Sắc Vi bây giờ đã đến thời kì phản loạn trưởng thành làm sao có thể thích kẹp trần châu nữa chứ ?

Nghi hoặc trong lòng được giải đáp , Trần Ly Hoa bỗng nhiên tỉnh ngộ , bàn tay đặt lên bả vai của Sắc Vi cười nói : " Không phải , bộ trang điểm này là lúc đi đi dạo phố ngẫu nhiên thấy , cảm thấy sẽ rất hợp với mẹ của cháu , nên mua đến tặng cho mẹ cháu . Tiểu Sắc Vi , cháu không thể tranh quà của mẹ cháu . "

Sắc Vi rất phối hợp , lập tức nhủ mi lại , trừng mắt liếc Thẩm Khanh một cái rồi quay sang Trần Ly Hoa nói : " Vậy di Trần có chuẩn bị quà cho cháu không vậy ? " Trần Ly Hoa nghe vậy cười một cái , nheo cái mũi Sắc Vi , vẻ mặt sung nịch nói : " Làm sao lại không có được cơ chứ , di làm sao có thể quên không mang quà tặng cho tiểu công chúa Sắc Vi nhà chúng ta được ? "

Nói xong lấy từ trong túi xách , lấy ra một cái hộp đen nhỏ tinh xảo , cười thần bí đặt vào trong tay Sắc Vi , Thẩm Khanh ngồi ở đối diện , nhìn thấy con gái mình cùng Lily trước mặt hòa hợp với nhau , không hiểu vì sao trong lòng đột nhiên cảm thấy mất mát . Nhất là lúc con gái nghe Lily nói liền quay lại trừng mình một cái , trong lòng càng thấy khó chịu , bất giác lại nhớ lại câu chuyện nghe lén được ở dưới phòng bếp hôm trước . Trên mặt vẫn tươi cười , nhưng trong lòng lại càng thấy áp lực , nhìn con gái cùng Lily nói chuyện , động tác thân mật quen thuộc như vậy . Điều này làm cho Thẩm Khanh có cảm giác như hai người trước mặt mới là mẹ con , mà mình chẳng qua chỉ là một khách nhân mà thôi .

Cho đến khi thấy Trần Ly Hoa lấy ra một cái hộp đưa cho Sắc Vi , Thẩm Khanh liền không chút suy nghĩ nói : " Không được Sắc Vi , mau trả lại cho di Trần . "

Sắc Vi đang hứng thú nhìn chiếc hộp , dựa vào logo trên hộp đoán bên trong không phải vòng cổ cũng là nhẫn đi . Nghe được Thẩm Khanh nói , trong lòng bỗng thở ra nhẹ nhàng , tâm lập tức dâng lên một chút đắc ý . Nghe một chút , giọng điệu thật cứng nhắc nha , quả nhiên công sức cô bỏ ra trong khoảng thời gian này không uống phỉ nha . Nhưng mà , để diệt cỏ tận gốc , đành phải để mẹ ủy khuất một chút vậy ...

" Mẹ , vì sao ? " Sắc Vi bắt mắt đưa hộp giấu sau lưng , ai oán nhìn Thẩm Khanh " Mẹ , mẹ làm sao vậy ? Đây là món quà mà di Trần tặng con mà , hơn nữa mẹ cũng nhận quà của di Trần mà ? Di Trần đặc biệt chuẩn bị món quà này cho con , chúng ta không thể phụ khổ tâm của di được . "

" Khô tâm ? " Hai chữ này giống như tiếng sét đánh thẳng vào lòng Thẩm Khanh , nhìn con gái như đang bắt mắt nhìn mình , lại nhìn Trần Ly Hoa bên cạnh đang cười , Thẩm Khanh liền cảm thấy trong lòng dâng lên một niềm sợ hãi . Tại sao trước kia mình không phát hiện ra , mỗi lần mình cùng Sắc Vi , Tiểu Liệt tranh cãi Trần Ly Hoa đều ngồi ở bên cạnh cười như vậy ? Vì sao mình không phát hiện mỗi lần Trần Ly Hoa đến đây , Sắc Vi cùng Tiểu Liệt đều vây quanh cô ta ? Mà bản thân mình là mẹ ruột lại bị vắng vẻ ngồi ở một bên , đến một câu cũng không thể nói ? Thẩm Khanh trong lòng lạnh lẽo , lại nhìn ánh mắt bắt mắt của con gái trong lòng bỗng nhiên dâng lên một ngọn lửa , sắc mặt bỗng trở nên nghiêm túc : " Sắc Vi , đem quà trả lại cho di

Trần . "

" Không . " Sắc Vi về mặt do dự cự tuyệt , lại quay sang ôm cánh tay Trần Ly Hoa làm nũng nói : " Di Trần , di nói với mẹ , đây là quà mà di đặc biệt chuẩn bị cho cháu ... "

Quả nhiên , Trần Ly Hoa lập tức ra về làm người tốt , ôn nhu nhìn Thẩm Khanh nói : " A Khanh , không có gì đâu . Mình rất vui khi thấy Sắc Vi thích lễ vật của mình , bạn cũng đừng khách khí , mình tặng quà cho cháu gái của mình , trong lòng rất thoải mái . " Rồi quay sang nheo nheo khuôn mặt của Sắc Vi , sùng nịch nói : " Tốt lắm , đừng giấu nữa , mở ra xem là cái gì ? "

Thẩm Khanh sắc mặt cứng ngắt , Lily sao có thể làm như vậy ? Bản thân mình còn chưa có đồng ý mà cô ta đã nói như vậy , còn có con gái của mình nữa ? Tại sao lại không đề ý đến lời nói của người mẹ này , chỉ lo đến cảm nhận của bản mình ? Trong lúc Thẩm Khanh đang giãy dụa suy nghĩ thì Sắc Vi mở hộp trang sức ra , bên trong là một cái dây vòng cổ kim cương hoa lệ , ánh sáng của kim cương đập vào mắt ba người làm cho ai cũng phải động lòng .

Sắc Vi trên mặt cười tươi như hoa , giọng nói hưng phấn : " Vòng cổ kim cương , quá tuyệt vời ! Di Trần , cháu thật sự rất yêu người , rất yêu người nha . " Trần Ly Hoa nghe xong , nghi ngờ trong lòng rốt cuộc tiêu tan không còn một mảnh , như vậy mới đúng chứ , Cổ Sắc Vi làm sao có thể không thích mình được cơ chứ . Cười thầm ở trong lòng , tâm mắt lại không ngừng quan sát phòng khách xa hoa của Cổ gia . Ông trời thật không công bằng , một người phụ nữ ngu xuẩn như Thẩm Khanh sao lại có vận mệnh tốt như vậy ? Nhưng không sao , rất nhanh Trần Ly Hoa ta sẽ danh ngôn chính thuận trở thành nữ chủ nhân của nơi này .

Lúc này ở phía đối diện , Thẩm Khanh sắc mặt trắng bệch , nhìn Sắc Vi tươi cười sáng lạn , âm thanh hưng phấn giống như mũi kim đâm vào lòng . Con gái từng chỉ nói chữ " Yêu " với một mình mình , từng chỉ chui vào lòng mình làm nũng , trong lòng Thẩm Khanh bỗng nhiên cảm thấy ghen tỵ vô cùng . Tâm mắt của Thẩm Khanh bỗng dừng lại trên mặt Trần Ly Hoa nên thấy được sự đặc ý thoáng qua trên khuôn mặt của cô ta . Trong lòng Thẩm Khanh bỗng nhiên chấn động mạnh , đông từ cứng ngắt , cần mỗi cú đầu xuống , trong lòng liền cảm thấy kích động . Mình đã mất đi cái gì ? Hoặc là mình đã bị đoạt đi cái gì ? Đoạt đi mất bao nhiêu ?

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tỉnh Ngộ

Tiếng cười vui vẻ vang khắp phòng khách , Thẩm Khanh nhìn con gái mình cùng Trần Ly Hoa thập phần hòa hợp . Lần đầu tiên Thẩm Khanh thấy cảnh tượng trước mắt vô cùng chói mắt , hai tay đã nắm chặt thành nắm đấm từ lúc nào không biết , ngọn lửa tức giận trong lòng càng cháy mạnh khiến cho Thẩm Khanh chỉ muốn tiến đến , xé nát khuôn mặt đang tươi cười kia.

Cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng , Thẩm Khanh mở miệng nói : " Sắc Vi , trước kia di Trần tặng cho các con những món quà nhỏ hay quần áo , đồ chơi bình thường gì đó , giá trị không đáng bao nhiêu tiền nên mẹ không có ngăn cản , nhưng món quà hôm nay thì không được , con mau trả quà lại cho di Trần . "

" Vì sao ? " Sắc Vi trừng mắt , lập tức đem vòng cổ kim cương nắm chặt trong tay khó chịu phản đối . " Không , con muốn nhận , đây là quà mà di Trần tặng con , mẹ có quyền gì mà phản đối cơ chứ . " Nói xong còn quay đầu sang Trần Ly Hoa nịnh nọt : " Đúng không di Trần ? "

Trần Ly Hoa không có nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Thẩm Khanh , trong lòng đòi với câu nói của Thẩm Khanh " không đáng bao nhiêu tiền " đang cực kỳ bất mãn . Nghe được Sắc Vi nịnh nọt bất mãn biến thành trào phúng , quét mắt liếc Thẩm Khanh một cái cố ý đưa tay lên thân thiết nheo nheo mũi Sắc Vi , sùng nịch nói : " Đúng vậy tiểu công chúa của tôi . " Hừ , không đáng bao nhiêu tiền . Tôi đây sẽ dùng những thứ mà cô cho rằng không đáng bao nhiêu tiền đoạt đi từng thứ , từng thứ mà cô đang sở hữu , lấy đi toàn bộ không còn sót cái gì .

Động tác thân thiết của Trần ly Hoa đối với Sắc Vi càng làm cho lửa giận trong lòng Thẩm Khanh cháy mạnh , nơi này là nhà của mình , mình mới là mẹ của Sắc Vi , lời nói của mình không có trọng lượng đến như vậy sao ? Trần Ly Hoa đối với lời nói của mình làm như là không nghe thấy , tại sao lại như vậy ? Là cái gì khiến cho Trần Ly Hoa ở trong nhà mình không có chút kiêng nể đến như vậy ? Giờ phút này trong lòng Thẩm Khanh như có cơn gió lạnh thổi qua , lại giống như có tia chớp sáng lên trong suy nghĩ , lửa giận đang bùng cháy bị thay thế bằng cảm giác phẫn nộ cùng bi ai . Cả người giống như hồng mất , nụ cười trên mặt biến mất không còn dấu vết , quát to một tiếng : " Sắc Vi , bỏ món quà xuống . "

Tiếng quát bất ngờ làm cho Sắc Vi và Trần Ly Hoa bất ngờ , Trần Ly Hoa bất ngờ là đương nhiên nhưng Sắc Vi trong lòng âm thầm ủng hộ , mẹ cuối cùng đã nổi bão rồi . Trong lòng suy nghĩ như vậy , nhưng bên ngoài Sắc Vi làm như bị giật mình đánh rơi vòng cổ xuống thảm . Trò hay bây giờ mới bắt đầu ...

Sắc Vi trên mặt trắng bệch , lại oán giận nói : " Mẹ sao lại quát to như vậy ? Làm con bị dọa . " Miệng nói như vậy , ánh mắt lại mang theo vài phần khiếp sợ , hai tay buông xuống không dám nhấc sợ dây chuyền rơi ở dưới thảm lên .

Thẩm Khanh hôm nay làm sao vậy ? Trần Ly Hoa về mặt kinh ngạc , đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc nhưng rất nhanh biến mất , đi đến bên người Thẩm Khanh , cười thật ôn nhu , vô hại , khó hiểu hỏi : " A Khanh , bạn làm sao vậy ? Chỉ là chiếc vòng cổ thôi mà ? Sắc Vi có lẽ thích quá nên mới như vậy . A Khanh , đừng tức giận nữa . " Nói xong lại quay sang Sắc Vi oán trách nói : " Sắc Vi , còn không mau xin lỗi mẹ cháu . Cháu cũng thật là sao lại

cùng mẹ đối nghịch , mau đến đây xin lỗi mẹ cháu , khiến mẹ cháu vui vẻ , mẹ cháu sẽ không trách cháu nhận vòng cổ nữa . "

Sắc Vi nghe xong , bất mãn khó chịu liếc Thẩm Khanh một cái : " Hừ , cháu không biết . " Nói xong , cố ý đưa ra vẻ mặt ủy khuất làm bầm nói : " Thật đúng là phụ nữ trong thời kì mãn kinh có khác , thật đáng sợ , mẹ tính tình càng ngày càng kém không giống như dì Trần vừa ôn nhu lại hào phóng . "

Lời này của Sắc Vi vào tai Thẩm Khanh giống như một đạo thiên lôi sấm sét , Thẩm Khanh không thể tin được trừng mắt nhìn về phía Sắc Vi , lại quay về phía Trần Ly Hoa đang mỉm cười , khuôn mặt tinh xảo , dáng người kiều diễm , làn da trắng nõn . Trần Ly Hoa năm nay đã hai mươi chín tuổi rồi nhưng nhìn như vậy quả thật không nhìn ra cô ta đã nhiều tuổi như vậy , trên người tỏa ra sức quyến rũ nữ tính mê người . Trong nháy mắt , Thẩm Khanh trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi không tên , không chút suy nghĩ hướng Sắc Vi quát : " Còn đứng đó nói cái gì ? Bài tập hôm nay còn chưa có làm đâu , đi lên phòng ngay cho mẹ . "

Sắc Vi hốt mắt lập tức đỏ lên , ủy khuất nhìn về phía Trần Ly Hoa : " Dì Trần ... "

Muốn đứng ở một bên xem diễn sao ? Không có cửa đâu . Trần Ly Hoa có chút ngăn người , không nghĩ tới Thẩm Khanh hôm nay lại giận đến như vậy , càng không nghĩ tới Cổ Sắc Vi hôm nay lại tùy hứng dám tranh cãi với mẹ mình như vậy . Đây đúng là cảnh tượng mà mình muốn xem nhất , nhưng nghe thấy Sắc Vi kéo mình vào trong cuộc , nhất thời cười không nổi . Nhưng đây là lúc tốt nhất phá hư tình cảm mẹ con của Thẩm Khanh , nếu như xử lý một cách thích đáng sẽ là một bước tiến dài trong kế hoạch của bản thân . Nghĩ vậy Trần Ly Hoa vội làm như một thiên sứ ôn nhu , trấn an Thẩm Khanh : " A Khanh , đừng nóng giận , Sắc Vi vẫn đang còn là trẻ con , còn chưa hiểu chuyện , bạn là người lớn sao lại chấp nhặt làm gì ? "

Thẩm Khanh nghe xong càng cảm thấy tức giận , Trần Ly Hoa có ý gì ? Quả là do cô ta mang đến , cũng đã đóng vai làm người tốt rồi , bây giờ lại còn muốn chia rẽ tình cảm hai mẹ con mình sao ?

Không thể phủ nhận , thường ngày Thẩm Khanh là người phụ nữ chất phác nhưng giờ phút này khi cảm nhận được nguy hiểm , đầu óc liền trở nên miễn cảm lạ thường .

Nhìn Trần Ly Hoa khuôn mặt ôn nhu giả tạo , làm cho lòng Thẩm Khanh thất vọng vô cùng , đây là người bạn tốt nhất của mình sao ? Đây là người bạn mà mình toàn tâm toàn ý tin tưởng sao ?

Trần Ly Hoa nhìn sắc mặt Thẩm Khanh thay đổi , nhìn chằm chằm Sắc Vi tưởng rằng đã bị lời khuyên của mình mà thay đổi , trong lòng cuống lên , vội vàng nói : " A Khanh , bạn cũng thật là ... Đây chỉ là một món quà nhỏ mà mình tặng cho Sắc Vi mà thôi , chúng ta thân thiết như vậy còn khách khí cái gì nữa , chỉ cần Sắc Vi muốn mình nhất định sẽ mua tặng , có vấn đề gì đâu . "

Lời này vừa nói ra , Sắc Vi đang đối đứng một bên liền kinh hãi : " Dì Trần thật tốt , cháu thật rất thích dì . "

Thẩm Khanh trong lòng run lên , ngực như bị đốt cháy , tức giận trên mặt dần dần biến mất , đầu hơi cúi xuống , hai tay nắm chặt , trầm mặc không nói gì . Sắc Vi thấy vậy trong lòng không khỏi đau xót nhưng vết thương một khi đã hoại tử cần phải lấy dao nhọn khoét sạch chỗ hoại tử , rồi lấy cồn tiêu độc , sau khi trải qua nỗi đau tê tâm phế liệt , vết thương mới có thể kết vảy lành lại như xưa . Mẹ , hãy tha lỗi cho con , chỉ có làm như vậy mới có thể phá tan âm mưu của Trần Ly Hoa , mới có thể giữ được hạnh phúc của gia đình ta mà thôi . Nếu không làm như vậy , dù có phá tan được âm mưu bây giờ của Trần Ly Hoa đi chăng nữa , làm sao có thể đảm bảo không có kẻ như Trần Ly Hoa xuất hiện nữa . Chỉ cần mẹ thay đổi , trở thành người có chủ kiến , có tâm nhãn sẽ không sợ những kẻ như vậy xuất hiện nữa .

Trong lúc Thẩm Khanh trầm mặc , Trần Ly Hoa trong lòng nghi ngờ nổi lên , nhớ đến lần trước A Hồng gọi điện báo cáo cho mình nói , Thẩm Khanh cùng Cổ Hạo Vũ cãi nhau về vấn đề giáo dục con cái , hơn nữa còn cãi nhau lớn đã ba ngày không nói chuyện với nhau . Thẩm Khanh cả ngày buồn bực , cảm xúc rất kém . Hôm nay đến đây nhìn thấy Thẩm Khanh quả thật tiêu tụy rất nhiều , lại còn giống như một bà điên cãi nhau với con gái , thật nhìn không ra bà chủ của Cổ gia dịu dàng thường ngày . Xem ra A Hồng cung cấp tin tức quả nhiên xác thực , đúng là trên đời này không gì là không thể mua được bằng tiền .

Phòng khách bỗng nhiên rơi vào im lặng . Thật lâu sau Thẩm Khanh mới ngược lên nhìn Trần Ly Hoa nói : " Lily không phải là mình trách bạn , nhưng bạn mua cho Sắc Vi vòng cổ kim cương là không nên , trang sức này rất đắt tiền , ít nhất cũng hơn một vạn đồng . Con nít không thể quá nuông chiều nếu không sẽ không biết phân biệt phải trái , trên dưới . Nếu lần sau , Sắc Vi đòi bạn mua đồ đắt tiền hơn thì sao ? Một tháng bạn làm ra được bao nhiêu , làm sao có thể chiều theo ý Sắc Vi mãi được . " Nói đến đây , vẻ mặt áy náy nhìn Trần Ly Hoa : " Lily hai ngày nay mình không thoải mái , hôm nay con bé này còn làm cho mình tức muốn chết , vốn định tự tay xuống bếp làm vài món tiếp đãi bạn . Nhưng bây giờ ... mình có chút mệt mỏi , muốn về phòng nghỉ ngơi , không giữ bạn lại dùng cơm được , thật xin lỗi . " Nói xong hướng Trần Ly Hoa gật đầu , đứng dậy rời khỏi phòng khách đi lên lầu .

Thẩm Khanh đi rồi , Sắc Vi làm ra vẻ như được giải thoát , nhặt vòng cổ kim cương rơi trên thảm lên , phúi phúi một chút thì thầm nói : " Rốt cuộc , cũng vẫn là của mình . " Trần Ly Hoa thấy vậy , trong lòng âm thầm đắc ý bộ dáng điệu ngoa , tùy hứng của Sắc Vi làm cho bà ta cảm thấy rất hài lòng .

Bỗng nhiên Trần Ly Hoa đến gần , thân thiết ôm lấy tay Sắc Vi làm bộ quan tâm , hỏi han : " Sắc Vi , mẹ cháu làm sao vậy ? Bình thường sức khỏe không phải rất tốt sao ? Tự nhiên lại bị bệnh như vậy ? "

Sắc Vi nhú mày nói : " Còn không phải là do cãi nhau với ba sao ? "

" Vậy sao ? " Trần Ly Hoa kinh ngạc kêu . " Tiểu Liệt thứ 6 tuần trước làm bài kiểm tra , thẳng nhóc ngu ngốc kia không chịu học hành gì , được có mỗi 50 điểm , thầy giáo liền gọi về nhà . Ba biết được tức giận đến nỗi muốn đánh Tiểu Liệt một trận . Dì Trần , dì cũng biết mẹ cháu rất bao che cho thẳng nhóc kia , thấy vậy liền cùng ba cãi nhau ầm ĩ mấy ngày hôm nay , thật sự là phiền chết . Còn nữa , thẳng nhóc đó còn không biết thu liễm , tốt hôm đó còn ngang nhiên trốn ở trong phòng chơi game nữa . "

" Vậy là mẹ cháu cùng với ba cháu cãi nhau nên mới mệt mỏi , chứ không phải là do bị bệnh sao ? "

" Còn không phải sao , ba đã mấy ngày nay đều ngủ ở trong phòng khách , hai người lại không nói chuyện với nhau , mẹ làm sao có thể vui vẻ được cơ chứ . " Nói xong , tầm mắt nhìn đến bộ mỹ phẩm trên bàn trà liền thân thiết ôm lấy cánh tay của Trần Ly Hoa : " Di Trần , nếu như mẹ không nhận bộ mỹ phẩm này thì cho cháu được không ? "

Trần Ly Hoa khóe mắt rút một cái , con nhóc chết tiệt đã cảm của mình sợi dây vòng cổ hai vụn rười rồi còn muốn lấy cả bộ mỹ phẩm trị giá mấy ngàn đồng này nữa . Bản thân mình bình thường cũng không dám dùng đến , bây giờ lại phải đưa cho con nhóc này , thật sự rất đau lòng .

Nhìn đôi mắt mong chờ của Sắc Vi , Trần Ly Hoa trong lòng khinh thường , còn nhỏ như vậy đã ham muốn vinh hoa rồi . Cũng tốt , để cho Thẩm Khanh biết con gái của mình có bao nhiêu tốt , nghĩ như vậy liền nói với Sắc Vi : " Nếu như mẹ cháu không thích thì thôi , Sắc Vi thích thì cầm lấy , mỹ phẩm này rất nổi tiếng , nhất định có thể đem khuôn mặt của tiểu Sắc Vi nhà ta trở nên xinh đẹp , sáng chói . "

Sắc Vi lập tức ôm bộ mỹ phẩm vào trong lòng , yêu thích không buông tay : " Cảm ơn di Trần , di thật là tốt . Mẹ cháu không biết thương thức , di đừng để ý đến làm gì . "

Nghe thấy vậy , một chút không cam lòng cũng tan biến , Trần Ly Hoa nhìn đồng hồ rồi cầm túi xách lên nói : "Sắc Vi, thời gian không còn sớm , di còn có chút việc không thể ở lại được . "

Sắc Vi đang mở bộ trang điểm ra xem , nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên : " Vâng , cảm ơn món quà của di , hoan nghênh di lần sau đến nhà cháu chơi . "

" Được rồi , lần sau lại đến . " Trần Ly Hoa lại nhìn đồ trang điểm trên bàn trong lòng lại cảm thấy đau lòng . Haizz , thôi vậy đồ cũng đã đưa , mục đích cũng đã đạt được vẫn là đi thôi , mắt không thấy tâm sẽ không phiền .

Nhìn chiếc xe chạy ra khỏi cửa lớn , nụ cười trên mặt Sắc Vi biến mất không còn dấu vết . Quay người nhìn bộ mỹ phẩm với dây vòng cổ kim cương trên bàn trong lòng suy nghĩ , trên mặt lại hiện ra nụ cười giảo hoạt . Tầm mắt di chuyển lên trên , theo hướng cầu thang lầu hai , không thoải mái ? Khó chịu ? Mẹ , xem ra mẹ cũng không phải là không biết nói dối nha .

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Dị Ứng

dit: CoffemilkBeta: Míp Choco

Trần Ly Hoa vừa rời khỏi , Sắc Vi liền mang bộ trang điểm Estee Lauder lên phòng , bày toàn bộ đồ trang điểm lên bàn , Sắc Vi cười lạnh : " Estee Lauder ? Đúng là thứ tốt nha ! " Cầm hộp phấn phủ lên , trong mắt lóe lên tia giảo hoạt , nếu Trần Ly Hoa đã mang thứ này đến , thừa dịp rên sắt khi còn nóng , cô sẽ để cho bộ trang điểm này phát huy hết tác dụng của nó .

Sáng ngày hôm sau , một tiếng hét thảm thiết vang lên trong nhà họ Cố .

"Aaaaa..... .. " "

Vợ chồng Cố Hạo Vũ và 2 người hầu là những người đầu tiên nghe thấy tiếng hét , lập tức bước nhanh về phía lầu hai đến phòng của Sắc Vi . Vừa vào đến cửa đã nhìn thấy Sắc Vi đang ôm mặt ngồi trước bàn khóc rống lên .

Cố Hạo Vũ và Thẩm Khanh trong lòng căng thẳng , lo lắng đi đến bên Sắc Vi hỏi : " Sắc Vi , con làm sao vậy ? "

Sắc Vi đang ngồi ôm mặt khóc nghe thấy tiếng hỏi thăm của ba mẹ giống như bị kích thích gào lên : " Đi ra ngoài , đi ra ngoài , mọi người đi ra ngoài đi , hu ... hu ... " "

" Sắc Vi , đã có chuyện gì xảy ra ? Mau nói cho ba biết , vì sao lại che mặt lại ? " Sáng sớm , có chuyện gì khiến cho con gái kích động đến như vậy ?

" Đi ra ngoài , mọi người đều đi ra ngoài , hu ... hu... " "

Thái độ của Sắc Vi quá khác thường , gục mặt xuống bàn khóc đến tê tâm phế liệt làm người khác cảm thấy đau lòng . Thấy ba mẹ đến gần Sắc Vi cố gắng tránh ra , nhưng vừa mới động một chút khuôn mặt liền bị lộ ra . Thẩm Khanh vừa nhìn thấy , lập tức hoảng hốt hỏi : " Sắc Vi , mặt của con làm sao vậy ? "

Ngay lập tức , mọi người đều tập trung nhìn vào khuôn mặt của Sắc Vi , vừa nhìn thấy liền cảm thấy giật mình , khuôn mặt trắng nõn thường ngày của cô gái nhỏ giống như bị lên sỏi , khắp nơi mọc lên những mụn đỏ , hồng hồng một mảng , không khác gì là bị hủy dung .

Cố Hạo Vũ thấy vậy , sắc mặt trầm xuống , quát hai người giúp việc : " Hai người đi ra ngoài trước . "

Đáng tiếc , khuôn mặt Sắc Vi đều bị họ nhìn thấy , hai người giúp việc nhìn nhau rồi xoay người đi ra ngoài , không quên đóng cửa lại .

Trong phòng chỉ còn lại vợ chồng , Cổ Hạo Vũ xoay người lo lắng hỏi Sắc Vi : " Sắc Vi , chuyện này là sao ? "

Thẩm Khanh đi nhanh đến bên , đưa tay muốn xem khuôn mặt Sắc Vi : " Sắc Vi , sao lại như vậy ? Ngày hôm qua còn tốt , qua một đêm sao lại bị thành như vậy ? "

" Ô ... ô ... con , con không biết ... " Nghe Thẩm Khanh nói , lại càng thương tâm khóc . " Ô ... ô ... bị như vậy , làm sao có thể đi ra ngoài đường được cơ chứ ? Con còn phải đi học . Mẹ , con không muốn đi , mẹ xin phép cho con nghỉ được không ? Con không muốn ra ngoài ... "

" Làm loạn ! Lập tức cho ba mẹ xem , còn phải gọi điện thoại cho bác sĩ Lý đến kiểm tra . " Cổ Hạo Vũ quát lên rồi đi đến bên cạnh Sắc Vi đưa tay lên gỡ tay Sắc Vi xuống . Khuôn mặt bị hé ra , trên mặt toàn những mụn đỏ chỉ chút giống như là bị lên sởi , đôi mắt hồng hồng tràn ngập ủy khuất và thương tâm .

" Trời ạ , ông xã mau gọi điện mời bác sĩ Lý đến đây . " Thẩm Khanh không thể tin được , mở miệng nói " Sắc Vi , nhanh nói cho mẹ biết , có phải con ở ngoài ăn cái gì lung tung không ? "

Thẩm Khanh vốn dĩ đang còn giận Sắc Vi , không nghĩ đến sáng sớm hôm nay khuôn mặt con gái bị như vậy , làm sao còn có thể tức giận được . Trong lòng bây giờ đang lo lắng không thôi , khuôn mặt con gái bị như vậy , liệu có làm sao không ? Dung mạo đối với phụ nữ rất quan trọng , mặt con gái bị như vậy , liệu có để lại sẹo hay không ? Việc này liên quan tới hạnh phúc cả đời của con gái , không thể không quan tâm .

Cổ Hạo Vũ bình tĩnh đi đến bên cửa sổ , lấy điện thoại ra gọi , một lát sau mới xoay người đi đến : " Đừng khóc , bác sĩ Lý lập tức sẽ đến đây . Ba đã gọi điện cho thầy giáo của con , xin phép cho con nghỉ học ngày hôm nay . Hôm nay ở nhà nghỉ ngơi cho tốt , lát nữa bác sĩ Lý đến kiểm tra , con cần phối hợp điều trị thật tốt đừng náo loạn , biết không ? "

Nửa giờ sau , bác sĩ tư nhân của Cổ gia là bác sĩ Lý đến , nhìn khuôn mặt của Sắc Vi cũng cảm thấy hoảng sợ . Lập tức kiểm tra cho Sắc Vi , sau đó hỏi han một số vấn đề liên quan liền có kết luận . " Tiểu thư , mặt tiểu thư bị như vậy là do bị dị ứng vật kích thích gây ra dị ứng . Tôi sẽ kê một đơn thuốc , uống nhiều nước một chút , nghỉ ngơi cho tốt , ngày mai sẽ hết thôi . " Xác định được nguyên nhân , kê xong đơn thuốc , bác sĩ Lý xoay qua giải thích với vợ chồng Cổ Hạo Vũ : " Tôi nghĩ là do cô bé dùng đồ trang điểm gì đó lên mặt nên mới bị dị ứng như vậy , hai người yên tâm , sẽ không có việc gì , rất nhanh sẽ hết thôi , sẽ không lưu lại sẹo . "

" Dị ứng ? " Cổ Hạo Vũ và Thẩm Khanh nghi hoặc nhìn về phía Sắc Vi .

Đang nằm trên giường , nghe thấy bác sĩ giải thích , Cổ Sắc Vi tròn mắt lên nhìn về phía bàn trang điểm hét lên : " Dị ứng ? Trang điểm ? Tối hôm qua , con chỉ dùng bộ Estee Lauder mà đi Trần mang đến bôi thử lên mặt mà thôi . "

Thẩm Khanh nghe vậy liền đi đến bàn trang điểm nhíu mày : " Là bộ trang điểm Trần Ly Hoa ngày hôm qua mang đến ? " Nói xong , cầm mấy chai lọ đi đến đưa cho bác sĩ Lý , tức giận nói " Bác sĩ , làm phiền ông kiểm tra xem bộ trang điểm này có vấn đề gì không ? Tôi muốn có kết quả sớm . "

" Hai người xin cứ yên tâm , tôi lập tức mang về kiểm tra , sẽ cho hai người một đáp án sớm nhất . " Bác sĩ Lý cầm mấy lọ lên , mở ra ngửi ngửi một chút sắc mặt trở nên nghiêm túc trả lời vợ chồng Cổ Hạo Vũ .

Thẩm Khanh gật đầu , nhìn về phía Sắc Vi trong lòng vừa giận , vừa thương . Con bé này , tham đồ của Trần Ly Hoa mang đến , nên mới chuốc lấy khổ cực . Chợt nghĩ tới , bộ trang điểm đó là Trần Ly Hoa mang đến tặng mình , bản thân không lấy nên mới để Sắc Vi chiếm tiện nghi , nếu như những thứ này bôi lên trên mặt mình thì ... Thẩm Khanh rung mình một cái , trong lòng phần nộ , Trần Ly Hoa thật sự không thể chấp nhận được . Thẩm Khanh tôi , tự mình hỏi lòng năm năm qua coi cô như bạn thân , đối xử với cô như chị em ruột , Cô lại có ý đồ bất chính với chồng của tôi , chẳng lẽ năm năm qua chỉ là hư tình giả ý sao ? Lòng người , sao lại đáng sợ đến như vậy ???

Sắc Vi nằm ở trên giường , đem sự biến hóa trên khuôn mặt của Thẩm Khanh thu hết vào trong mắt , xem ra mẹ chắc chắn nghĩ mình bị dị ứng là do Trần Ly Hoa làm rồi . Sắc Vi âm thầm cười lạnh , xem ra cô cần cho mẹ thêm ít thuốc nữa , giúp mẹ tỉnh ngộ hoàn toàn : " Mẹ , mẹ ô ... ô ... nhất định là do Trần Ly Hoa , là đi ta đem bộ trang điểm này đến , bộ trang điểm này vốn dĩ là đưa cho mẹ , mẹ không lấy mới đưa nó cho con ô ... ô ... Nhất định là đi ta có ý xấu , đi ta không phải là người tốt , là đi ta cố ý làm như vậy ... " Nói xong trằm chăm lại , khóc thương tâm .

Cổ Hạo Vũ đứng ở một bên nghe thấy vậy , sắc mặt tái mét , thương tâm nhìn con gái khóc liên vội vàng an ủi : " Sắc Vi , đừng khóc , bác sĩ Lý đã nói , sẽ không sao , rất nhanh sẽ trở lại bình thường như trước , tuyệt đối không lưu lại sẹo . Để bác sĩ Lý kiểm tra xong , nếu như bộ trang điểm kia có vấn đề , ba nhất định sẽ đòi công đạo cho con . "

Thẩm Khanh sắc mặt vô cùng khó coi , hai tay không tự chủ được nắm chặt vào . Dù Trần Ly Hoa có hay không dính vào chuyện này , mình nhất định sẽ không tin con người này thêm một lần nào nữa .

Một lúc sau , thấy tiếng khóc của con gái không còn , mới thấp giọng nói với Cổ Hạo Vũ : " Ông xã , để cho Sắc Vi nghỉ ngơi , chúng ta xuống nhà trước đã . "

" Tốt . " Cổ Hạo Vũ gật gật đầu , sùng nịch vỗ về Sắc Vi " Sắc Vi yên tâm nghỉ ngơi cho tốt , không cần phải suy nghĩ điều gì , ngày mai tỉnh lại Sắc Vi của chúng ta lại là một cô gái xinh đẹp . " Nói xong , đứng dậy cùng với Thẩm Khanh đi ra ngoài .

Hai người rời đi , Sắc Vi đang ở trong chăn liền tung người ra , chạy đến bàn trang điểm nhìn vào trong gương . Chậc chậc , nhìn những nốt đỏ trên mặt , quả thực rất thâm . Nghỉ ngơi một ngày cũng tốt , mấy ngày nay vì lo việc khai trương quán trà sữa khiến cô có chút bận rộn , cũng không rảnh để

điều chế nước hoa . Còn có tháng này có bài kiểm tra , Sắc Vi ai thán một tiếng , đành phải nhận mệnh vậy , hôm nay đành phải ở nhà nghiêm túc ôn tập tốt một ngày vậy .

Ở dưới lầu một , trong phòng khách, Cố Hạo Vũ đang ngồi đối diện với Thẩm Khanh , nhìn sắc mặt của vợ mình đang biến đổi phức tạp liên tục , nói : " Bà xã , nếu như chuyện này có liên quan tới Lý Hoa , em định xử lý như thế nào ? "

Thẩm Khanh đang cúi đầu , nghe vậy ngẩng đầu lên , vẻ mặt thất bại hỏi : " Ông xã , có phải em rất thất bại phải không ? Trần Ly Hoa bụng dạ khó lường như vậy , em còn đem cô ta trở thành chị em thân thiết , em thật sự rất ngốc mà . "

Cố Hạo Vũ nghe vậy , khẽ cười ôn nhu đem Thẩm Khanh ôm vào lòng nói : " Đúng vậy , em rất ngốc nhưng là kẻ ngốc hạnh phúc nhất thế gian , có ông xã như anh một lòng thủy chung , có con gái hiểu biết , có con trai thông minh . Bà xã , anh thật sự rất vui , cuối cùng em cũng nhận ra Trần Ly Hoa có vấn đề . "

Thẩm Khanh hốc mắt đỏ lên , thiếu chút nữa là rơi lệ , muốn nói rồi lại thôi : " Ông xã ... "

Cố Hạo Vũ liếc mắt một cái cũng biết Thẩm Khanh đang suy nghĩ cái gì , an ủi vỗ về nói : " Bà xã , sau này bớt qua lại với Trần Ly Hoa , bình thường hãy ra ngoài nhiều một chút , hoặc là mời mấy người Diệp phu nhân đến đây chơi . Em là Cố phu nhân , bạn bè tâm giao không nhiều , nhưng không phải là người như Trần Ly Hoa kia . Trước đây , mỗi lần cô ta đến nhà chúng ta , anh đều là nghĩ đến em nên mới khách sáo nói vài câu , mặc kệ chuyện này có hay không liên quan đến cô ta , nhưng cô ta một người phụ nữ chưa lấy chồng , ngày nào cũng đến nhà chúng ta cũng không hay . " Cố Hạo Vũ đối với tính tình của bà xã mình hiểu rất rõ , ông luyện tiếu không muốn nặng lời với bà để tránh cho bà thương tâm . Trước đây , mỗi lần Trần Ly Hoa đến nhà , Thẩm Khanh rất cao hứng nên ông mới không can thiệp .

Thẩm Khanh kinh ngạc nhìn chồng mình : " Ông xã , có phải anh biết chuyện gì đúng không ? "

Cố Hạo Vũ lắc đầu , bắt đầu đi nhìn Thẩm Khanh : " A Khanh , em là vợ của anh , là mẹ của Sắc Vi và Tiểu Liệt , là người phụ nữ mà anh quan tâm nhất , ở trong lòng anh ... chuyện này chưa bao giờ thay đổi ... "

*Hết chương 19. ^^*

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Mùa Hè Nóng Nực

Sắc Vi uống thuốc của bác sĩ Lý kê đơn, ngày hôm sau những mụn đỏ đã lặn hết , khuôn mặt trắng nõn trở lại như xưa , mà tâm trạng bị môn toán làm cho điên đảo cũng khôi phục phần nào .

Buổi sáng , cả nhà ngồi ở dưới bàn ăn , không khí vô cùng tốt . Tiểu Liệt theo chú Nam luyện võ nên cao lên không ít , tinh thần sáng láng , đôi mắt đen tỏa sáng ra mấy phần kiên nghị . Ba ngồi đọc báo mới ngày hôm nay , vừa nhâm nhi tách cà phê Lam Sơn , mẹ ngồi bên cạnh vẫn như mọi ngày , ôn nhu săn sóc , nụ cười trên môi chưa bao giờ tắt nhưng Sắc Vi biết mẹ đã không còn như trước kia nữa rồi .

"Chị đang nhìn gì vậy? "

Bỗng nhiên , một giọng nói mang theo nghi ngờ vang lên bên cạnh . Sắc Vi nhanh chóng thu hồi ánh mắt , quay sang nhìn về phía phát ra âm thanh liền thấy tiểu bá vương đang chăm chú nhìn cô , còn tay đang cầm bánh , khóe miệng còn vương lại ít sữa . Liền bật cười , xoay người dùng khăn lau đi vết sữa trên miệng cho nó .

"Chị đang nhìn xem tiểu hầu tử (*con khỉ nhỏ*) uống sữa nha . "

Cố Liệt đỏ mặt , trừng mắt nhìn Sắc Vi : "Chị mới là khỉ ấy . " rồi cúi đầu tiếp tục ăn sáng . Sắc Vi cười không nói chuyện .

Cố Hạo Vũ ăn xong liền đi làm , hôm nay Thẩm Khanh tự nhiên có hứng thú đưa chị em Sắc Vi đi học , liền đứng dậy về phòng thay đồ .

Sắc Vi đi ra hành lang , gọi A Hồng đến : "A Hồng , tối qua Trần Ly Hoa có tìm chị không ? " Sự tình tiến triển nhanh như vậy , Trần Ly Hoa nhất định rèn sắt khi còn nóng , bảo A Hồng giám sát chặt chẽ , có khi còn bảo làm thêm động tác thúc đẩy một chút nữa .

A Hồng gật gù đầu nói : "Tối qua , hơn mười giờ tối Trần Ly Hoa có gọi điện cho tôi , bảo tôi tung tin đồn tiên sinh ở bên ngoài có tình nhân , làm cho phu nhân nghe được để phu nhân nghi ngờ tiên sinh . "

Hôm trước , khi Trần Ly Hoa đến nhà chơi , mọi việc đều là một tay cô chủ đạo diễn . Mới có mười bảy tuổi nhưng tâm cơ lại sâu đến như vậy , A Hồng không khỏi rùng mình , nghĩ đến đoạn video của mình ở trong tay Sắc Vi , nội tâm bất giác thờ dãi . Bây giờ mình vẫn nên cố gắng làm việc cho tiểu thư , nếu không chỉ bằng những thứ đấy cũng khiến cho mình khôn khổ nửa đời sau .

Sắc Vi âm thầm cười châm chọc : "Tốt lắm, nếu như vậy chị cứ làm theo lời dì ta, cùng người giúp việc trong nhà nói nhiều một chút, nói về những cách mà hồ ly tinh bên ngoài hay làm để quyến rũ đàn ông cũng là để cho mẹ tôi hiểu biết thêm, như vậy thì sẽ không có chỗ trống cho hồ ly tinh kia chui vào nữa . "

Nói xong, tán thưởng nhìn A Hồng : "Xem ra thời gian này, chị làm việc rất tốt, không ngừng cố gắng. A Hồng, dì ta đưa tiền cho chị, tôi cho phép chị cứ nhận lấy, được bao nhiêu lấy bấy nhiêu không cần phải lo nghĩ, nhưng mà ... Chớ để cho Trần Ly Hoa phát hiện gì đó, nếu không chị đừng trách tôi, hậu quả như thế nào chị biết rồi đấy . "

*****

Đến ngày kiểm tra, Sắc Vi đối với môn toán vẫn không có tiến bộ gì nhiều, chỉ được có 58 điểm, đúng là không có thiên phú. Nhưng điều này đối với Cố gia mà nói, quả là một niềm vui bất ngờ, trong quá khứ, mỗi lần có kiểm tra môn toán Sắc Vi chỉ được có 40 điểm, lần này được 58 điểm hơn trước kia 18 điểm quả là tiến bộ vượt bậc. Kết thúc bài kiểm tra, lập tức sẽ đến thi cuối kỳ, từ sau khi trùng sinh Sắc Vi không có ý thức được mình vẫn còn là học sinh, Vội vàng tính kế Trần Ly Hoa, rồi lại nghĩ kế hoạch kiểm tiền, gây dựng sự nghiệp, liền ném thi cuối kỳ ra sau đầu. Đến khi kiểm tra xong mới nhớ đến còn một tuần nữa là thi cuối kỳ.

Bên phía Kim Thúy Linh, công tác chuẩn bị quán trà sữa gần như đã hoàn thành, bốn người bọn họ ngồi thảo luận một phen, mới quyết định đặt tên quán trà sữa là : " Thời Gian Mua Hạ ". Giống như các cô bây giờ, giữa mùa hè ngồi tụ tập với nhau cùng uống trà sữa, cùng nhau tán gẫu, nhất định sẽ rất được hoan nghênh. Đặt tên xong, mọi người liền bắt tay lựa chọn địa điểm mở quán, sau một hồi xem xét liền quyết định mở tại đường đi bộ Bình Viễn. Đoạn đường này vô cùng náo nhiệt lại ở trung tâm thành phố, gần với rạp chiếu phim, trung tâm thương mại và khách sạn lớn, nhất định sẽ có rất nhiều người đến thưởng thức trà sữa. Thời gian khai trương ấn định vào hai mươi tháng sáu, sau khi Sắc Vi thi xong được ba ngày.

" Thi thế nào ? "

Kỳ thi cuối kỳ của trường là tất cả các lớp trộn chung vào với nhau, ba người Sắc Vi mỗi người thi ở một phòng khác nhau. Kỳ thi kéo dài hai ngày, An Khê và Lâm Khả Khả vẫn như trước đứng đợi Sắc Vi, Sắc Vi là người cuối cùng ra khỏi phòng thi. Một mồi ắn hai bên thái dương, vô lực trả lời : " Môn Văn mình làm được khoảng 90%, nhưng môn toán thì ... thật sự là muốn tự tử quá ... "

" Sắc Vi, không sao mà, dù sao bạn chọn ngành học chính là Văn học, chắc cũng không bị kéo xuống nhiều đâu. " An Khê vỗ mặt kinh ngạc : " Sắc Vi, trước đây chưa bao giờ thấy bạn ra sức như vậy, lúc trước không trốn học thì là ngủ, thi xong bạn là người chạy ra ngoài đầu tiên, thật không nghĩ được bạn thay đổi nhiều như vậy nha. "

Sắc Vi bật cười : " Người lớn lên sẽ thay đổi thôi, kỳ thi đã qua bây giờ chỉ còn đợi kết quả thôi, ba ngày nữa quán trà sữa sẽ khai trương, hai người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa ? "

Đề tài vừa chuyển, An Khê và Lâm Khả Khả lập tức hứng phấn nói : " Sắc Vi, hay là chúng ta rủ bạn bè tới quán vào ngày khai trương đi, dù sao hôm đấy cũng miễn phí đồ uống mà. Chỉ cần mọi người thích, sẽ thay chúng ta quảng cáo miễn phí nha. "

" Không sai, thứ tốt mọi người đều thích, một đồn mười, mười đồn trăm, lo gì sinh ý không tốt cơ chứ ? "

Sắc Vi nhú mày : " Cũng tốt, nhưng mà mình không muốn cho mọi người biết chúng ta là chủ của quán trà sữa, mình đối với quán trà sữa sinh ý không lo lắng, lại có chị Thúy Linh quản lý bên ngoài, tin tưởng mọi việc sẽ rất thuận lợi. Cứ như vậy đi, đến ngày khai trương, chúng ta mang theo các bạn học đến đó, nhưng sẽ nói trước với chị Thúy Linh, để chị ấy coi như không có quen biết chúng ta. "

An Khê và Lâm Khả Khả nhìn nhau, rồi ôm Sắc Vi hoan hô : " Sắc Vi, bạn thật giỏi nha, tính toán chu toàn đến như vậy. "

" Đúng vậy, đúng vậy, bà chủ bị ần nha. Ha ha ha không thể nghĩ được, chúng ta làm cổ đông chỉ cần đợi chia hoa hồng, không cần phải làm gì cả. Sau này, bản tiêu thư không cần sợ ba ba lấy tiền tiêu vật ra uy hiếp nữa. "

Ba người vừa đi, vừa cười đùa, đi đến cổng trường liền lên xe đi đến quán trà sữa. Cửa hàng đã trang trí xong, nhân viên phục vụ cũng đã thuê xong, đồ đạc để ở trong kho hàng chỉ đợi ngày khai trương nữa thôi.

" Chị Thúy Linh, mọi việc đều thuận lợi chứ ? "

Kim Thúy Linh trên trán đầy mồ hôi, uống vài ngụm nước lạnh liền sáng khoái nói : " Mọi việc đều rất tốt, chỉ còn đợi đến ngày cửa hàng khai trương thôi, còn một số đồ phải dọn dẹp nữa thôi. "

" Chị Thúy Linh, ngày khai trương bọn em sẽ dẫn bạn học đến, đến lúc đấy chị làm như không quen biết bọn em nhé. "

" Đúng vậy, chị Thúy Linh, bọn em vẫn còn là học sinh, người thân trong nhà đều không biết bọn em mở cửa hàng, cho nên bọn em không muốn công khai chuyện này. Còn nữa, bọn em chỉ có thể mở cửa hàng, đưa ra ý tưởng mới, còn việc buôn bán thì không có chút hiểu biết gì nên mọi việc đành nhờ chị Thúy Linh để ý vậy. "

Kim Thúy Linh nhú mày, khó hiểu nhìn về phía Sắc Vi hỏi : " Ý của em là... ? "

Sắc Vi gật đầu, cẩn thận phân tích : " Bọn em còn có nửa năm nữa là tốt nghiệp, rồi sau đó chuẩn bị thi đại học nữa, áp lực rất lớn, chị chắc chắn hiểu rõ. Với lại nếu bây giờ công khai, người lớn trong nhà chắc chắn sẽ biết, nhất định không cho bọn em làm, nếu không cũng là sẽ thay bọn em quản lý. Đối với quán trà sữa, bọn em rất có lòng tin, tiềm lực lớn như vậy nếu như bị người lớn dính vào sẽ rất rắc rối. Chị Thúy Linh, chị thấy có đúng không "

? "Nhấp một ngụm nước, Sắc Vi tiếp tục nói: "Kinh tế hiện nay phát triển nhanh như vậy, trà sữa nhất định sẽ phát triển theo, ba người bọn em không phải là thương nhân, nên quyết định sẽ là cổ đông bí mật, đứng sau lưng duy trì chị."

Kim Thúy Linh nghe xong rơi vào trầm mặc, ba người Sắc Vi lo lắng nhìn. Một lúc sau, Kim Thúy Linh mới ngẩng đầu lên nói: "Ba con nhóc này, các em đừng quên chị cũng là cổ đông của quán trà sữa, đối với các em nó chỉ là đầu tư nghiệp dư mà thôi, nhưng với chị nó là tất cả tài sản, chị đương nhiên sẽ quản lý, kinh doanh nó thật tốt, nhưng mà mấy đứa bọn em cũng phải thường xuyên có ý tưởng mới, giúp quán thu hút khách hàng đấy. Cho nên ba con nhóc lười kia, cứ ngồi đấy mà đợi ngày khai trương đến làm khách đi."

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Long Khôn

"Đường dành riêng cho người đi bộ ở Bình Viễn mới mở quán trà sữa 'Thời Gian Mùa Hạ', bạn có biết không?"

"Đương nhiên biết rồi, hôm qua mình mới cùng với mấy người bạn đến đó, có một đồng một ly, vừa rẻ lại vừa ngon nữa."

"Đúng vậy, mình cũng rất thích trà sữa, mọi người trong nhà mình cũng rất thích trà sữa đấy."

"Cùng đến đó đi."

"Mình cũng đi, nghe nói quán mới có thêm trà sữa trân châu vị lựu..."

Đến khi âm thanh bàn tán xa dần, Cổ Sắc Vi và Lâm Khả Khả mới ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau không khỏi bật cười lớn. Lâm Khả Khả ghé đầu vào bàn, hạnh phúc nói: "Sắc Vi, cảm giác này thật tốt a..."

Sắc Vi đang nhìn chăm chăm vào sách cũng gật gật đầu nói: "Mới gần gũi hơn một tháng mà đã phát triển tốt như vậy, mình nghĩ chị Thúy Linh đang muốn mở thêm chi nhánh rồi."

Lâm Khả Khả nằm trên bàn, cười nói: "Giống như mơ vậy, không ngờ quán trà sữa thành công đến như vậy. Bây giờ ai cũng biết đến trà sữa, ai cũng bàn tán về 'Thời Gian Mùa Hạ'. Hôm qua chị của mình còn mua trà sữa mang về nhà, ba và mẹ mình cũng rất thích, không biết nếu như bọn họ biết mình là một trong những bà chủ giấu mặt của 'Thời Gian Mùa Hạ' họ sẽ phản ứng như thế nào? Sắc Vi, bạn làm sao có thể nghĩ ra được những chuyện này vậy? Quả thật rất vĩ đại nha, thật sự là không ngờ tới nha. Còn nữa, cái cảm giác vụng trộm như thế này, thật sự rất kỳ lạ nha, cảm thấy rất tự hào..."

"Đừng đắc ý quá, trà sữa được ưa thích như vậy, rất nhanh sẽ có nhiều người cũng mở cửa hàng cạnh tranh với chúng ta. Mình nghĩ, chỉ khoảng nửa năm thôi, U thị sẽ có rất nhiều quán trà sữa, đến lúc đấy 'Thời Gian Mùa Hạ' sẽ không còn được hoan nghênh như bây giờ nữa."

"Trời ạ, nếu như vậy thì không phải khắp nơi sẽ có trà sữa sao? Nếu như vậy, quán của chúng ta không phải sẽ mất đi sinh ý sao?"

"Yên tâm, chuyện này mình đã nói qua với chị Thúy Linh rồi, quán của chúng ta là quán đầu tiên, chất lượng tốt lại rất có uy tín với khách hàng. Chị Thúy Linh đang chuẩn bị tài chính mở thêm chi nhánh mới, chị ấy có thể xử lý mọi việc tốt, cứ yên tâm."

Cầm quyển sách lên, nhìn vào đồng hồ, cảm túi xách lên nói tiếp: "Thời gian không còn sớm nữa, đi về nhà thôi."

Lâm Khả Khả cầm lấy túi xách, đuổi theo Sắc Vi: "Đợi mình với, Sắc Vi bạn khi nào thì có hứng thú với nước hoa vậy? Quyển sách này toàn là thuật ngữ chuyên ngành, phương pháp điều chế tinh dầu? Mình xem đến đâu hết cả đầu cũng không hiểu." Vừa đi vừa than thở: "Vẫn là nhỏ An Khê kia sung sướng nhất, nhỏ đó với Chu Á Bản là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã bắt đầu yêu đương rồi, công khai quan hệ nữa..."

Sắc Vi nghe vậy, vừa đưa sách cho thu ngân tính tiền vừa cười nói: "Sao vậy? Hâm mộ người ta có thể công khai yêu đương sao?"

"Hâm mộ thì không có, nhưng nhìn nhỏ kia bộ dáng đắc ý làm người ta cảm thấy có chút... Nói đến yêu sớm, Sắc Vi, không phải lúc trước bạn rất thích Cao Vũ sao?"

Sắc Vi liếc Lâm Khả Khả một cái, nhéo má một phen, trêu chọc nói: "Chị đây ánh mắt kém như vậy sao?" Cô bạn này nhìn qua thì ôn nhu, ngoan ngoãn nhưng sau một thời gian dài chơi với nhau mới lộ ra chân tướng, chính là một đại vương bất quá. Chỉ cần là tin tức bất quá, đều có hứng thú nhất là phương diện tình yêu nam nữ này, kinh nghiệm thì không có, nhưng kinh nghiệm sách vở thì thuộc lòng bàn tay.

"Hi.. hi... đương nhiên là không. Nhưng mà bạn có nghe nói gì không? Cao Vũ và Điều Điều Mật tan học ở phía sau trường hôn mê nhau, rất nhiều người nhìn thấy nha. Xem ra bọn họ thường xuyên vụng trộm như vậy..."

Sắc Vi cất sách vào túi, bĩu môi nói: "Được rồi, đi thôi, nha đầu nhà người thật tò mò nhiều chuyện..."

Nói xong hai người sánh vai đi ra khỏi hiệu sách, quán trà sữa thành công nằm trong dự đoán của Sắc Vi. Thành tích của Sắc Vi trong cuộc thi cũng tốt hơn trước rất nhiều, Cổ Hạo Vũ rất vui mừng quyết định tăng gấp đôi tiền tiêu vặt hàng tháng cho Sắc Vi. Quán trà sữa sinh ý rất tốt, kiếm được rất nhiều tiền, hiện tại tiền tiêu vặt cũng được tăng gấp đôi, Sắc Vi liền liên lạc với chị Mẫn mua được mấy chục bình tinh dầu, mọi việc đều thuận lợi. Bây giờ cô có thể bắt tay vào sự nghiệp nước hoa của bản thân được rồi.

"Đồ ... đồ ..., đồ ..."

Hai người đang đứng bên đường chợt nghe thấy tiếng còi xe, theo bản năng liền ngẩng đầu lên, một chiếc xe Benz màu đen chậm rãi dừng lại trước mặt hai người. Ngay sau đó, cửa mở ra, một người con trai dáng người cao ngất từ trong xe bước ra. Có lẽ ánh nắng mặt trời quá gắt, Sắc Vi theo bản năng nhướn mắt lại, tầm nhìn rơi vào đúng trên người người con trai kia, trái tim dường như lỡ một nhịp.

Người con trai kia là một người trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt đen thâm thúy, cánh mũi cao thẳng, đôi môi có độ dày vừa phải, mái tóc đen lộ ra cái trán trơn láng. Trên người mặc áo sơ mi màu nâu cùng với quần tây màu đen, dáng người thon dài cao lớn. Đứng dưới ánh mặt trời, khoe miệng nâng lên một nụ cười, một loại khí thế bá đạo, tôn quý, tự nhiên xuất hiện làm người khác cảm thấy e ngại không dám đến gần.

Lâm Khả Khả trong nháy mắt liền phục hồi, kinh hi: "Anh trai"

Người con trai đi đến bên cạnh hai người, bóng dáng cao lớn che khuất đi một phần ánh mặt trời: "Khả Khả, lên xe đi. Đúng lúc anh đang có việc ở gần đây, di gọi điện báo anh đến đón em."

Nói xong, đưa mắt nhìn sang Sắc Vi đang đứng bên cạnh, cười nói: "Xin chào"

Sắc Vi nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy, trong lòng cảm thấy chấn động, giống như bị người ta nhìn thấu vậy, Gạt bỏ cảm xúc trong lòng sang một bên, nhẹ nhàng cười: "Xin chào" Đáy lòng không khỏi dâng lên một tia chóng mặt, người con trai này làm cho cô có cảm giác nguy hiểm...

Lâm Khả Khả nhiệt tình giới thiệu hai người với nhau: "Anh trai, đây là bạn học kiêm bạn thân của em, Cổ Sắc Vi. Sắc Vi, đây là anh họ của mình Long Khôn."

Hai người lễ phép nhìn nhau cười, Long Khôn nhìn Lâm Khả Khả: "Không phải em đến nhà sách sao không có mua sách vậy?"

Lâm Khả Khả cười, lắc đầu chỉ vào Sắc Vi: "Em không có mua, là Sắc Vi mua, em chỉ là đi cùng thôi."

"Còn có gì cần mua nữa không? Anh cùng hai em đi mua."

Lâm Khả Khả quay đầu hỏi Sắc Vi: "Sắc Vi, bạn còn muốn mua cái gì nữa không?"

Sắc Vi lắc đầu, khoát tay nói: "Không, không còn nữa."

Nói xong vẫy tay chuẩn bị nói lời từ biệt: "Khả Khả, cảm ơn bạn đã đi cùng mình. Mình đi trước, tạm biệt, bye bye."

Lâm Khả Khả thấy vậy liền kéo Sắc Vi lại: "Sắc Vi, cùng nhau đi đi. Anh tớ đã đến đây rồi thì để cho bọn mình đưa bạn về. Nào, lên xe thôi."

"Không cần, không có thuận đường mà." Sắc Vi từ chối.

Lâm Khả Khả nhẹ nhàng cười, ôm lấy tay Sắc Vi: "Còn khách khí với mình, chỉ là đi thêm vài vòng thôi mà, chúng ta ngồi trên xe nói chuyện." Nói xong, đột nhiên mắt sáng lên: "Hay là hôm nay bạn đến nhà mình chơi, thuận tiện có thể xem tranh của mình vẽ. Mau gọi điện thoại về nhà báo cho ba mẹ biết, tối nay anh của mình sẽ đưa bạn về nhà." Nói xong, liếc mắt mong chờ, đáng thương nhìn Sắc Vi: "Thế nào, Sắc Vi? Bạn sẽ không nhân tâm cự tuyệt lời mời của mình chứ?"

Sắc Vi nhìn bạn mình có chút dờ khóc dờ cười, người ta đã nói đến như vậy rồi làm sao có thể từ chối được cơ chứ, đành phải bắt đầu gật đầu: "Được rồi, đừng giả vờ đáng thương nữa, mình đi là được mà."

Vừa dứt lời liền bị Lâm Khả Khả đẩy vào trong xe, không khí liền được thay đổi, nóng nực bên ngoài biến mất thay vào đó là cổ mát mẻ của điều hòa trong xe. Xe nhanh chóng chạy, Lâm Khả Khả lấy nước khoáng đưa cho Sắc Vi, lại lấy một chai khác uống vài ngụm nước rồi hướng Long Khôn hỏi: "Anh lần này sẽ ở đây bao lâu vậy?"

Long Khôn nhìn qua kính chiếu hậu, đáy mắt hiện lên ý cười nói: "Đại khái là khoảng nửa tháng, Khả Khả nếu như em đưa bạn về nhà dùng cơm, thì nên gọi điện về báo cho người nhà, bảo chị Dung chuẩn bị thêm vài món."

"Đúng rồi, Sắc Vi bạn thích ăn gì? Chị Dung nhà mình nấu đồ ăn rất ngon, tuyệt đối sẽ làm bạn thích." Lâm Khả Khả, mắt sáng lên lấy điện thoại ra bấm số điện thoại nhà, nhiệt tình hỏi Sắc Vi.

Sắc Vi cười: "Khả khả, mình không kén ăn, cái gì cũng ăn được."

Lâm Khả Khả làm sao chịu bỏ qua cứ tra hỏi mãi, Sắc Vi đành tùy tiện nói ra vài món. Sau đó lấy điện thoại ra báo về nhà là mình đến nhà bạn học ăn cơm.

Nhà Lâm Khả Khả ở ngoại thành, cách xa nội thành âm ỉ, xe đi nhanh trên đường, hai bên đường cảnh vật ngày càng thay đổi, xe cộ đi lại dần thưa

thốt , hàng cây xanh ngắt hai bên đường làm cho người ta cảm thấy thoải mái .

Long Khôn ngồi điều khiển xe vừa bắt động thanh sắc quan sát cô gái trẻ tuổi ngồi phía sau qua kính chiếu hậu , trong đầu hiện ra tin tức ghi trên báo cáo điều tra . Lại nhìn về phía cô em gái thiên chân đơn thuần nhà mình , khỏe môi có chút cong lên . Ai mà có thể đoán được , quán trà sữa " Thời Gian Mùa Hạ " nổi tiếng ở U thị , được mọi người hoan nghênh , chủ nhân phía sau lại là mấy cô nhóc đang học trung học . Giống như chỉ là trò chơi ngoại khóa mà thôi , nhưng lại thành công lớn đến như vậy , quả thật rất thần kỳ . Rất nhanh sẽ lớn mạnh , phát triển nhanh không thể tưởng tượng được , ngay cả mình cũng cảm thấy tiềm lực rất lớn , mà Cổ Sắc Vi , mới chân chính là đạo diễn , cô mới là đặc biệt nhất .

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Làm Khách

Không thể không phủ nhận , nhà của Lâm Khả Khả nằm ở một vị trí rất riêng tư , một mình một nơi . Biệt thự Đồng Hoàng nằm ở phía nam thành phố , ở vùng ngoại ô hẻo lánh , đi từ cổng đến biệt thự mất khoảng 10 phút , hai bên đường là những hàng cây cao lớn , thật là yên tĩnh . Đi đến cuối là đài phun nước màu trắng , ở giữa có tượng thiên sứ , đúng theo phong cách Châu Âu . Xe dừng ở bãi đỗ xe , ba người bước xuống đi vô thang máy đi lên nhà .

" Sắc Vi , hoan nghênh bạn đến nhà mình chơi . " Lâm khả Khả thân thiết ôm lấy cánh tay Sắc Vi , trên mặt mang theo tươi cười , thập phần cao hứng nói .

Cửa thang máy mở ra , bên trong hiện ra một đại sảnh hoa lệ , trên trần nhà treo đèn thủy tinh , người giúp việc mặc đồng phục đứng hai bên . Nghe nói , bà nội Lâm Khả Khả là người Châu Âu , xem ra đúng là như vậy , cả nhà đều chịu ảnh hưởng của văn hóa Châu Âu . Nhưng mà , Lâm Khả Khả có vẻ như di truyền của mẹ nhiều hơn , ngoài làn da có hơi trắng một chút thì không có gì làm cho người khác phát hiện là con lai .

" Khả Khả , A Khôn đều đã trở về " Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp mặc váy trắng đang bụng mâm hoa quả đi từ bên trong ra , tầm mắt nhìn đến Sắc Vi liền nở nụ cười : " Đây chắc là bạn của Khả Khả rồi , hoan nghênh đến nhà đi chơi . "

" Chào dì , cháu là Cổ Sắc Vi . " Sắc Vi lễ phép cúi đầu chào .

" Thật là một đứa nhỏ lễ phép , đến đây ăn một chút hoa quả nào . "

Lâm mẹ rất xinh đẹp , đã hơn bốn mươi tuổi rồi nhưng nhìn thế nào cũng giống như mới hơn ba mươi tuổi một chút , trên mặt mang theo nụ cười hiền hậu , đôi mắt sáng ngời , hiển nhiên là một người phụ nữ khôn khéo , trí tuệ .

Lâm Khả Khả lôi kéo Sắc Vi đến phòng khách ngồi , Long Khôn sau khi chào hỏi Lâm mẹ liền đi về phòng riêng . Phòng khách nhà Lâm Khả Khả thật sự rất xa hoa , trang trí không khác với hoàng cung Châu Âu thời kì trung cổ là bao nhiêu . Lâm mẹ đưa cho Sắc Vi một miếng hoa quả , mở ti vi lên cười nói : " Sắc Vi muốn ăn gì cứ nói với nhà bếp , đừng ngại . Cứ coi đây như ở nhà mình , đừng khách sáo . "

" Cảm ơn dì . " Lâm mẹ rất nhiệt tình làm cho Sắc Vi liên tục gật đầu cười . Lâm Khả Khả không chút kiên nhẫn đẩy Lâm mẹ : " Được rồi , mẹ mau đi xem nhà bếp chuẩn bị như thế nào , đừng ở đây dông dài . "

" Con nhỏ này " Lâm mẹ bị Lâm Khả Khả làm cho tức giận , trừng mắt nhìn cô một cái mới rời khỏi . Lâm Khả Khả nhìn Sắc Vi bắt đầu đi nhún vai nói : " Sắc Vi , bạn đừng ngại , mẹ mình là như vậy đó . " Nói xong , đưa tay với mâm hoa quả : " Sắc Vi , ăn dưa hấu đi . "

" Sắc Vi hé miệng cười , đưa tay lấy một miếng dưa hấu , từ đáy lòng nói : " Dì rất tốt nha . "

Lâm Khả Khả nghe vậy bật cười lớn : " Nếu mẹ mình mà nghe được lời khen của bạn , chắc hẳn sẽ vui vẻ ba ngày liền đó . "

Ăn thêm hai miếng dưa hấu nữa , Lâm Khả Khả lôi kéo Sắc Vi lên phòng mình thăm quan . Phòng của Lâm Khả Khả rất lớn , bên trong có một giá sách lớn chứa rất nhiều loại sách , ngoài ra còn có giường ngủ lớn , bàn trang điểm , tủ quần áo các loại , bên ngoài còn có ban công . Bước ra ngoài ban công liền thấy có hai cái ghế vẽ , ở một bên là các loại màu vẽ , phía bên kia là mấy bức họa đã vẽ xong , còn có vài cái tượng điêu khắc và thạch cao . Nhìn từ ban công phòng Lâm Khả Khả ra bên ngoài , tầm nhìn rất lớn , núi non trùng điệp , hồ nước yên tĩnh . Bức tranh sơn thủy hữu tình này chỉ có thể nhìn thấy ở đây mà thôi , phía bên dưới có một hoa viên xinh đẹp , rất nhiều loại hoa được sắp xếp tỉ mỉ , chắc chắn là có bàn tay của chuyên gia chăm sóc .

" Nơi này là nơi mình vẽ tranh mỗi ngày , cảnh sắc rất xinh đẹp , có phải là rất tuyệt không ? Lâm Khả Khả từ đằng sau nói .

" Rất tuyệt " Nhìn núi non trùng điệp ẩn hiện ở phía xa , Sắc Vi hít thật sâu . Cảm giác như cả người đều được thả lỏng , cảm giác được hương vị của tự do .

Bỗng nhiên , ở phía xa liền có một tiếng vó ngựa truyền đến , ngay sau đó là tiếng roi da vang lên , Sắc Vi tò mò đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng động . Liền nhìn thấy một bóng dáng màu đen ở phía bãi cỏ xa xa , giống như con cuồng phong , thoăn thoắt mà linh mãnh .

" Kia là cái gì ? "

Lâm Khả Khả nhìn theo hướng tay Sắc Vi, lập tức trở nên hưng phấn : " Sắc Vi, kia là anh trai của mình, anh của mình là cao thủ cưỡi ngựa đó nha . Sắc Vi, hay là bọn mình ăn cơm xong liền cưỡi ngựa đi chơi, đi qua rừng sẽ đến hồ Phi Thúy, cảnh vật ở đây rất đẹp, có thể nhìn thấy đàn thiên nga . Sắc Vi, bạn có biết cưỡi ngựa không ? "

Cưỡi ngựa ? Trong đầu Sắc Vi liền hiện ra hình ảnh của một cặp trai gái cưỡi trên cùng một con ngựa, đi dạo trong rừng, trên mặt tràn đầy tươi cười cùng thỏa mãn . Ngay lập tức, người con trai kia là Hà Dục, người con gái kia là Trần Tư Ngưng .

Từ bé, Sắc Vi đối với các loại động vật luôn có một sự hãi nói không nên lời, càng những động vật cao lớn như ngựa, cô lại càng sợ hãi thế nên chưa bao giờ cưỡi ngựa . Nhưng Hà Dục thì khác, anh ta rất thích cưỡi ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa của anh ta rất tốt, còn có thể hội viên bạch kim của câu lạc bộ . Lại còn có một con hãn huyết bảo mã đặt tên là Tia Chớp, chăm sóc đến cực điểm, so với người yêu còn hơn là tri kỷ . Sau này cô mới biết Trần Tư Ngưng cũng là hội viên của câu lạc bộ này . Con gái quả thật rất buồn cười, luôn tự dối mình, dối người mãi cho đến khi tận mắt nhìn thấy bọn họ đan díu với nhau, cô mới nhận ra thế giới của mình chỉ toàn những lời nói dối ...

" Sắc Vi, Sắc Vi, bạn làm sao vậy ? "

Âm thanh nghi hoặc của Lâm Khả Khả vang lên bên tai, làm cho Sắc Vi lấy lại tinh thần, che giấu đi cừu hận trong mắt, nhìn về phía Lâm Khả Khả : " Mình không biết, nhưng mà mình rất muốn học . Khả Khả, bạn dạy mình cưỡi ngựa được không ? "

Lúc này cô mang theo cừu hận mà quay lại, ngay cả cái chết còn không sợ, chỉ là một súc sinh mà thôi, cô nhất định sẽ chinh phục nó, sẽ hưởng thụ cảm giác ngồi trên lưng ngựa .

" Đương nhiên là được " Lâm Khả Khả cười " Nhưng mà, kỹ thuật cưỡi ngựa của mình cũng không được tốt, không dám chạy nhanh . Không bằng nhờ anh trai của mình dạy bạn, anh của mình chính là cao thủ, kỹ thuật rất tốt .

" Người con trai kia ? Sắc Vi nhìn bóng dáng màu đen ở phía xa, gật gật đầu cười : " Tốt " Có sẵn cao thủ ở đây rồi, không phải là tốt nhất sao ? Cái cảm giác sợ hãi lúc này chỉ là mạc danh kỳ diệu mà thôi ? Chỉ là một người con trai mà thôi ? Có gì phải sợ cơ chứ ?

" Thùng ... Thùng ... Thùng ... " tiếng gõ cửa vang lên, Lâm mẹ mở cửa đi vào phòng mỉm cười nói : " Hai công chúa, đã đến giờ dùng cơm rồi, nhanh xuống lầu thôi . "

Lâm Khả Khả chỉ ra phía ngoài ban công : " Mẹ, anh trai còn đang cưỡi ngựa kia . "

" Bác Hoàng đã đi gọi, mau xuống đi thôi, hôm nay, chị Dung đã làm món ăn mà con thích nhất đó ... "

Sau đó quay người đi ra khỏi phòng, Lâm Khả Khả cùng Sắc Vi theo sau đi ra khỏi phòng . Đi xuống phòng ăn, Sắc Vi bỗng cảm thấy choáng váng, trên bàn ăn lớn xuất hiện rất nhiều món ăn, tất cả đều giống như những kiệt tác nghệ thuật, tất cả đều được sắp xếp theo thứ tự . Không phải là cô lọt vào nhà ăn của hoàng thất Châu Âu chứ ? Nhà Lâm Khả Khả mỗi ngày đều ăn xa hoa như vậy sao ?

Sắc Vi khẽ kéo áo bạn, thấp giọng hỏi : " Khả Khả, nhà bạn ngày nào cũng như thế này sao ? "

Lâm Khả Khả nói thầm với Sắc Vi, sắc mặt có chút không tự nhiên : " Không phải, bình thường đều đơn giản . Lần này là do anh trai đến chơi, cha mẹ mình đặc biệt coi trọng nên mới như vậy . Nếu ngày nào cũng như vậy, chắc mình điên quá "

Sắc Vi nhú mày, Long Khôn này dường như rất đặc biệt . Phía sau truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, Sắc Vi nhìn không được quay đầu nhìn thấy Lâm mẹ cùng một người đàn ông trung niên bước vào, đây chắc là Lâm ba rồi . Đi theo Khả Khả ngồi vào bàn ăn, liền chào một tiếng chú . Cuối cùng Long Khôn một thân kỳ sĩ màu đen cũng bước vào phòng ăn, đưa găng tay cho người hầu, lễ phép chào hỏi Lâm ba, Lâm mẹ một câu rồi mới ngồi vào vị trí đầu tiên trên bàn ăn . Người hầu lập tức tiến tới bụng theo chậu cùng khăn mặt, đợi Long Khôn rửa tay xong, mới bắt đầu khai tiệc .

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cưỡi Ngựa

Edit: CoffemilkBeta: Mip Choco

Bữa cơm này quả thật so với những bữa tối đầy lễ nghi trong sách giáo khoa hoàn toàn không khác gì nhau . Người con trai ngồi ở vị trí chính, động tác trên tay chậm rãi, tao nhã lại lưu loát, cùng với Lâm ba nói một số chuyện về tình hình kinh tế, chính trị hiện tại, đôi khi lại quay sang tán gẫu với Lâm mẹ về thời trang thời thượng hiện nay, ngôn ngữ hài hước làm cho Lâm mẹ cười suốt bữa ăn .

Sắc Vi một mực yên lặng dùng cơm, lấy ra toàn bộ lễ nghi học được từ kiếp trước mới có thể tạm thời chống đỡ với bữa ăn này, động tác cố gắng tự nhiên, tao nhã hết mức . Trong lòng lại thầm rủa, nếu như biết trước ăn bữa cơm này khó khăn đến như vậy, có chết cô cũng không đi . Đợi đến khi

người con trai kia không có mặt, nhất định phải bức cung Lâm Khả Khả xem Long Khôn rốt cuộc thân phận như thế nào mới được. Ngồi ăn cơm ở vị trí chính, tất cả mọi thứ đều là lấy anh làm chủ, nhìn qua bộ dáng lễ phép, khiêm tốn nhưng không thể che giấu được khí thế bất phàm kia được. Người con trai này tuyệt đối không giống như những gì mà anh đang thể hiện ra bên ngoài.

Bỗng nhiên lúc này Sắc Vi có chút hối hận vì đã nhờ Lâm Khả Khả bảo Long Khôn dạy mình học cưỡi ngựa, nếu muốn có thể đi đến câu lạc bộ ghi danh học, tại sao lại vội vàng như vậy chứ?

"Sắc Vi, ăn tôm hùm." "

Một con tôm hùm xuất hiện trên đĩa, cô hai của Lâm gia mang đồ ăn mình yêu thích nhất sang cho bạn tốt. Sắc Vi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Khả Khả cười, nuốt đồ ăn đang ở trong miệng xuống, chuyên tâm "giải phẫu" con tôm hùm.

"Cố Sắc Vi? Ba của cháu chính là Cố Hạo Vũ sao?"

Trong lúc Sắc Vi chuyên tâm làm việc, Lâm ba ở phía đối diện bỗng nhiên cười hỏi.

"A, vâng ạ!" Sắc Vi theo quán tính ngẩng đầu lên, tay hơi dùng lực một chút, chỉ thấy nửa con tôm hùm ở trong đĩa bật lên không trung, trước mắt mọi người bay xuống đĩa của Long Khôn. Lâm ba, Lâm mẹ choáng váng, Lâm Khả Khả cũng choáng váng, Sắc Vi lại càng choáng váng hơn.

Phòng ăn bỗng nhiên rơi vào khoảng không trầm mặc... Lâm ba bỗng nhiên muốn tự tát mình một cái, Lâm mẹ và Lâm Khả Khả trên người tự nhiên phát ra hàn ý, Sắc Vi nhìn chăm chăm vào đĩa của mình chỉ còn có nửa con tôm hùm, trong lòng rối loạn vô cùng, lúc này bản thân cô chỉ muốn chết mà thôi.

Ngay lúc này, Long Khôn đang ngồi ở vị trí chính rất tự nhiên dùng dao và nĩa thành thạo tách thịt và vỏ tôm hùm ra, trước mắt mọi người đưa thịt tôm lên miệng thưởng thức. Sau đó nhìn về phía Sắc Vi cười ôn hòa, phun ra hai chữ: "Cảm ơn"

Sau khi ăn xong, Lâm Khả Khả dường như đã tiêu thụ được chuyện xảy ra trên bàn ăn lập tức kéo Sắc Vi đi thay đồ cưỡi ngựa. Lâm Khả Khả mặc một bộ quần áo kỵ sĩ màu trắng còn cô là màu đen, cả hai đi đến chuồng ngựa chọn ngựa. Đến lúc đi đến chuồng ngựa, Sắc Vi mới cảm thấy trong lòng bàn tay cô đầy mồ hôi, hít vào mũi mùi đặc trưng của ngựa, cô mới cảm thấy áp lực đột nhiên tăng cao. Không ngừng hô hấp, tự cổ vũ bản thân, Cố Sắc Vi cố lên, may nhất định có thể làm được, nhất định có thể vượt qua.

Lúc này, Long Khôn kéo theo một con ngựa màu đen đi từ trong chuồng ngựa đi ra, trên người là một thân quần áo kỵ sĩ màu đen. Không hiểu sao trong đầu Sắc Vi liền hiện ra bốn chữ: "Trang phục tình nhân".

"Sắc Vi, mau tới đây." Lâm Khả Khả đứng bên hàng rào, thân thiết vuốt ve bộ lông con ngựa của mình, thấy Sắc Vi đứng ở một chỗ không kiên nhẫn thúc giục Sắc Vi đến gần.

Sắc Vi bất động di chuyển tầm mắt, nhìn đến bên trong mấy con ngựa con lớn, trái tim như mạnh mẽ bị kéo một cái, hai chân cô giống như mọc rễ bám xuống đất không cách nào nhấc lên được.

Long Khôn đứng ở một bên cũng dừng lại, đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm Sắc Vi. Sắc Vi thở sâu một cái, chậm rãi cất bước hướng về phía hàng rào, hai tay không tự chủ nắm lại thật chặt, các cơ trên người như bị buộc chặt. Cuối cùng, cô cũng đi đến trước hàng rào, chỉ cách con ngựa có một cái hàng rào mà thôi.

"Sắc Vi, đây là ngựa của mình, tên là Maria, năm nay ba tuổi." Lâm Khả Khả đang đứng bên cạnh con ngựa màu trắng nói.

Nhìn Lâm Khả Khả thân thiết cọ đầu vào bộ lông của con ngựa làm cho Sắc Vi cảm thấy một trận ác hàn "Rất tuyệt, Maria rất tuyệt." Sắc Vi miễn cưỡng cười, tầm mắt dừng lại ở mặt hai con ngựa khác, đồng tử nhất thời co rút lại, hai chân có chút mềm nhũn. Maria quả thật xinh đẹp, lông dài và mượt, lúc đi chuyển giống như là lướt sóng vậy. Chuồng ngựa còn có hai con ngựa khác, một con ngựa Arab cùng một con ngựa Hanover. Hai con ngựa này nhìn qua đã biết là oai hùng cường kiện hơn... Sắc Vi cảm thấy mình có thể hôn mê bất tỉnh ngay ở đây.

"Sắc Vi, đây là Bóng đen là ngựa của ba mình và ngựa của mẹ mình là Shirley, bạn thích con nào? Chúng nó đều rất ngoan, rất tuyệt, bạn nhanh chọn một con đi?" Lâm Khả Khả một tay nắm dây cương, cũng không quay đầu lại thúc giục nói.

Sắc Vi trừng mắt nhìn trước mắt hai con ngựa cường tráng, nghe nói như thế trong lòng càng hoảng, đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến giọng nam ôn nhu trầm thấp: "Không cần sợ hãi, chúng nó sẽ không cắn người."

Sắc Vi còn chưa kịp phản ứng, tay đã bị một cái bàn tay to bắt lấy đưa sát vào con ngựa, trong lòng run lên thiếu chút nữa là cô thất thanh kêu lên, phản xạ tính thu tay lại, phía sau lưng lại đụng vào một lồng ngực cứng rắn, lòng bàn tay càng thêm dùng sức sờ con ngựa. Lòng bàn tay ấm áp giống như bàn ủi, con ngựa lắc lắc cái đuôi, vờn đầu lưỡi đến không chút khách khí liếm, lòng bàn tay Sắc Vi liền thấy ẩm ướt.

"Thấy không, nó sẽ không cắn người? Nó thực thích em."

Chủ nhân của bàn tay to thanh âm mềm nhẹ vang lên, không sợ bàn tay ẩm ướt của Sắc Vi, tách ra năm ngón tay của cô, nhẹ nhàng mà vuốt ve con ngựa. Cả người Sắc Vi cứng ngắc, giống như người máy bị anh khống chế, đầu ngón tay vuốt ve con ngựa càng cảm thấy da lông mềm mại cao cấp, trái tim bang bang nhảy mạnh, trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi. Ngựa làm cô khần trương nhưng người con trai ở phía sau mới chân chính làm cho trái tim cô loạn nhịp. Sắc Vi không phải là cô gái đang ở thời kì trưởng thành, cũng không phải là người háo sắc, Hơn nữa sau khi trùng sinh, tình cảm với con trai cũng phai nhạt, nhưng Sắc Vi không thể xem thường khí thế cường hãn cũng như sức quyến rũ tỏa ra từ người Long Khôn, chúng giống

như đang phá hủy thành lũy kiên cố của cô , tiến vào bên trong .

" Anh có thể buông tay ra không ? " Sắc Vi cứng ngắc quay đầu , quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt tuần mỵ kia .

Long Khôn hơi hơi hít mũi lại , buông tay ra thản nhiên nói : " Shirley là giống ngựa Hanover , mềm mại lại trầm ổn , tính tình dịu ngoan , rất thích hợp với những người bắt đầu học cưỡi ngựa . "

Anh nhẹ buông tay , liền xoay người tránh ra , Sắc Vi chỉ cảm thấy nhẹ nhàng thờ ra , hô hấp một chút thông thoáng , ngẩng đầu mới phát hiện chính mình cứ vẫn đang ở hàng rào vuốt ve Shirley , mà Shirley chậm rãi loạng choạng cái đuôi , ánh mắt ôn hòa , hiển nhiên rất thích cô vuốt ve nó ... Năm ngón tay giật giật , rõ ràng cảm thụ Shirley được huyết mạch cùng độ ẩm , cô đã có thể vượt qua ? Sắc Vi mừng rỡ như điên , quay đầu nhìn về phía Long Khôn , người con trai kia đã mạnh mẽ lên trên yên ngựa , quát một tiếng chói tai , tuần mã màu đen tựa như rời cung tên nhanh chóng chạy trên đồng cỏ . Nếu không phải nhờ anh , chính mình nhất định sẽ không dễ dàng như vậy liền vượt qua . Thật ra , đối với người như vậy cô theo bản năng bài xích và sợ hãi , nhưng tiếp xúc mới có thể rồi đột nhiên phát hiện chính mình sợ hãi điều gì đó chẳng những không đáng sợ , ngược lại... có điểm đáng yêu . Mà một khi đánh vỡ sợ hãi , sự tình phía sau liền tự nhiên , nước chảy thành sông .

Sắc Vi kéo Shirley đi ra khỏi chuồng , chính cô cũng không dám tin chính mình thật sự làm được , trong tay dây cương lạc lỏng bàn tay phát đau , đáy lòng lại tràn ngập tự tin , từ khi trùng sinh tới nay , đây mới là lần đầu tiên cảm nhận được kích thích cùng vui sướng . Trước đây chính mình sợ hãi ngựa , cũng không đến những nơi liên quan đến ngựa , vì thế đều ở chỗ đưa ngựa và bên ngoài câu lạc bộ đội Hà Dục . Nhưng bây giờ cô đã làm được , kỳ tích không phải là do con người sáng tạo ra sao ?

Lâm Khả Khả đang ngồi trên yên ngựa nói : " Sắc Vi , thật dễ dàng phải không ? Hai người mau giúp Sắc Vi đặt yên ngựa lên , rồi giúp bạn ấy lên ngựa đi . "

Hai người chăm sóc ngựa lập tức giúp đỡ Sắc Vi đặt yên ngựa lên lưng ngựa , rồi đỡ Sắc Vi ngồi an ổn trên lưng ngựa . Shirley quả thực rất nhu thuận , đứng yên ở một chỗ . Ngồi ở trên lưng ngựa , nhìn phong cảnh ở phía xa , Sắc Vi bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác tự hào nói không nên lời , hai mắt có chút rung rung , phải cố gắng lắm mới không rơi nước mắt .

Maria chậm rãi đi đến bên người Shirley , Lâm Khả Khả cười nói : " Thế nào ? Cảm giác cưỡi trên lưng ngựa thoải mái chứ ? "

" Ừm ... " Sắc Vi khàn khàn , hai tay cầm dây cương cứng ngắc , khuôn mặt vì hưng phấn mà đỏ lên .

" Đừng khàn khàn , đừng có gấp , Shirley rất ngoan , nó sẽ chậm rãi đi . Phần eo thẳng lên , nắm chặt dây cương , bảo trì cân bằng , ngồi ở trên ngựa cảm giác thật thoải mái . " Lâm Khả Khả cười Maria đi bên cạnh Sắc Vi , hai người dần dần biến thành sóng vai mà cưỡi ngựa , Shirley quả nhiên dịu ngoan nhu thuận cực kỳ , nó giống như biết Sắc Vi trong lòng không yên , không vội không nóng nảy , đi theo Maria chậm rãi vây quanh vườn tản bộ . Hai người ngồi ở trên lưng ngựa tản bộ , đến khi Sắc Vi thích ứng cảm giác ngồi trên lưng ngựa , Lâm Khả Khả mới đề nghị hai người cùng đi đến rừng rậm tản bộ một chút , dạy Sắc Vi khẽ động dây cương làm cho Shirley quay đầu xoay người , chậm rãi rời đi khỏi vườn . Đi ra bên ngoài , gió thổi nhẹ nhàng , trong rừng rậm mát mẻ mà yên tĩnh , chỉ còn lại tiếng vó ngựa dậm nát đường nhỏ mềm mại . Sắc Vi nắm chặt , cứng ngắc ngồi ngay ngắn cùng Lâm Khả Khả trò chuyện . Không thể phủ nhận cưỡi ngựa đi rong nói chuyện phiếm trong bầu không khí này thật tuyệt vời .

" Giá ... " xa xa truyền đến tiếng quát sắc bén cùng tiếng chân kịch liệt , bén nhọn , tiếng chân xuyên thấu tầng mây .

Lâm Khả Khả quay đầu hướng đến nơi phát ra tiếng động nhìn lại , "Sắc Vi , vẫn là anh trai mình lợi hại nhất . Đúng rồi , bạn có biết con ngựa kia là giống gì không ? "

" Là giống gì ? " Sắc Vi trong đầu hiện lên dáng người Long Khôn cưỡi trên con ngựa mạnh mẽ kia , hung thần ác sát , khụ , cùng chủ nhân của nó khí phách đồng dạng .

" Hãn huyết bảo mã nha ! " Lâm Khả Khả quảng một chút roi , hăm mộ nói : " Mình nghe ba nói lúc anh trai 15 tuổi đi Turkmenistan tự mình mua , dùng thời gian nửa năm mới thuần hóa được nó , nghe nói còn vì nó mà bị ngã suýt chút nữa là hỏng mất một cánh tay , khiến cho đi mình giận dữ , định mang nó đi giết đó , thật là lợi hại . "

Tiếng vó ngựa dần dần rõ ràng , Shirley cùng Maria đều có chút hưng phấn mà ở tại chỗ đi lại . Sắc Vi xem phía trước , bên tai cảm thụ được âm thanh của tiếng vó ngựa đập trên mặt đất phát ra trầm đục . Rốt cục , bóng dáng màu đen như mũi tên nhọn xuyên thấu qua cánh rừng xanh biếc , xuất hiện ở trước mắt hai người , ánh mặt trời xuyên qua cành lá khe hở chiếu xuống con đường nhỏ , bắn lên trên khuôn mặt của người con trai trẻ tuổi , trong nháy mắt khuôn mặt ấy giống như một vị thần , tôn quý bất phàm .

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Phát Hiện

Trong màn đêm, một chiếc xe hơi màu đen sang trọng không tiếng động chạy khỏi biệt thự Đông Hoàng, phóng nhanh trên đường khiến mọi cảnh vật xung quanh tựa như một thước phim điện ảnh, biến hóa không ngừng.

Toàn thân đau nhức, hai tay vô lực, đùi và mông cũng đau ê ẩm, Sắc Vi mệt mỏi tựa lưng vào ghế. Đây là hậu quả của việc cưỡi ngựa liên tục suốt hai tiếng đồng hồ, quả là giày vò quá mức!

Bắt quá, có nhân mới có quả, có trả giá mới có thu hoạch, niềm vui lớn nhất của cô lúc này là đã vượt qua nỗi sợ về ngựa, hơn nữa, cô còn thành công ngồi trên lưng ngựa! Thật tuyệt!

Dưới ánh đèn mờ ảo, Long Khôn chuyển tâm lái xe.

Mặc dù mọi tầm nhìn trong xe đều bị che khuất nhưng Sắc Vi vẫn cố làm lơ anh, chăm chú ngắm nhìn cảnh vật ngoài cửa xe. Khi tầm mắt lướt qua những biển quảng cáo Nghệ Hồng, đồng thời, bên tai cũng vang lên một giai điệu nhẹ nhàng làm say lòng người, tâm tình cô chợt buông lỏng.

Cảnh vật trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, lúc này, thần kinh buộc chặt suốt một ngày trời của Sắc Vi rốt cuộc cũng thả lỏng. Một cảm giác thoải mái như bông chợt ủa đến khiến cô chỉ muốn cất tiếng ngâm nga lời ca.

Đợi đến lúc Long Khôn cho xe hòa mình vào dòng người thì sắc trời cũng đã gần 8 giờ tối. Đây là khoảng thời gian thích hợp cho những đôi tình nhân đi dạo. Khi đèn đỏ, Long Khôn lơ đãng liếc mắt nhìn người con gái bên cạnh, tầm mắt anh dừng hẳn trên khuôn mặt đang say giấc nồng của cô, khóe môi bất giác khẽ nhếch thành một độ cong thần nhiên. Đèn vừa chuyển xanh, xe lại tiếp tục lướt nhanh, thế mà chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại giảm tốc, giúp cô đắp kín chắn rồi chỉnh điều hòa cao lên.

Đúng 9 giờ 30 phút tối, Long Khôn cho xe dừng lại trước cổng lớn Cổ gia.

Thần nhiên nhìn Sắc Vi một cái rồi mở cửa xe, Long Khôn từ tốn châm một điếu thuốc, ánh lửa lập lòe cứ thế mà sáng trong đêm. Chốc lát sau, anh đã sắp hút xong. Riết một hơi cuối cùng rồi dập tắt tàn thuốc, anh nhẹ nhàng phun ra một làn khói trắng mờ ảo.

*****

Lúc Sắc Vi tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau. Đập vào mắt cô là trần nhà quen thuộc, đại não chợt như người thiếu dưỡng khí, tất cả chỉ là một mảnh trống rỗng. Cô cố gắng định thần lại rồi mới xoay người ngồi dậy.

Khẽ xoa đôi mắt đẹp rồi nhìn quanh bốn phía, đây quả thật là phòng cô.

Lúc này, trí nhớ bỗng nhiên như dòng thác ngăm cuộn cuộn chảy, cô còn nhớ, hôm qua, cô đã ở nhà Lâm Khả Khả dùng cơm rồi cưỡi ngựa hai tiếng, sau đó được Long Khôn, anh họ của Khả Khả, đưa về nhà. Hình như... hình như cô đã ngủ quên trên xe?

Nếu vậy thì cô đã vào nhà bằng cách nào? Ai đã thay váy ngủ cho cô? Rõ ràng là Long Khôn không hề đánh thức cô, nếu không cô đã không mù mờ như bây giờ, cái gì cũng không nhớ.

Tức tốc xuống giường rửa mặt, thay quần áo, Sắc Vi liền lao nhanh khỏi phòng.

"Đồng ——" Bất ngờ, một tiếng nổ chói tai thỉnh thoảng vang lên khiến cô xuyt chút nữa bị hù chết. Cố gắng trấn tĩnh, cô im lặng lắng tai nghe ngóng, thì ra tiếng nổ ấy phát ra từ phòng Tiểu Liệt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Sáng sớm tinh mơ, không cần chơi trò kích thích như vậy nha?

Dưới lầu cũng bắt đầu truyền đến một loạt tiếng bước chân, không chút suy nghĩ, Sắc Vi vọt nhanh tới phòng Tiểu Liệt, ra sức gõ cửa hét, "Tiểu Liệt, mở cửa, xảy ra chuyện gì?"

Không người đáp lời, Sắc Vi càng ra sức gõ cửa hét, "Tiểu Liệt, mở cửa nhanh, nếu không chị sẽ tông cửa vào đấy! Ba mẹ cũng sắp lên đây rồi!"

"Đừng gõ nữa, em không sao." Sắc Vi vừa dứt lời, trong phòng liền truyền ra tiếng gào thét nóng nảy đầy phẫn nộ, luống cuống.

Lúc này, Cố Hạo Vũ, Thẩm Khanh và A Hồng rốt cục cũng lên tới, nghe tiếng thét to, Cố Hạo Vũ liền nhăn nhay, cầm chùm chìa khóa không chút do dự cắm vào ổ, răng rắc một tiếng, cửa phòng Cố Liệt liền mở ra.

Ngay lập tức, một mùi khét tựa như khói thuốc súng nhanh chóng được giải phóng. Cả đám người sắc mặt đều tối sầm ủa vào phòng. Bên trong là một mảnh u ám với rèm cửa sổ được đóng kín, che khuất mọi ánh sáng cùng mùi khét ngày càng nồng. Cố Liệt đang ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn chằm chằm một cái gì đó.

Thấy vậy, Sắc Vi lập tức vọt tới bên cửa sổ, kéo mạnh rèm cửa ra cho những tia nắng chiếu rọi vào phòng. Sau khi thấy rõ cảnh tượng trong phòng, cả Cố Hạo Vũ lẫn Thẩm Khanh đều bị kinh ngạc không nhẹ. Dường như trong lòng đã sớm có đáp án nên Sắc Vi không hề ngạc nhiên khi thấy Cố Liệt đang ngồi lọt thỏm giữa một chồng sách cùng một đồng sắt vụn, linh kiện và tua vít linh tinh.

Nói tóm lại, đây chẳng khác nào một bãi chiến trường mini.

"Tiểu Liệt, đó là... đó là máy tính của con?" Trong khi sắc mặt Cố Hạo Vũ tối sầm, chưa thốt ra được lời nào thì Thẩm Khanh đã bán tín bán nghi chỉ

vào đồng linh kiện kia, nghi ngờ hỏi.

Cố Liệt thất bại gật đầu nói, "Dạ, đây là chiếc máy tính mà ba mới mua cho con."

"Con giải thích đi! Cái đồng đồ nát chồng chất nào là sao?" Cố Hạo Vũ nghiêm khắc nhìn Cố Liệt, không phải ông tiếc chiếc máy tính đã mất mà đây là nguyên tắc. Một đứa trẻ muốn nên người thì phải được giáo dục từ khi còn nhỏ. Nếu Tiểu Liệt không nói rõ nguyên nhân cũng như giải thích rõ ràng thì ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cố gia tuy giàu có, nhưng là con trai của Cố gia, sau này còn phải thừa kế Cố gia, nếu ngay từ nhỏ đã học làm xằng làm bậy, lại không phải chịu trách nhiệm thì tương lai có thể làm nên tích sự gì. Điều này khiến ông không thể không trở thành một người cha nghiêm, nếu không tương lai, ông làm sao dám giao Cố gia cho Tiểu Liệt?

Bị chất vấn, Cố Liệt theo bản năng đưa mắt nhìn Sắc Vi, thấy khóe miệng cô khẽ cười, ánh mắt ôn nhu thì càng thêm tự tin, nhặt mấy quyển sách dưới đất lên đưa cho Cố Hạo Vũ nói, "Ba à, con chỉ muốn nghiên cứu trình tự lắp ráp của chiếc máy tính này thôi."

"Kỹ thuật sơ cấp dành cho người mới vào nghề, Tổng hợp trình tự lắp ráp phần cứng...?" Cố Hạo Vũ nhận lấy mấy quyển sách, chỉ xem xét vài trang đã bị nội dung trong đó dọa sợ. Ông nghiêm khắc nhìn Cố Liệt nói, "Tiểu Liệt, năm nay con mới học lớp sáu, ai cho phép con đọc những loại sách này?"

Dù gì cũng chỉ là một đứa trẻ, có vững tin cách mấy thì khi bị ánh mắt cùng lời nói nghiêm khắc của Cố Hạo Vũ dọa sợ, Cố Liệt liền bán đứng Sắc Vi ngay lập tức, "Là... là chị."

Nghe được đáp án, Cố Hạo Vũ cùng Thẩm Khanh đều kinh ngạc nhìn Sắc Vi, lúc này, cô đang tựa lưng vào cửa sổ, cười cười chống lại ánh mắt tràn đầy hoài nghi của cha mẹ, "A Hồng! Chị xuống lầu kêu phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà giùm em nha!"

Dạo này, A Hồng càng ngày càng giống một chú chó con luôn trung thành với Sắc Vi, nói gì nghe nấy, kêu đâu đánh đó, không dám trái lời nên lập tức xoay người xuống lầu, trước khi đi còn không quên lịch sự đóng cửa phòng lại.

Hiện tại, ngoại trừ đồng "rác" linh kiện đã bị cháy rụi, trong phòng lúc này chỉ còn lại bốn người nhà họ Cố. Trong đó, Sắc Vi là tâm điểm, bị ba người kia nhìn chăm chăm như thú cưng trong vườn sở thú. Khẽ ho nhẹ, cô đặt mông ngồi lên giường Cố Liệt. Nhưng còn chưa ngồi vững thì cô chợt như rụng mảy, lời một chiếc tua vít từ dưới mông ra, mặt tối sầm nói, "Tiểu Liệt, sao em để đồ lung tung thế, dụng cụ dùng xong phải bỏ vào thùng chứ, lỡ mai một không kiểm ra thì sao!"

Ngay lúc này, mặt Cố Liệt đặc biệt thối, không được tự nhiên đoạt lại chiếc tua vít trong tay Sắc Vi, "Biết rồi."

"Được rồi, Sắc Vi! Trở lại chuyện chính đi, năm nay Tiểu Liệt mới học lớp sáu, sao con để em xem những loại sách vở vớ vẩn này? Con bao nhiêu tuổi rồi? Thân là chị, sao con có thể tùy tiện như vậy được!" Có thể nói, sắc mặt Cố Hạo Vũ lúc này cực kỳ đen tối. Sự bình tĩnh trong ông hoàn toàn bị mất sạch trước hai chị em Sắc Vi. Từ khi nào thì hai chị em cô bắt đầu ăn ý như vậy chứ?

Trong khi Cố Hạo Vũ tức giận bao nhiêu thì Thẩm Khanh lại như người xem kịch vui bấy nhiêu, bà cười cười tránh xa khói thuốc súng, lòng lại nhủ thầm, hai chị em tự cầu nhiều phúc đi.

"Ba! Đây không phải là sách vở vớ vẩn. Một thời gian nữa, Tiểu Liệt cũng phải học một khóa máy tính sơ cấp ở trường thôi!" Như thấy chưa đủ, Sắc Vi còn bổ sung thêm, "Ba thử nghĩ xem, thời buổi này, công nghệ kinh tế phát triển rất nhanh, hơn nữa, máy tính là một sản phẩm công nghệ không thể thiếu trong đời sống con người nên rất cần những nhân tài có trình độ chuyên môn chuyên nghiệp. Điều này không cần con nói chắc ba cũng biết. Ba xem, Tiểu Liệt vừa thích chơi game, thành tích toán học lại giỏi, bây giờ lại có hứng thú với máy tính, đây không phải là chuyện rất tốt sao?"

"Với một ngành công nghệ đòi hỏi chuyên môn kỹ thuật cao như vậy, ba để Tiểu Liệt vừa học vừa chơi, đối với tương lai của em ấy, tuyệt đối sẽ rất có lợi. Không phải con nói xui chứ lẽ như sau này, nhà mình bất hạnh phá sản, có Tiểu Liệt học chuyên ngành công nghệ vẫn đỡ hơn, không phải lo cơm áo gạo tiền. Huống chi, Tiểu Liệt thông minh như vậy, mới mười một tuổi mà đã bắt đầu nghiên cứu máy tính, tương lai còn tiến bộ thế nào đây?"

"Ba! Nói tóm lại, đây là sở thích cá nhân không ảnh hưởng đến việc học, sao ba lại không ủng hộ? Chẳng phải thành tích vừa qua của em ấy rất tiến bộ sao? Nếu ba thấy lãng phí, cùng lắm thì đổi thành xe đồ chơi hay máy chơi game gì đấy cũng được. Dù sao nhà mình cũng không thiếu tiền, huống chi là những đồng tiền lẻ, nếu con là ba, chỉ cần em ấy thích, con sẽ ủng hộ hết mình."

Trên thực tế, những lời này đã được Sắc Vi chuẩn bị từ rất sớm. Ngay khi xui giục Cố Liệt ham mê máy tính đến những ý tưởng sau này, cô biết, sẽ có một ngày sự việc bị bại lộ, và với tính cách của Tiểu Liệt, chỉ cần ba cô hơi nghiêm khắc, nó sẽ bán đứng cô ngay, nên cô buộc phải chuẩn bị sẵn bài thuyết trình này từ trước.

Nói xong, Sắc Vi ra sức nháy mắt với Cố Liệt, lòng lại thầm mắng, tên tiểu tử thúi này, chị đã cố gắng hết sức, em còn không mau đem hết quyết tâm của mình nói cho ba biết! Bộ em không tính duy trì ước mơ vĩ đại của mình sao?

Nhận được tín hiệu từ Sắc Vi, Cố Liệt quả nhiên đáng thương hề hề xông tới Cố Hạo Vũ làm nũng, "Đúng đó ba! Con rất muốn tự tay lắp ráp một chiếc máy tính của riêng mình. Ngoài ra, con cũng muốn thiết kế một trò chơi thuộc quyền sở hữu của con mà không phải chơi của người ta như bao người trên Internet khác. Con hứa sẽ không làm ảnh hưởng đến việc học. Ba xem, lần này con thi ngữ văn được chín mươi điểm. Ba hãy đồng ý đi ba. Đây là ước mơ của con." Nói xong, Cố Liệt lại quay đầu, bỏ nhào vào lòng Thẩm Khanh nói, "Mẹ ơi! Thành tích lần này của con rất tiến bộ, tan học đều ngoan ngoan về nhà, lại không hề kén ăn, mẹ năn nỉ ba giùm con đi, nha mẹ..."

Bị con trai làm nũng, Thẩm Khanh có chút mềm lòng, nháy mắt liên tục với chồng, "Ông xã à, hai chị em nó nói cũng đúng, với lại, gần đây cũng rất

ngoan, rất hiểu chuyện, có lẽ cũng do đọc nhiều sách có kiến thức chuyên môn đấy..."

"Đúng! Đúng! Nhưng mà máy tính của con hỏng rồi, phải mua cái mới..." Cô tiểu bá vương vội vàng gật đầu, cũng không quên ân ý nhắc nhở...

Cố Hạo Vũ im lặng, hết đưa mắt nhìn Sắc Vi lại nhìn Cố Liệt, cuối cùng dừng lại trên người Sắc Vi. Sắc mặt không đổi, ánh mắt thâm thúy nhìn không ra cảm xúc, khỏe khời khể nhếch, ông hung hăng trừng mắt với Sắc Vi rồi ra vẻ bất đắc dĩ, trầm ngâm nói, "Đề ba suy nghĩ lại, trong thời gian này, hai đứa tốt nhất nên nghe lời đây."

Nói xong, Cố Hạo Vũ đặt mấy quyển sách trong tay xuống bàn, nhìn Thẩm Khanh nói, "Bà xã, chúng ta xuống nhà đi."

Thẩm Khanh hôn nhẹ lên trán tiểu bá vương một cái, thấp giọng an ủi, "Được rồi, nếu con ngoan ngoãn nghe lời, mẹ bảo đảm, ba con nhất định sẽ đồng ý." Rồi bà quay sang Sắc Vi nói, "Sắc Vi, con cũng nhanh sửa soạn rồi xuống ăn sáng, đừng để bụng đói."

"Dạ, con biết rồi." Sắc Vi giao hoạt cười, gật đầu thật nhanh, nhưng khi chú ý tới ánh mắt nghiêm khắc của Cố Hạo Vũ, cô liền đoan chính lại, cụp mi cúi đầu tỏ vẻ ngoan ngoãn.

Cố Hạo Vũ nhìn Sắc Vi thật sâu, cái gì cũng không nói, ôm vai Thẩm Khanh rồi đi.

Hai người lớn vừa đi, tiểu bá vương liền bắt nắn trừng mắt nhìn Sắc Vi, "Chị, không phải chị nói sẽ cho em một chiếc máy tính mới sao? Mau đưa đây. Bằng không em sẽ chuyển chiếc máy tính của chị đến đây đó."

Sắc Vi vui vẻ nói, "Được rồi, em yên tâm đi, em rất nhanh sẽ có một chiếc máy tính mới." Nói xong, cô ngồi xổm xuống, chọc chọc vài chiếc linh kiện "rác", lòng thầm cảm thán, "Mà này em trai, năng lực phá đồ của em cũng thật khủng bố! Những thứ này đều bị em phá hư, em còn tính khôi phục nguyên dạng sao? Chị thấy tốt nhất em cứ xin thượng đế tặng em một trăm chiếc máy tính để em đọc đi! Chứ sách chị đưa em chỉ là sách lý thuyết cơ bản, có lẽ em đã hiểu sai rồi?"

Nói xong, cô lại khinh bỉ liếc Cố Liệt, giao hoạt nói, "Tiểu Liệt à, nếu đọc không hiểu thì em cũng không được làm vậy! Em có thể đi hỏi người khác!"

"Hỏi ai?" Vừa thu gom đồng linh kiện "rác", Cố Liệt vừa tức giận ném cho Sắc Vi một ánh mắt khinh thường.

Bị hỏi ngược lại, Sắc Vi cũng có chút ngẩn người, thờ dãi trầm ngâm nghĩ, thật lâu mới thấp giọng nói, "Công ty ba mới tuyển một trợ lý tên là Chung Khải, tuy anh ta chỉ là một chuyên gia máy tính nghiệp dư nhưng lại rất giỏi, rất lợi hại. Chị nói cho em biết, mấy game mini như bắn chim.v.v, là do anh ta thiết kế đấy."

"Thật hay giả?" Cố Liệt không tin hỏi lại, sắc mặt có chút mừng như điên.

Sắc Vi khẳng định, "Tất nhiên là thật rồi. Bất quá, chuyện này em không được nói cho ai biết là chị nói với em, ba mẹ cũng không được, ngay cả Chung Khải cũng vậy luôn, được không?"

Cố Liệt bán tín bán nghi nhìn chằm chằm Sắc Vi khiến Sắc Vi tức giận, trừng mắt gõ mạnh vào đầu Cố Liệt một cái, "Chị có bao giờ nói dối em chưa?"

"Biết rồi, đây sẽ là một bí mật mới trong số những bí mật của chúng ta, không được nói cho bất kỳ ai biết."

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thu Lưới

Sắc Vi ra khỏi phòng Cố Liệt, vừa định đi xuống dưới lầu, phía sau truyền đến một tiếng gọi khe khẽ: "Đại tiểu thư..."

Cô dừng lại một chút, "Đến phòng tôi." Liền xoay người trở về phòng của mình.

A Hồng theo sát ở đằng sau, hai người một trước một sau vào phòng, khóa trái cửa lại, A Hồng liền nói ngay: "Đại tiểu thư, tuần này Trần Ly Hoa vẫn thường xuyên gọi điện thoại cho tôi."

"Hừ!" Hai tay Sắc Vi khoanh trước ngực, xem ra Trần Ly Hoa rốt cục không kiềm chế nổi nữa, đã bắt đầu hành động? Hơi hơi trầm ngâm, "Cô bình thường đều dựa theo ý tứ của tôi để truyền lời cho bà ta chứ, chuyện xưa hiện tại diễn biến đến trình độ nào rồi?"

"Bà ta đã gọi cho tôi ba lần, tôi nói cho bà ta biết gần đây tiên sinh và phu nhân hay thường xuyên cãi nhau, tình cảm càng ngày càng tồi tệ. Bây giờ phu nhân đã sinh nghi ngờ đối với bà ta, cho nên lúc bà ta gọi điện thoại đến, giọng nói của phu nhân có vẻ lãnh đạm, ngược lại bà ta cho rằng phu nhân là vì tình cảm không vừa ý mà làm cho tâm tình u buồn. Mặt khác bà ta kêu tôi giám thị khoảng cách thời gian giữa lúc tiên sinh về nhà và lúc phu nhân ra ngoài, đại tiểu thư, tiếp theo tôi nên làm như thế nào?"

Sắc Vi theo bản năng đan hai tay để trước ngực, trong đầu nhanh chóng chuyển động suy nghĩ, xem ra Trần Ly Hoa đã hoàn toàn tin tưởng những tin tức A Hồng cung cấp. Bởi vì mẹ đã bắt đầu đề phòng bà ta, trái lại đối xử với bà ta càng lạnh nhạt, bởi vậy Trần Ly Hoa càng mừng thầm vì thực hiện được mưu kế thành công, trong lúc đó ly gián tình cảm của ba mẹ, làm cho cảm xúc của mẹ bị sa sút, thừa dịp cho bà ta có cơ hội chen vào?

Dựa theo diễn biến của kịch bản kiếp trước, cũng giống hệt như thế.

"Hình như, mấy hôm nay mẹ tôi thường xuyên đến Diệp gia chơi mạt chược phải không?"

"Đúng vậy, mấy ngày nay Diệp phu nhân và Trương phu nhân thường mời phu nhân đến nhà chơi, ngày hôm qua phu nhân trở về tôi thấy vẻ mặt rất vui vẻ, chắc là vận may không tồi." A Hồng làm gián điệp hai mang cho Sắc Vi, mấy ngày nay có thể nói là lao tâm loa lực, bên ngoài không chỉ phải ứng phó với Trần Ly Hoa, ở nhà còn phải chế tạo ra mấy lời đồn đãi, thật sự là cực cung tận tụy, không có công lao cũng có khổ lao.

"Được rồi, nếu hôm nay mẹ tôi còn đi chơi mạt chược, trước tiên cô cứ nói cho mẹ tôi biết ba tôi vừa có điện thoại báo công ty có xã giao, không về nhà ăn bữa tối. Nói cho Trần Ly Hoa, ba mẹ tôi cãi nhau, mẹ tôi thu dọn quần áo rời nhà bỏ đi rồi, còn ba tôi mượn rượu giải sầu, tôi và em trai tham gia lớp học bổ túc buổi tối, tôi nghĩ... cơ hội tốt như vậy, bà ta nhất định sẽ không bỏ qua đâu?"

"Tiểu thư, ý tứ của cô là bảo Trần Ly Hoa đến đây? Ngộ nhờ phu nhân đột nhiên trở về thì sao? Với lại bình thường tiên sinh đều tan tằm đứng giờ..."

Sắc Vi cười nhẹ, ngữ khí không cho nghi ngờ chút nào, "Cô cứ làm theo lời tôi nói đi. Được rồi, nói cho Trần Ly Hoa biết, ba tôi thích nhất là rượu Hennessy VSOP *."

(*) là một loại rượu quý có xuất xứ từ Pháp."Vâng"

"Nói cho Trần Ly Hoa biết, khi ba mẹ tôi cãi nhau, ba tôi nói một câu: nếu cô giống như Lily khéo léo hiểu lòng người thì tốt biết mấy? Ừm... sau đó ba tôi có biểu tình thất vọng, cảm xúc thấp đến cực điểm..." Về mặt tình cảm người đàn ông đã bị tổn thương, tại thời điểm sa sút, rất cần hồng nhan tri kỷ an ủi và chia sẻ âm áp!

Một thời cơ thật tốt, Trần Ly Hoa, đây chính là cạm bẫy màu hồng tôi tạo ra cho bà, nếu bà không nhảy xuống, như thế mới không làm thất vọng một phen khổ tâm của tôi chứ?

"Vâng, tiểu thư." Nhìn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp trước mắt này, A Hồng không tự chủ được cúi đầu xuống, trải qua trong khoảng thời gian này, cô ta đã khắc sâu sự hiểu biết về tiểu thư không phải thiên sứ, mà là ma quỷ bên ngoài khoác áo thiên sứ.

Sắc Vi liếc mắt nhìn cô ta một cái, đem vẻ mặt của cô ta thu hết vào đáy mắt, đi đến trước bàn học, mở ngăn kéo bên trong lấy ra một gói trong suốt, bên trong có viên thuốc nhỏ màu đỏ, "Cô bỏ hai viên thuốc này vào trong ly rượu của Trần Ly Hoa, cô nhất định phải tận mắt nhìn thấy bà ta uống hết xuống bụng mới được."

Nói xong để gói trong suốt vào trong lòng bàn tay A Hồng, đối diện với vẻ mặt hoảng sợ của cô ta, "Tiểu... tiểu thư..., đây là cái gì.....?" Tiểu thư muốn lập bẫy đối phó với Trần Ly Hoa, chính mình là một tay xạ thủ, nếu, nếu xảy ra chuyện gì, chẳng phải mình là người đầu tiên xông đời sao?

Sắc Vi khinh thường nhún mày, "Biểu tình của cô như vậy là sao? Cô nghĩ rằng, tôi đưa thuốc độc cho cô chắt? Yên tâm, thuốc này chỉ làm tim người ta tạm thời đập nhanh hơn một chút thôi, Trần Ly Hoa còn ước gì được dùng nó đấy." Nói xong châm chọc cười nói, "Nếu tôi đoán không lầm, đến lúc đó Trần Ly Hoa cũng sẽ đưa cho cô loại thuốc này, cô chỉ cần bỏ tất cả vào trong ly rượu của bà ta, nhưng phải cẩn thận một chút, đừng để lãng phí, đây chính là đồ tốt đó."

Đời trước, không phải Trần Ly Hoa cũng dùng thủ đoạn vô `si` hạ `lưu này bò lên giường ba ba sao?

A Hồng nghe vậy mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin, nhưng cảm thấy Sắc Vi đang bắt mình vội gật đầu đồng ý nhận lấy viên thuốc, "Dạ...dạ...tiểu thư."

Sắc Vi âm thầm buồn cười, thực sự sợ cô như vậy sao?

Liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên tường, thần nhiên nói: "Được rồi, bây giờ cô có thể trả lời điện thoại của bà ta đấy. Ba tôi sẽ về nhà lúc 6 giờ, cô hãy nói cho Trần Ly Hoa biết mà nắm chắc thời gian, tôi đã vất vả giúp bà ta chế tạo ra thời cơ tốt như vậy, trăm ngàn lần đừng nên lãng phí."

A Hồng nghi hoặc ngẩng đầu, có chút không rõ ý tứ trong lời nói của Cố Tường Vi, nhưng cô ta không dám nói thêm gì nữa, hai viên thuốc nhỏ nằm trong lòng bàn tay nóng bỏng giống như bị phỏng bàn ủi, đáy lòng cô ta cũng biết rõ những thủ đoạn của Sắc Vi nên cô ta lập tức cảm như hén lui xuống.

A Hồng đi rồi, Sắc Vi ngồi ở giường trầm mặc mấy phút đồng hồ.

Cô cảm thấy đói bụng một chút, liếc nhìn đồng hồ báo thức, cầm lấy máy bàn ở đầu giường gọi điện thoại cho Cố Hạo Vũ.

"Tút TUT TUT ———"

Điện thoại kêu ba hồi chuông, giọng nói của Cố Hạo Vũ mang theo vài phần nghi hoặc vang lên, trầm thấp mà từ tính: "Sắc Vi?"

"Ba ba." Đầu cô khẽ tựa vào đầu giường, trên mặt tươi cười thần nhiên, điện thoại để sát vào bên tai, trong giọng nói của Sắc Vi lại tràn ngập sự hồn dỗi của con gái.

"Sao đột nhiên lại gọi điện thoại cho ba thế ? Có việc gì sao?" Cố Hạo Vũ ngồi trên xe ô tô, ông mới vừa từ trong nhà đi ra ngoài, đứa nhỏ này sao đã gọi đi động cho ông vậy?

"Hôm nay, mấy giờ ba về nhà thế?" Giọng điệu của Sắc Vi thoải mái ngọt ngào, nhưng lòng mày lại thâm sâu nhủ lại, có nên nói rõ ràng cho ba biết không? Nhưng nếu không nói rõ ràng, dựa vào sự khôn khéo của ba, nhất định sẽ hiểu rõ nội tình từ đầu đến cuối, đến lúc đó nhất định sẽ hoài nghi mình.

Nhớ tới buổi sáng nhìn thấy một màn trong phòng con trai, trong lòng Cố Hạo Vũ không khỏi dấy lên nghi hoặc, "Làm sao vậy? Có phải hôm nay mẹ con muốn chuẩn bị đại tiệc chúc mừng gì?" Gần đây con gái thay đổi nhiều quá, trực giác nói cho ông biết con gái sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện thoại đến, chẳng lẽ là vì chuyện vừa rồi? Chuẩn bị thăng thần nói cho ông biết?

"Hôm nay mẹ đến nhà Diệp phu nhân chơi mặt chược, chắc sẽ ở lại nhà Diệp phu nhân ăn bữa tối." Tâm tư xoay chuyển, Sắc Vi vẫn bình tĩnh lý trí mà lựa chọn giấu diếm, "Chẳng qua...ba, đến 6 giờ ba nhất định phải về nhà nha, hôm nay tự bản thân con xuống bếp."

"Hả? Con xuống bếp nấu đồ ăn cho ba, không nói cho mẹ con biết sao?" Xuống bếp? Trong lòng Cố Hạo Vũ nhất thời nổi lên hưng thú. Từ nhỏ Sắc Vi đã mười ngón tay không dính nước, học được nấu cơm khi nào?

Không phải nó cũng chưa bao giờ vào nhà bếp đấy sao?

"Khụ, con nấu cho ba ăn thử trước, nếu ba ăn thấy ngon, con lại nấu tiếp cho mẹ ăn, ba biết rõ mà, mẹ rất kỹ tính, đến lúc đó con nấu ra khó ăn, mẹ nhất định sẽ phê bình đả kích lòng tự tin của con." Sắc Vi nhìn hai bàn tay trắng nõn xinh đẹp của mình, cô không có thiên phú về nấu ăn, ừm... Nhưng nếu làm món rau dưa salad gì đó thì không thành vấn đề.

"Đưa nước, phải tự tin vào bản thân mình chứ." Cố Hạo Vũ cười vui vẻ, lúc này lái xe giảm nhẹ chân ga, tốc độ đi nhanh hơn, xe thay đổi phương hướng quẹo đầu chạy ra đường quốc lộ. "Được rồi, ba sẽ cố gắng về sớm, bây giờ không nói nữa. Mà này, những gì con nói sáng nay, ba sẽ suy nghĩ thật kỹ. Cam đoan buổi tối đúng 6 giờ về tới nhà, thật mong chờ bữa tối mà Sắc Vi tiểu thư chuẩn bị. Được chưa?" Nếu cô con gái nhỏ có lòng biểu hiện, ông liền mỗi mắt mong chờ.

"Dạ, tạm biệt ba."

Sắc Vi cúp điện thoại, đứng dậy đi ra khỏi phòng, sau khi ngủ trưa dậy Thẩm Khanh sẽ sang nhà Diệp phu nhân, nếu bình thường Cố Hạo Vũ không về ăn cơm bà sẽ ở đó chơi thêm một lúc. 7 giờ Cố Hạo Vũ về nhà, A Hồng gọi cho Trần Ly Hoa đã ám chỉ rõ ràng như vậy, chắc hẳn là hôm nay bà ta sẽ hành động thôi?

Xuống lầu ăn qua loa bữa sáng, Sắc Vi trở về phòng kiểm tra máy quay camera cùng góc độ quay một lần nữa, sau đó liền an tâm ở trong phòng đọc sách chờ đợi, cuối cùng, buổi chiều lúc 4 giờ A Hồng xác định thời gian hôm nay Trần Ly Hoa bắt đầu hành động.

Sắc Vi lập tức vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho tốt, phải làm xong toàn bộ trước giờ tan tầm.

4 giờ, 5 giờ, 5 giờ rưỡi, 6 giờ.

6 giờ 10', bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng còi xe hơi, trong màn hình máy tính theo dõi cũng xuất hiện xe hơi màu đen của Cố Hạo Vũ, xe ô tô chậm rãi xuyên qua lối đi nhỏ, dừng lại ở cửa chính, sau đó Cố Hạo Vũ cầm theo cặp công văn xuống xe, lái xe chạy xe về gara.

Kế tiếp Cố Hạo Vũ vào cửa, cầm cặp công văn trực tiếp lên lầu, A Hồng cảm đi động từ trong góc nhỏ đi ra, ra dấu "OK" về hướng máy quay, ngồi trước màn hình máy tính khỏe mỗi Sắc Vi chậm rãi cong lên, điều này chứng minh Trần Ly Hoa bên kia đã bắt đầu xuất phát.

15 phút sau, Cố Hạo Vũ thay một bộ quần áo màu trắng ở nhà đi xuống lầu, trên tóc nước còn đang nhỏ giọt, rõ ràng là vừa trở về phòng tắm xong.

Lúc này A Hồng lập tức bung trà chiều và hoa quả đi ra, dường như hai người nói gì đó, Cố Hạo Vũ gật gù đầu, cầm tờ tạp chí mới nhất ngồi trên sofa ở phòng khách bắt đầu đọc báo, ngoài cửa sổ ánh tà dương nhuộm đỏ nửa bầu trời, tòa ánh sáng mờ xung quanh, Cố Hạo Vũ còn chưa phát giác ra sự khác thường trong nhà, thường bung ly hồng trà lên nhấp một ngụm, đáng vẻ thập phần thoải mái.

Mà Sắc Vi ở trong phòng thì bắt đầu cảm thấy vài phần khẩn trương và lo lắng, trong máu dường như có sự hưng phấn khó tả.

Đến khi 6 giờ 50'.

"Leng keng —— "

Đột ngột vang lên một tiếng chuông cửa thanh thúy dễ nghe, A Hồng ở ngoài phòng khách ngoại lập tức đi ra mở cửa, trước màn hình Sắc Vi đột nhiên nhoè mắt lại, hô hấp dồn dập lên.

Quả nhiên, Trần Ly Hoa mặc một bộ váy liền thân gọi cảm đi giày cao gót, tóc uốn gọn sóng xoắn sau lưng, yêu điểm động lòng người đứng ở cửa, trong tay cầm một chai rượu Hennessy VSOP. Sắc Vi thỏa mãn lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Trong màn hình, Trần Ly Hoa lễ phép mỉm cười đối với A Hồng, sau đó đưa chai rượu Hennessy VSOP trong tay cho A Hồng cầm, A Hồng nhanh tay nhận lấy chai rượu đi ra ngoài, Trần Ly Hoa giẫm lên đôi giày cao gót bày ra phong thái yêu kiều đi vào nhà.

Cố Hạo Vũ đối với sự xuất hiện của Trần Ly Hoa có vẻ hết sức kinh ngạc, ông không kịp thu lại biểu tình trên mặt đã thấy Trần Ly Hoa đứng trước mặt. Bên kia, A Hồng bung chai rượu đi vào phòng bếp, Trần Ly Hoa và Cố Hạo Vũ ở trong phòng khách câu có câu không nói chuyện phiếm.

Lúc hai người nói chuyện, mới đầu thái độ của Cố Hạo Vũ thập phần bình thản, tiếp theo lại khôi phục biểu tình khách sáo, sau đó không biết Trần Ly Hoa nói gì, mà ông đột nhiên thay đổi thái độ, biểu hiện ra đáng vẻ cảm thấy hết sức hứng thú. Ngay sau đó, dường như hai người bắt đầu trao đổi đề tài gì... càng lúc càng hòa hợp, trên mặt cả hai đều lộ ra vẻ mặt tươi cười vui vẻ.

Trước màn hình máy tính, khước môi Sắc Vi chậm rãi gọi lên nụ cười lạnh. Lúc này, A Hồng lại bung ra cái khay đựng hai ly rượu có chất lỏng màu đỏ thẫm, trên mặt Cố Hạo Vũ bày ra biểu tình mừng rỡ.

Sau đó A Hồng đưa cho Cố Hạo Vũ và Trần Ly Hoa mỗi người một ly rượu, trong màn hình truyền đến sự im ắng lạ thường, ở trong tầm mắt theo dõi của A Hồng, Trần Ly Hoa và Cố Hạo Vũ bung ly rượu lên, chạm cốc, chậm rãi uống xuống cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bại Lộ

Trần Ly Hoa đến làm cho Cố Hạo Vũ hết sức kinh ngạc, bây giờ bà xã không có ở nhà, nhưng người ta đã đi vào tới cửa.

Là người đàn ông trụ cột trong nhà, ông cũng chỉ có thể buông tạp chí xuống mà thay bà xã đón tiếp khách, nhưng khi nói chuyện với nhau mấy câu, nhất thời làm cho ông đối với người bạn năm năm của bà xã có vài phần đổi mới.

Cho tới bây giờ, đàn ông thường rất miễn cảm đối với những cử chỉ mập mờ của phụ nữ, nhất là những người đàn ông cỡ tuổi của ông, thời còn trẻ cũng từng rất phong lưu. Người bạn năm năm của bà xã đến đây, trong lòng cô ta tồn tại tâm tư gì, ông cũng biết được vài phần. Là một người đàn ông trong nhà, ông cũng không thể lập tức thẳng thắn mà vạch trần, chỉ trích bạn của bà xã, nhưng không thể phủ nhận, về điểm này, lòng hư vinh của một người đàn ông lạng lẽ bành trướng.

Là người đàn ông, thấy mình có mị lực ai mà không âm thầm đắc ý?

Hôm nay, lại một lần nữa Trần Ly Hoa làm cho ông cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ tới về ngoài đã rất đẹp, nhưng ẩn sâu bên trong cũng có vài phần kiến thức.

Ông cười, bỏ quyển tạp chí xuống, hai chân thon dài gác lên nhau, khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu*.

(*) *tựa tiểu phi tiểu*: cười như không cười.

"Nhìn không ra cô cũng quan tâm đến vấn đề này, Ly Hoa, cô cũng cảm thấy trong mười năm tới nếu đầu tư vào đây một ít, cô cho rằng việc đó rất có tiềm lực sao?"

Dáng người xinh xắn tao nhã dưới chiếc đầm màu đen bó sát người, khiến làn da trắng bên dưới trông như mịn màng hơn, mái tóc xoăn dài quyen rũ, tô điểm thêm cho khuôn mặt xinh đẹp. Thật sự, hôm nay Trần Ly Hoa đã bỏ ra rất nhiều tâm sức để trang điểm, mái mới bằng lòng với dáng vẻ này.

Rất cực có thể khiến cho con mồi hứng thú, Trần Ly Hoa mừng thầm, trên mặt lại bất động thanh sắc*, che miệng cười duyên nói:

"Cố tiên sinh, anh thật biết chê cười, tôi chỉ cảm thấy nó có tiềm lực mà thôi? Tôi chỉ là một người phụ nữ làm sao có thể tinh mắt như ông chủ lớn các anh?"

Nói thì nói như thế, thân thể hơi hơi nghiêng về phía trước, đường cong trước ngực liền như ẩn như hiện mà lộ liễu hiện ra.

"Chẳng qua như tôi thấy, căn cứ vào chính sách của quốc gia, sự phát triển của kinh tế xã hội cùng với xu thế hiện nay, tương lai mười năm nữa, bất kể ngành sản xuất nào cũng đều sẽ có sự cạnh tranh gấp mấy lần so với hiện nay, nhất là bây giờ mọi người dần dần theo đuổi chất lượng cuộc sống tốt nhất, con đường thương mại nhất định sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý."

(*) *bất động thanh sắc*: ở đây í chỉ vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Nói xong, cô ta ản ý đưa tình nhìn chăm chăm Cố Hạo Vũ, đáy mắt tràn ngập tự tin!

Hừ! Cô ta thể nhưng là có chuẩn bị trước khi đến.

Máng lớn trắng trẻo nõn nà cứ như vậy mà trần trụi lộ liễu bày ra trước mắt ông, tràn đầy câu dẫn cùng mị hoặc. Với tư cách một người đàn ông, Cố Hạo Vũ cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, cũng không phải là người quân tử. Nhưng người phụ nữ trước mắt này chính là bạn tốt của bà xã ông? Lại ở

trước mặt ông lảng lơ khoe khoang như vậy thì trong lòng cô ta tồn tại những thứ gì?

Trong lòng thờ dài, nếu bà xã thấy một màn như thế này, có thể sẽ rất khó chịu?

Cố Hạo Vũ bất động thanh sắc mà dịch chuyển tầm mắt, khoe môi cong lên, ý hữu sở chỉ* nói, "Lily, cô thật thông minh."

(*) ý hữu sở chỉ: nói ít ý nhiều

"Ủm?" Trần Ly Hoa nhú mày, mở to mắt nghiêm túc nhìn Cố Hạo Vũ, thân thể thuận thể ngồi xuống sô pha bên cạnh Cố Hạo Vũ, ra vẻ khó hiểu nói: "Thông minh? Ý là như thế nào?"

Cố Hạo Vũ nhú nhú mày, không thể đoán ra được, trong lòng dâng lên vài phần hoang đường mà cũng không biết nên khóc hay cười, người phụ nữ này là đang câu dẫn ông? Ở ngay trong nhà ông, quang minh chính đại câu dẫn ông?

Ai cho cô ta có cái lá gan này? Có phải cô ta tự cho mình là thiên tiên hạ phàm?

Cố Hạo Vũ quả thật rất tức giận, nhưng trên mặt ngược lại không biểu lộ vẻ khó chịu, trái lại bắt đầu cười càng thêm nhiệt tình, sáng lạn, tầm mắt hẹp dài chống lại đôi mắt của Trần Ly Hoa, cúi đầu cười: "Cảm giác, một loại cảm giác nói cho tôi biết, cô là một người phụ nữ thông minh." Muốn đùa giỡn? Được, để tôi xem trong hồ lô của cô bán những thứ gì.

Đối diện với cặp mắt của Cố Hạo Vũ, trong lòng Trần Ly Hoa nhất thời dâng lên một trận mừng như điên, con tim hưng phấn đập điên cuồng, thân thể cô ta càng thêm nghiêng về phía trước, độ cong của hai trái 'đào tử' theo động tác giống như muốn trốn thoát khỏi sự trói buộc, muốn nhảy ra ngoài. Giọng nói càng thêm mềm mại như tiếng nước chảy, nhìn khuôn mặt anh tuấn thành thực của Cố Hạo Vũ, thân hình đàn ông đầy sức quyến rũ hấp dẫn, nhìn ngó biệt thự xa hoa xinh đẹp này, cô ta có cảm giác giống như đã thấy bản thân mình đứng bên cạnh người đàn ông này, có thể sở hữu một nửa ngôi biệt thự, một cảnh tượng thật tuyệt mỹ.

"Cám ơn lời khen ngợi của anh, không biết Cố tiên sinh có hứng thú hay không ... Còn biết những ưu điểm khác của tôi?" Dứt lời, bàn tay xinh đẹp mảnh khảnh liềm nhẹ nhàng xoa bả vai Cố Hạo Vũ, nhẹ nhàng ma sát ở trên lớp áo sơ mi, khoe mắt chứa đầy sự mật mờ dụ dỗ, nửa người trên đã nhanh chóng dán trên người Cố Hạo Vũ.

Nghe thấy lời này, phản ứng đầu tiên trong lòng Cố Hạo Vũ là cảm thấy một loại vũ nhục, Cố Hạo Vũ ông là người ra sao? Tạm không nói đến trong lòng ông chỉ có một mình A Khanh, cái loại tiện nhân vô sỉ này có chạy tới cửa, ông cũng không thèm để ý? Thật là một người phụ nữ ngu xuẩn, tự cho mình là thông minh, cô ta phải trả cái giá thật đắt vì hành động ngu xuẩn của chính mình, ông đang chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ thì lúc này A Hồng bung chai rượu Hennessy VSOP chậm chậm đi vào phòng khách.

Ánh mắt Cố Hạo Vũ hơi trầm xuống, nháy mắt liền thay đổi động tác, chính là tránh khỏi bàn tay của Trần Ly Hoa, trên mặt lộ ra vài phần vui thích, "Ly Hoa, cô tới đây còn mang theo rượu?"

Lúc này, A Hồng đã bung rượu đến trước mặt, cùng Trần Ly Hoa liếc mắt một cái, tầm mắt hai người ngay lập tức trao đổi, A Hồng cung kính rót rượu ra, đem ly rượu đã được phân biệt đặt ở trước mặt hai người, liền cầm cái khay lui xuống.

Cố Hạo Vũ bất động thanh sắc đem những động tác rất nhỏ bắt giữ, trong lòng cười thầm, cầm lấy cái ly trước mặt, nhẹ nhàng lắc lắc chất lỏng màu đỏ thẫm trong ly, ngửi ngửi, cái miệng nhấp một ít chất lỏng đó, ánh mắt lộ ra một tia hiểu rõ: "Rượu Hennessy VSOP năm 98, Ly Hoa, xem ra cô cũng có nghiên cứu đối với loại rượu này."

Trần Ly Hoa nhìn chăm chăm vào động tác của Cố Hạo Vũ, chính mắt thấy ông ta uống vào, trong lòng nhất thời mừng thầm, dường như không quan tâm, cầm lên ly rượu trước mặt mình, cười nói: "Đầu có, tôi cũng chỉ là thích tìm hiểu rượu Hennessy VSOP và rượu Brandy thôi, xem ra Cố tiên sinh cũng thích?" Hừ! Trong cái ly đó của ông ta có pha thuốc, cho dù chỉ uống một ngụm cũng có tác dụng, thuốc này tuyệt đối lợi hại.

Nghĩ tới điều này, khoe miệng nhất thời cong lên thể hiện sự đắc ý, cô ta giờ cao ly rượu, nhiệt tình chăm chú nhìn Cố Hạo Vũ, ôn nhu nói, "Cố tiên sinh, vì chúng ta có chung sở thích, cùng ly?"

Cố Hạo Vũ ôn nhu thâm thúy nở nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng mà cùng một cái, "Cùng ly."

Đối diện với nụ cười của Cố Hạo Vũ, Trần Ly Hoa quả thực muốn say mê, đắc ý giờ ly rượu lên liền ngửa đầu uống rượu, cô ta vẫn chưa phát hiện ra Cố Hạo Vũ vẫn từ từ từng bước, ngay khi cô ta ngửa đầu uống rượu, cái ly trong tay nhất thời nghiêng qua một bên, chất lỏng trong ly liền đổ ra một nửa. Đợi khi cô ta uống hết ly rượu rồi quay đầu lại nhìn ông, Cố Hạo Vũ giống như không có việc gì liếm liếm môi, thản nhiên khen, "Rượu ngon."

"Cám ơn." đáy mắt Trần Ly Hoa lộ ra sự mừng rỡ, trong lòng vui vẻ, ông ta đã uống, thật tốt quá!

Ngày thường Cố Hạo Vũ chỉ mang vẻ mặt lạnh lùng, luôn xa cách với mình chứ không như bây giờ, không chỉ mang vẻ mặt ôn hoà rất thoải mái cùng mình nói chuyện phiếm, thậm chí còn khen mình thông minh, bây giờ còn uống rượu do mình 'cố ý chuẩn bị'.

Thẩm Khanh ơi Thẩm Khanh, ngay cả hôm nay ông trời cũng đứng về phía tôi, thật xin lỗi, tuy rằng tôi coi cô là bạn bè, nhưng người không vì mình trời chu đất diệt, chỉ cần tôi trở thành phu nhân của chủ tịch tập đoàn Cổ thị, chỉ cần tôi có thể trở thành người trên vạn người, hừ! Hy sinh cô thì có đáng là gì!

Trong lòng Trần Ly Hoa đang dẹt mộng đẹp, tâm tình tốt, kích động uống nốt ngụm rượu còn lại trong ly của mình, hai mắt gắt gao nhìn Cố Hạo Vũ.

Đứng một góc ngoài phòng khách nhìn trộm, thấy ly rượu trong tay bà ta đã cạn, lúc này A Hồng thở phào như chút được một gánh nặng trên vai. Trong một căn phòng trên lầu hai, Sắc Vi ngồi trước màn hình máy tính, xem một màn kịch này giờ, trên môi nở một nụ cười hài lòng.

Đặt cái ly lên bàn, lá gan của Trần Ly Hoa liền điên cuồng to lên, ở trong mắt cô ta, Cố Hạo Vũ đã trở thành một miếng thịt đã được đặt trên thớt, còn bản thân mình, sắp trở thành chủ nhân của khối thịt đó, muốn làm gì nó thì làm. Tâm tình càng hưng phấn càng đẩy nhanh tác dụng của thuốc, chỉ chớp lát sau, trên mặt Trần Ly Hoa liền hiện lên một tầng ửng đỏ mê hoặc.

Trước máy tính, Sắc Vi nở nụ cười tà ác, đứng lên, cầm lấy điện thoại di động gửi tin nhắn cho A Hồng ở dưới lầu.

A Hồng rất nhanh nhận được tin nhắn, đi vào phòng bếp gọi một cuộc điện thoại.

Quay về bên này, Trần Ly Hoa hai mắt đã long lanh quyến rũ, ghé sát lại người Cố Hạo Vũ, chỉ còn cách vài centimet, lấy tay vuốt lại mái tóc dài. Chỉ thấy cô ta dùng sức vén hết tóc ra phía sau, lộ ra cái cổ thon dài duyên dáng, thanh âm khàn khàn tiến đến bên tai Cố Hạo Vũ, "Hạo Vũ, trong nhà anh hình như là không có mở máy điều hòa? Anh không cảm thấy rất nóng sao?"

Hạo Vũ?

Cố Hạo Vũ bật cười, ánh mắt liếc qua khuôn mặt của cô ta, có chút không thể tưởng tượng, ôm cánh tay đứng dậy. "Ly Hoa, cô rất nóng sao?" Bộ dáng người phụ nữ này như thế nào lại giống như bị hạ thuốc?

Chẳng lẽ vừa rồi cô ta muốn hạ thuốc mình? Vậy tại sao cô ta cũng uống?

Chẳng lẽ là vừa rồi là do A Hồng động tay động chân?

Cố Hạo Vũ lần đầu tiên đụng tới một chuyện không thể giải thích nổi, trở nên rối rắm.

Trần Ly Hoa thấy Cố Hạo Vũ đứng dậy, cô ta làm sao dễ dàng bỏ qua? Cả người khô nóng không thôi, một cảm giác kỳ diệu khó có thể nói lên lời, cảm thấy trong cơ thể của mình hơi hơi lên men, nhìn thân hình cao lớn của Cố Hạo Vũ, đáy lòng sinh ra một cảm giác khát vọng mãnh liệt, không chút suy nghĩ liền hưng hăng xông đến đề Cố Hạo Vũ xuống.

Hai người đang đứng gần nhau, Cố Hạo Vũ chỉ là hoài nghi, nơi đây lại là nhà mình, ông không thể ngờ tới người phụ nữ này lại có thể to gan như vậy, vẫn còn chưa kịp đề phòng liền bị Trần Ly Hoa đẩy ngã lên ghế sa lon, một mùi nước hoa nồng đậm đập vào mặt, một thân thể mềm mại nóng hổi dán lên trên người, ông thiếu chút nữa hít thở không thông.

Mà Trần Ly Hoa đang ôm lấy Cố Hạo Vũ, nháy mắt chỉ cảm thấy mình giống như con cá đang mắc cạn lại gặp được nước, một cảm giác không nói nên lời, tại nơi da thịt hai người chạm vào nhau cũng bắt đầu cảm thấy sáng khoái, khiến cho cô ta càng muốn gần sát lại thân thể cường tráng đầy nam tính này. Suy nghĩ dần dần mê loạn, cô ta không chút suy nghĩ đang chân ra hai bên ngồi lên trên người Cố Hạo Vũ, hai tay kéo khóa kéo của chiếc đầm bó sát trên người, chỉ nghe thấy 'Rầm' một tiếng, còn chưa kịp khôi phục lại, Cố Hạo Vũ chỉ cảm thấy trước mắt trắng xóa, một chiếc áo ngực đen đập vào mắt. Hai 'trái bưởi' lớn nhìn rất tròn trịa mềm mại bị siết chặt bên trong chiếc nịt vú màu đen, theo động tác run lên nhẹ nhàng, phảng phất giống như tùy thời muốn nhảy ra ngoài.

Người phụ nữ mặt như hoa đào đang ngồi trên người ông, khuôn mặt tràn đầy xuân tình, bộ dáng ngập tràn ái tình, Cố Hạo Vũ chỉ cảm thấy một cổ kích thích từ phía dưới truyền thẳng lên đầu, còn chưa kịp lấy lại thần trí thì một tiếng hét thê lương giận dữ giống như tiếng sét ở bên tai nổ tung.

"Các người đang làm cái gì ——? "

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Xấu Xí

Edit: Míp Choco

"Các người đang làm cái gì vậy?"

Giọng nói vừa thê lương vừa cuồng bạo rống giận giống như tiếng sấm chọt đánh trên bầu trời yên tĩnh. Cố Hạo Vũ không chút suy nghĩ, mạnh mẽ đẩy người phụ nữ trên người xuống, vội vàng đứng dậy, liền thấy khuôn mặt tức giận của Thẩm Khanh.

Trong phòng trên lầu hai, Sắc Vi không tự chủ được ngồi ngay ngắn lại, hai tay khấn trương cầm chặt mép bàn, trò hay sắp kết thúc, chẳng qua... Bà mẹ có thể vượt qua lần khảo nghiệm này không?

Khụ, mà khi ba mẹ biết rõ chân tướng, sau này mình có thể sẽ chết rất thảm?

Cố Hạo Vũ nhìn hai tròng mắt đầy phần nộ của Thẩm Khanh, trong lòng nhất thời nóng nảy, vội vàng giải thích nói: "Bà xã, không có, em đã hiểu lầm..."

Thẩm Khanh giờ phút này làm sao nghe lọt lời giải thích, tận mắt thấy chồng cùng bạn tốt ở trên sofa ôm ôm ấp ấp, bạn tốt còn khóa thân một nửa thân trên, cảm xúc ghen ghét và bất an giống như lốc xoáy thổi quét hết lý trí của bà, bà điên cuồng xông lên phía trước, nhìn Trần Ly Hoa vẫn như cũ chẳng biết xấu hổ nằm ở trên sofa, trong đầu hiện lên hình ảnh vừa rồi, người phụ nữ này ngồi ở trên người của chồng bà.

Lửa giận bốc lên, không nói hai lời liền giơ tay phải lên, chỉ nghe 'Bốp', một tiếng bập tai thanh thúy vang vọng trong phòng khách Cố gia, làm cho lòng người ta sợ hãi.

"Cô đánh tôi?" Trên mặt đau đớn làm cho Trần Ly Hoa khôi phục lại một chút lý trí, bà ta phần nộ che hai má, không thể tin nhìn Thẩm Khanh.

"Cút, cút đi cho tôi!" Sắc mặt Thẩm Khanh trắng xanh, ngực dồn dập thở dốc, hai tay gắt gao nắm thành quyền, bà chỉ vào cửa lớn, gầm nhẹ quát.

"A, Thẩm Khanh, cô là người mù sao? Vừa rồi tôi và Hạo Vũ ở cùng một chỗ, chẳng lẽ cô không thấy được à?" Thật không thể ngờ, trong tình huống này mà Trần Ly Hoa có thể cười, cảm xúc hưng phấn khiến thuốc càng phát tác nhanh hơn, nhìn về mặt Thẩm Khanh bị thương thống khổ, đáy lòng liền dâng lên một cảm giác thống khoái khó nói lên lời. Cho nên căn bản không có chú ý tới vẻ mặt âm trầm của Cố Hạo Vũ bên cạnh, không ý thức được thuốc đã ngấm sâu bắt đầu đánh nát lý trí của mình, dục vọng của mình đã quá mạnh mẽ liệt, thậm chí còn cho rằng mình đã thành công.

Không ngờ Trần Ly Hoa lại xát thêm muối ở miệng vết thương của Thẩm Khanh, trái tim đau nhói giống như muốn nổ tung, đây là người phụ nữ mà mình tin tưởng năm năm?

Thật vô sỉ, tiện nhân, rõ ràng ngay từ đầu đã đánh chủ ý lên chồng bà?

Nhận ra điều này càng làm cho bà thống khổ không chịu nổi, ngực giống như bị một con dao đâm phập vào khiến máu chảy đầm đìa, lời đồn đãi của đám người làm trong nhà, sự ngờ vực vô căn cứ của con gái, tất cả khiến đầu bà như muốn nổ tung, làm cho bà trở nên rất tức giận, bà giận quá thành cười, hừ lạnh nói: "Cùng một chỗ?"

"Trần Ly Hoa, mời cô mở to con mắt chó ra mà nhìn, nơi này là nhà của Thẩm Khanh tôi, Cố Hạo Vũ là người đàn ông của Thẩm Khanh tôi, nơi này hết thảy đều là của Thẩm Khanh tôi. Cô đang tính toán cái gì vậy? Hiện tại, mời cô lập tức cút ra khỏi nhà của tôi, nếu không..." Thời điểm nguy hiểm bốn phía, một con cừu điệu dáng ngoan ngoãn cũng sẽ giương nanh múa vuốt giống như sư tử, luôn luôn ôn nhu khả ái như Thẩm Khanh mà bây giờ này lại lãnh khốc đến cực điểm "Tôi không ngại gọi bảo vệ đem cô đá văng ra, cô Trần."

Trần Ly Hoa chậm rãi kéo khóa chiếc váy lại, từ trên sofa đứng dậy, sắc mặt cô ta đỏ hồng, thuốc đã phát huy tác dụng hoàn toàn. Tầm mắt ân tình rơi trên người Cố Hạo Vũ, cô ta nũng nịu gọi: "Hạo Vũ..."

Nhưng biểu tình lạnh như băng của Cố Hạo Vũ lại làm cho cả người bà ta cứng ngắc, vừa rồi người đàn ông này còn mỉm cười đối với mình, ôn nhu nói nhỏ, vừa rồi chính mình còn nằm trong lòng người đàn ông này, thế nhưng đảo mắt liền đổi mặt?

Cố Hạo Vũ cảm bộ đàm đi tới cửa, lạnh lùng nói: "Bảo vệ, vào đi."

Sắc mặt Trần Ly Hoa lúc này hoàn toàn trắng bệch, trái tim trong phút chốc như rơi xuống hầm băng, nhưng lúc này thuốc lại phát tác khiến cho cả người cô ta nóng ran, lại nhìn về mặt Cố Hạo Vũ nhưng không tìm thấy được một chút sự yêu thích nào cả, ngay cả hơi thở cũng đều không thay đổi, cô ta rốt cục cũng hiểu ra, gào thét lên: "Anh không có uống rượu".

Lúc này một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên, chú Nam mang theo vài bảo vệ chạy vào cửa lớn, tầm mắt dừng lại trên quần áo không chỉnh tề của Trần Ly Hoa, quay sang nhìn ông chủ và bà chủ thì bất gặp vẻ mặt lạnh lùng lãnh khốc, trong không khí dường như đang tản ra mùi thuốc súng.

Cố Hạo Vũ thân nhiên ra lệnh: "A Nam, mời cô Trần rời đi."

Chú Nam cùng bảo vệ lập tức lạnh lùng đi đến bên người Trần Ly Hoa, "Cô Trần, xin đừng làm cho chúng tôi khó xử."

Trần Ly Hoa thờ hờn hờn, hai gò má đỏ hồng nhìn Cố Hạo Vũ, nhìn chú Nam cùng bảo vệ, cô ta kịch liệt cảm túi xách lên, trừng mắt oán hận liếc nhìn Thẩm Khanh một cái: "Được, được, Cố Hạo Vũ, Thẩm Khanh, các người giỏi lắm"

"Cô Trần, mời cô rời đi." Chú Nam chẳng muốn nhiều lời vô ích, một phen bước tới không chút thương hương tiếc ngọc bắt lấy cánh tay Trần Ly Hoa liền kéo ra ngoài.

Lại không đoán trước được, bởi vì thuốc đã ngấm vào người Trần Ly Hoa, làm cho tay chân cô ta mềm nhũn, lúc này động tác thô lỗ của chú Nam, nhất thời Trần Ly Hoa cảm thấy từ cánh tay truyền đến một niềm khoái cảm khó tả, khiến cô ta thoải mái mà cô hống vang lên âm thanh rên rỉ, thân thể trở nên mềm mại áp sát vào người chú Nam.

"Muốn dựa sao?" Trên mặt chú Nam lập tức dâng lên một sự chán ghét, vội vàng buông tay lui ra phía sau, giống như chính mình đụng phải thứ gì dơ bẩn đầy vi khuẩn.

Trần Ly Hoa mất đi chỗ dựa, hai chân mềm nhũn liền bám vào ghế sofa mới có thể không bị ngã, cô ta oán hận trừng mắt liếc chú Nam một cái, sự nhục nhã này càng làm cho cô ta không thể dừng lại, độc ác quay đầu, nguyên rủa nói: "Cố Hạo Vũ, Thẩm Khanh, tôi nhất định sẽ khiến cho các người hối hận." Nói xong cầm lấy túi xách cố gắng chống đỡ thân thể điên cuồng chạy ra khỏi Cố gia.

Chú Nam cùng bảo vệ cảm thấy vô cùng chán ghét, sau đó vội vàng đi theo phía sau, phòng khách rộng lớn nhất thời an tĩnh trở lại.

Cả người Thẩm Khanh đại ra, nhìn chăm chăm vào một góc, nước mắt đột nhiên vô thanh vô tức mà lăn xuống gò má, giờ khắc này, bà cảm thấy thật sự chua xót.

"Bà xã" Cố Hạo Vũ thấy thế, đau lòng lại tự trách và lo lắng, trước tiên giải thích: "Bà xã, em phải tin tưởng anh, vừa rồi Trần Ly Hoa cũng đã nói, cô ta có ý đồ hạ thuốc anh, nhưng anh không có uống ly rượu đó, ngược lại là chính cô ta uống. Bà xã, A Hồng có thể làm chứng, cô ta luôn luôn ở bên ngoài phòng khách, lại còn tận mắt thấy Trần Ly Hoa chủ động bỏ nhào lên người anh, anh còn chưa kịp tránh thoát thì em trở về ..."

Thời khắc Thẩm Khanh đột nhiên xuất hiện, A Hồng liền đứng bên ngoài phòng khách, nghe được câu nói của Cố Hạo Vũ, chị ta lập tức đi vào, vô cùng chân thành nói: "Đúng vậy, phu nhân, Trần Ly Hoa thật sự là vô liêm sỉ, cô ta muốn câu dẫn tiên sinh. Lúc đó tiên sinh đang đứng, Trần Ly Hoa đột nhiên đẩy ngã tiên sinh xuống sofa, sau đó bắt đầu cởi quần áo, trời ạ, nào có loại phụ nữ không biết xấu hổ như vậy. Thật khéo mà phu nhân, ngay thời điểm này bà bắt ngờ trở về, cho nên tiên sinh rõ ràng là oan uổng, cũng không thể chối cãi."

Nghe được chồng cùng cô giúp việc an ủi giải thích, sắc mặt Thẩm Khanh mới tốt lên một chút, nhưng vẫn lặng lẽ rơi nước mắt như cũ, khí tức oán hận quanh thân dần dần biến mất, biến thành một loại đau thương kịch liệt.

Cố Hạo Vũ đau lòng không thôi, liền bước lên phía trước ôm vợ vào lòng, ôn nhu an ủi nói: "Bà xã, em đừng thương tâm, đừng nóng giận, vì người phụ nữ như vậy mà làm tổn thương chính mình thật sự không đáng. Như vậy đi, em còn chưa ăn tối, anh nói A Hồng nấu chút cháo cho em ăn nha, hôm nay nghỉ ngơi thật tốt một chút..."

Nói xong lời này, Cố Hạo Vũ đột nhiên sững sờ, trong đầu linh quang chợt lóe, quay đầu nhìn về phía A Hồng, ánh mắt sáng rực, vô cùng sắc bén.

A Hồng bị Cố Hạo Vũ nhìn như thế, trong lòng tự nhiên sinh ra một nỗi sợ hãi không nói nên lời, ấp úng nói: "Tiên sinh, ngài... ngài nhìn tôi như thế có ý gì ạ? Tôi đi nấu bữa tối cho phu nhân?"

Cố Hạo Vũ vỗ nhẹ bả vai vợ mình, sau đó chậm rãi buông bà ra, lạnh lùng nhìn chăm chăm A Hồng: "Sắc Vi đang ở nhà, đúng không?"

A Hồng biểu lộ ngẩn ngơ, lập tức ánh mắt lóe ra vẻ ngưỡng ngượng nói: "Tiên sinh, buổi chiều tiểu thư đi siêu thị, cô ấy nói muốn chuẩn bị đại tiệc cho ngài...". Nói xong lui hai bước, nhìn nhìn đồng hồ treo tường: "Cũng đúng nha, đã trễ thế này, sao còn chưa trở về..."

Cô ta không biết được, sau khi nghe xong lời này, Cố Hạo Vũ liền đứng dậy, giận quá thành cười nói: "Tốt, hay cho một Cố Sắc Vi." Nói xong, trong tầm mắt kinh ngạc của Thẩm Khanh và A Hồng liền đi lên lầu hai.

Vì vậy...

Ngay lúc Cố Hạo Vũ một cước đá văng cánh cửa phòng của Cố Sắc Vi, tiểu thư Sắc Vi của chúng ta đang hoảng sợ ngồi trên bệ cửa sổ, một bộ dáng muốn chạy trốn mà bị bắt lại.

*****

Trần Ly Hoa chợt vật đi ra khỏi Cố gia, sau lưng là cánh cổng sắt màu đen lạnh lẽo vô tình đã đóng lại, đáy lòng tràn ngập cừu hận cùng không cam lòng.

Biệt thự này chính là mơ ước của mình, thiếu chút nữa sẽ trở thành chủ nhân của nó, thiếu chút nữa, một chút nữa thôi là mình sẽ thành công.

Đến tình trạng này, Trần Ly Hoa lại còn có tâm tư ảo tưởng.

Toàn thân khô nóng khó nhịn, tay chân đều mềm yếu vô lực, bà ta ý thức được có lẽ mình đã uống ly rượu bỏ 'Hảo liêu', mà Cố Hạo Vũ không có uống. Từ đầu tới cuối mình tận mắt nhìn Cố Hạo Vũ uống ly rượu, tuyệt đối không có khả năng bị trao đổi, cho nên khả năng chỉ có một, chính là A Hồng, cái đồ đê tiện kia đã phản bội mình.

Vừa nghĩ tới đây, Trần Ly Hoa liền hận đến ngũ quan dữ tợn, hận không thể đem A Hồng lột da rút xương.

Bà ta hận, sự nhục nhã này, bà ta nhất định phải tự tay trả lại, bà ta sẽ không buông tay, bà ta tuyệt đối sẽ không làm cho tiện nhân Thẩm Khanh kia dễ dàng hưởng thụ hạnh phúc như vậy. Mình có gì kém hơn cô ta? Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì ông trời lại không công bằng như vậy?

Trong lòng Trần Ly Hoa ác độc nguyên rủa, thất tha thất thểu đi một đoạn đường, rẽ vào một cái hẻm nhỏ, rốt cục cô ta cũng thấy chiếc xe hơi màu đỏ của mình, đi đến bên cạnh xe, cô ta lấy chìa khóa xe từ trong túi xách ra, lười biếng mở cửa xe rồi ngồi vào ghế tay lái.

Trong lúc đó, đột nhiên từ phía sau duỗi đến một bàn tay to thô ráp, không chút lưu tình bưng kín miệng bà ta, một giọng đàn ông âm ngoan đáng khinh vang lên ở bên tai: "Không được nhúc nhích". Khi nói chuyện, một cỗ nồng đậm mùi rượu khuếch tán ra không khí, khiến Trần Ly Hoa thiếu chút nữa nôn ọe ra xe.

Sau đó một tên béo mập mập từ cửa hông chui vào xe, tầm mắt của hắn nhất thời dừng ở trước ngực, nơi cao ngất của Trần Ly Hoa, thiếu chút nữa nước miếng muốn chảy ra ngoài: "Wow, to quá."

Trần Ly Hoa hoảng sợ đến cực điểm, mở to mắt, bọn họ là ai?

Hai người đàn ông này làm sao có thể trốn ở trong xe của mình?

Nói xong tên mập mập đoạt cái chìa khóa trong tay Trần Ly , dấm loạn cười, bàn tay to hung hăng ở trước ngực Trần Ly Hoa xoa nhẹ một phen, cả người Trần Ly Hoa run lên, thân thể lập tức mềm nhũn, trước ngực truyền đến một cổ kích thích khoái cảm.

Thuốc kích thích trong người bà ta rất mạnh, thân thể phản bội lý trí, đáy lòng bà ta sinh ra một loại điên cuồng mà khát khao, bên dưới đã ướt thành một mảnh, càng đáng xấu hổ hơn là bà ta phát hiện thân thể mình thế mà lại mong chờ tên mập mập kia tiếp tục sờ loạn trên cơ thể mình.

Người đàn ông ngồi phía sau phóng đặng nở nụ cười: "Đi thôi!" Động tác hai người đàn ông nhanh chóng đem Trần Ly Hoa chuyển từ ghế điều khiển xuống ghế sau, người đàn ông ngồi phía sau nhất thời thô lỗ ôm chặt Trần Ly Hoa, từ đầu đến cuối cũng không buông bà ta ra.

Tên mập mập phía trước liền ngồi vào vị trí ghế lái, nhanh chóng cắm chìa khóa vào, rất nhanh nổ máy , chiếc xe màu đỏ không một tiếng động nhanh chóng rời khỏi phạm vi của Cổ gia.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Giải Thích

Sắc trời dần dần tối đen, ban đêm đã tới.

Chiếc xe màu đỏ nhanh chóng chạy nhanh ra ngoài ô thành phố, xung quanh càng ngày càng hẻo lánh, xe cộ trên đường càng ngày càng ít, chiếc xe màu đỏ rốt cục cũng dừng lại đứng ở ven đường, tắt máy.

Bên trong xe, về mặt Trần Ly Hoa đỏ hồng, quần áo bị hở một nửa, bị người đàn ông phía sau dùng sức lôi kéo, trong mắt mang theo vẻ kinh hoàng, nhưng càng bị tác dụng của thuốc làm cho mơ màng.

Dọc theo đường đi, một bàn tay to tà ác từ phía sau hung hăng vuốt ve bộ ngực mềm mại của bà ta, lúc này cả người bà ta mềm nhũn như sợi bún, hai khóa dây đàn trở nên run rẩy phơi bày ở trong không khí, cặp Bò Đào đỏ tươi đứng thẳng lên, kiều diễm ướt át.

Miệng của người đàn ông kia ở trên cổ bà ta không ngừng hôn hít, không chút thương tiếc nào lưu lại ở trên đó từng khối ấn ký màu đỏ, bàn tay còn lại thì đã sớm chui vào trong váy Trần Ly Hoa, càn quét nơi nữ tính. Bên trong xe tràn đầy mùi vị tình dục, Trần Ly Hoa thở gấp liên tục, lý trí dần biến mất, bà ta muốn phản kháng, nhưng thân thể bị người đàn ông này tùy ý trêu chọc nên đã phản bội lại ý nghĩ kia, một cảm giác quen thuộc từ bên trong chảy ra, thân thể bà ta nóng bỏng vô lực, hóa thành dòng nước.

Xe dừng lại, tên mập mập phía trước khấn cấp chui vào ghế sau, con mẹ nó, cái cảm giác này khiến bản thân thật không dễ chịu, thấy mặt sọc sọc soạng hai nơi đó, nhìn cặp tuyết lê thật to kia qua kính chiếu hậu đúng là không thể chịu đựng nổi, hại hấn thiếu chút nữa ngay cả tay lái đều cầm không được, đứng quần phía dưới đã sớm nhô cao chống lên thành cái lều.

Tên mập mập vừa vào bên trong xe không thể chờ đợi thêm liền bỏ nhào lên người Trần Ly Hoa, miệng hung hăng ngậm mút hai viên ngọc trước ngực, bàn tay to không chút khách khí kéo chiếc váy trên người bà ta lên.

Lúc này hô hấp của Trần Ly Hoa càng thêm dồn dập, bản thân bà ta nhất thời rên lên một tiếng, tầm mắt mông lung nhìn thấy khuôn mặt mập mập xấu xí trước mặt, bà ta cảm thấy chán ghét đến cực điểm, nhưng lúc này toàn thân ngứa ngáy khó chịu, dục vọng lại tra tấn một lần nữa.

Tên mặt sẹo phía sau cười dâm dăng, bàn tay to trên người bà ta dùng thêm chút lực, liền đem mảnh vải bên trong váy xé thành những mảnh nhỏ, Trần Ly Hoa đầy đặn trắng trẻo và gọi cảm liên không còn trở ngại phơi bày trước mắt hai người đàn ông.

"Người anh em, lần này chúng ta buôn bán quá lời rồi." Tên mập nhin không được nuốt nước miếng, bàn tay ôm eo Trần Ly Hoa, đặt ở trước mũi hít vào một hơi thật sâu, hai mắt phát sáng.

"Khà khà, mập mập, có phải không nhìn nổi không?" Mặt sẹo cười dâm dăng, bàn tay to phía dưới càng làm càn.

"A... Không cần..." Không có quần con che đậy, ngón tay thô ráp cùng đóa hoa thân mật tiếp xúc, Trần Ly Hoa nhất thời không thể kìm hãm từ trong cổ họng phát ra một tiếng ngâm nga, biểu tình giống như vừa thống khổ vừa say mê. Hai tay vô lực ngăn cản tên mặt sẹo, lại bị tên mặt sẹo bắt được, hung hăng đẩy bà ta qua cho tên mập mập, nơi bông bẹn kia không chút nào che lấp phơi bày trước mặt tên mập.

Mặt sẹo châm chọc cười: "Không cần?" Bàn tay hung hăng vỗ một cái trên mông Trần Ly Hoa, hung hăng nắm cầm của bà ta, tà nịnh nói: "Thật sự không cần?"

Hồ hấp của Trần Ly Hoa trở nên gấp gáp, hương vị đàn ông đập vào mặt, dục vọng trong cơ thể bà ta lúc này giống như dã thú đang rít gào, đang khát vọng thét chói tai, trong cổ họng mềm nhũn phát ra một tiếng rên rỉ, cầu xin nói: "Cho tôi, cho tôi...!".

"Cho em? Được, van xin tội anh, hãy van xin tội anh * em đi!" Tên mặt sẹo phóng thẳng cười ra tiếng, tên mập mập thấy ánh mắt đỏ lừ, nơi đó của hắn sưng trướng khó chịu, động tác càng thêm dùng sức.

*: chắc là muốn oxxx @_@

Trần Ly Hoa liên tục khó chịu, trong đầu chỉ còn sót lại dục vọng đang kêu gào, phía bên dưới đã bị hai người đàn ông làm cho trở nên điên cuồng. Cảm giác trống rỗng làm cho bà ta gần như muốn điên lên, muốn người ta hung hăng xô xuyên qua mình, bà ta hét lên chói tai: " Cho tôi, cầu anh * tôi đi, hung hăng * chết tôi đi —— "

Tên mập mập lúc này hoàn toàn biến thành sói xám, ánh mắt đỏ đậm, cơ thể nóng như lửa đốt, nhanh chóng cúi dây lưng xuống: " Ông đây đời này chưa từng đụng tới loại cực phẩm này, Dao sẹo, hãy để cho tao làm trước!!!!".

Tên mặt sẹo nắm lấy cặp đôi kia của Trần Ly Hoa, tà nịnh cười, "Được, phía dưới cho mày, phía trên để cho tao cũng được".

Thân thể được phơi bày dường như càng thêm kích thích Trần Ly Hoa, bà ta dồn dập thờ dục, thân thể trắng mịn nổi lên một tầng hồng nhạt, hoàn toàn thân phục dục vọng trong người, thậm chí bắt đầu vận vạo thân thể chủ động tiến sát vào người đàn ông kia.

Không gian nhỏ hẹp bên trong xe, đèn xe sáng ngời, hai tên đàn ông một trước một sau, người phụ nữ xích lõa ngồi ở giữa. Tên mặt sẹo và tên mập nhìn nhau cười, hai người nhanh chóng đổi vị trí cho nhau. Tên mập mập ngồi ở phía sau, tên mặt sẹo lên phía trước ngồi, tắt đèn xe, hai người rất nhanh cúi xuống, đem Trần Ly Hoa đổi thành tư thế quý gối đùa nghịch.

Cả người tên mập mập hưng phấn run run, rút cục lấy ra cái vật cường tráng kia, cầm chặt vòng eo bà ta, từ phía sau hung hăng xông vào Trần Ly Hoa. Mà phía trước, sau khi tên mập tiến vào mấy giây, tên mặt sẹo đứng trước mặt Trần Ly Hoa, hắn không chút khách khí nhét cái vật dữ tợn của mình vào miệng bà ta.

*****

Buổi tối bây giờ, ở Cổ gia .

Trong đại sảnh, sắc mặt Cổ Hạo Vũ âm trầm ngồi ở vị trí chủ vị, Thẩm Khanh lạnh lùng nghiêm mặt đứng ở bên cửa sổ, đôi mắt sung đỏ, mặt chú Nam và A Hồng không chút thay đổi đứng ở một bên, về mặt Cổ Liệt nghi hoặc nhìn những chiếc camera trên bàn, không gian yên lặng dường như có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ chạy trên tường, ngay cả hô hấp đều có vẻ chậm lại, một mảnh tĩnh mịch.

Sắc Vi với vẻ mặt đáng thương đứng giữa ghế sofa, cúi đầu, đang đợi tuyên án.

"Cổ Sắc Vi, con giỏi lắm, giỏi lắm!"

Cổ Hạo Vũ nhìn chằm chằm Sắc Vi rất lâu, đột nhiên cười ra tiếng, thanh âm ôn nhu giống như gió xuân tháng hai, tất cả mọi người trong phòng khách nhin không được run rẩy, Cổ Hạo Vũ lần này thật sự tức giận.

Ông cười càng sáng lạn, khẩu khí càng ôn nhu, đã nói lên ông rất tức giận.

Sắc Vi ở trong lòng cười khò, ánh mắt sắc bén của Cổ Hạo Vũ làm cho cô quả thật muốn vác chân bỏ chạy, trên cánh tay không nhận được nổi hết da gà, ngay cả xoa cánh tay cô cũng không dám.

Cô hít hít cái mũi, đáng thương ngẩng đầu, chưa nói mà nước mắt đã rơi xuống: "Ba, con biết sai rồi, đều là con không đúng... Ba, con đã sớm phát hiện Trần Ly Hoa là hồ ly tinh, con sợ ba sẽ ly hôn với mẹ , hu hu, ba, con thừa nhận đặt camera trong nhà, là con không đúng, nhưng vì mẹ và Trần Ly Hoa là bạn bè, con... hu hu, con không muốn ba mẹ ly hôn, con ghét bà ta...".

Vũ khí lớn nhất của phụ nữ là nước mắt, trước khi núi lửa bộc phát phải tranh thủ thời gian khóc, nhanh chóng cúi đầu nhận sai, tự kiểm điểm bản thân, đứa trẻ tuổi vị thành niên thường có sở thích phá phách, giờ khắc này Sắc Vi vô cùng vui vẻ khi chính cô trở lại lúc mười bảy tuổi, hiện tại muốn khóc có thể khóc, mấy năm nữa mình khóc sẽ không còn ai để ý nữa.

Trốn tránh trách nhiệm là một môn nghệ thuật, nếu muốn an toàn vượt qua lửa giận của ba, phải đem tất cả trách nhiệm đổ hết lên trên người của kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này, Trần Ly Hoa không chịu tiếng xấu thì còn ai vào đây?

Sắc Vi vừa dứt lời, Thẩm Khanh đang đứng trước cửa sổ lập tức quay đầu lại, nước mắt mới ngừng rơi lại rầm rì chảy ra, về mặt áy náy khổ sở: "Sắc Vi, là mẹ không đúng, là mẹ... hu hu...". Thì ra con gái đã sớm biết Trần Ly Hoa rắp tâm bất lương, con gái đã sớm nhắc nhở cho mình, là bà ngu xuẩn quá tri độn.

Gân xanh trên trán Cổ Hạo Vũ bắt đầu nổi lên, nhìn vợ khóc thương tâm như này, mà đầu sỏ gây chuyện chính là con gái mình, hôm nay bà xã bị ủy khuất, lại nữa câu cứng rắn cũng không thể nói, Cổ Hạo Vũ quả thực tức giận đến ruột gan đau thắt. Giống như cổ họng rất ngứa lại không thể gãi được, hận nghiền răng nghiền lợi.

"Đều im hết cho tôi, không được khóc nữa".

Trái tim Sắc Vi run lên, đôi mắt hồng hồng nhìn Thẩm Khanh một cái, chẳng những không dừng lại ngược lại còn khóc to hơn nữa: "Hu hu, ba, con biết sai rồi. Con cũng không dám nữa, hu hu..." Nói xong lại nhào vào lòng Thẩm Khanh, "Mẹ, từ nay về sau đừng cho cái con mụ hồ ly tinh kia đến nhà chúng ta nữa, hu hu... Con không muốn người khác làm mẹ con."

Lời này vừa thốt ra, Thẩm Khanh nhất thời giật mình, bà giống như bị những lời nói của Sắc Vi bám lấy, một lúc sau bị thương trên mặt chậm rãi được thay thế bởi phần nộ cùng kiên định, quay đầu nhìn Cố Hạo Vũ: "Ông xã, tha thứ cho Sắc Vi đi."

"Không được, con bé còn nhỏ như vậy mà đã bắt đầu làm những chuyện không đàng hoàng này, về sau trưởng thành còn xảy ra những chuyện lớn gì nữa?" Cố Hạo Vũ biểu tình lãnh đạm, không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

Thẩm Khanh coi như bàn bạc cùng Cố Hạo Vũ, kiên quyết nói: "Sắc Vi làm như vậy là vì bảo hộ gia đình chúng ta, anh cảm thấy Trần Ly Hoa kiêu ngạo như vậy sẽ từ bỏ ý đồ sao? Nếu không có Sắc Vi dùng camera theo dõi, dưới tình huống kia khi em nhìn Trần Ly Hoa xích lửa ngồi trên đùi anh, em sẽ không nghĩ ngờ à? Em sẽ dễ dàng tha thứ cho anh như vậy?"

Nói đến người này, trên mặt Thẩm Khanh hiện lên một tia đau đớn, cúi đầu: "Kỳ thật chuyện này từ đầu tới đuôi, cũng không phải là lỗi của một mình Sắc Vi. Là em, nếu em không có dẫn sói vào nhà, nếu em không dễ dàng tin tưởng cô ta như vậy, ông xã, em xin lỗi... Hết thấy đều là do em sai, anh hãy tha thứ cho Sắc Vi đi."

Nói xong, nước mắt lại theo khóe mắt chảy xuống, bà thật sự là một người phụ nữ rất hay chảy nước mắt, từ nhỏ đã được sống an nhàn, được mọi người yêu thương bảo vệ, cho đến khi làm mẹ, cuộc sống giàu có, vô ưu vô tư (*không cần suy nghĩ nhiều*).

Lúc này đây, đối diện với sự phản bội của bạn bè, tâm hồn bà bị đâm một nhát làm cho đau đớn.

Sắc Vi xúc động nhìn Thẩm Khanh, không thể tin bịt miệng lại, "Mẹ..." Tâm tình của Thẩm Khanh, sao lại biến hóa lớn như vậy.

Cố Hạo Vũ càng không thể làm gì, lửa giận thoáng chốc bị nước mắt của Thẩm Khanh dập tắt, nhưng thái độ vẫn bình tĩnh nghiêm túc, tầm mắt sắc bén dừng lại trên mặt Sắc Vi, ý nghĩ vô cùng rõ ràng, "Sắc Vi, ba hy vọng con thả lỏng một chút, gắn camera trong nhà, cố ý gọi điện thoại nói dối lừa ba về sớm, cách đây nửa giờ trước mẹ con ở Diệp gia đánh bài mới nhận được tin Trần Ly Hoa tới nhà, còn việc Trần Ly Hoa uống rượu... Sắc Vi, con năm nay mới mười bảy tuổi, con là con gái của ta, ba mẹ rất hiểu con. Nhưng mà bảo bối, ba hôm nay mới phát hiện... chúng ta căn bản dường như chưa hiểu rõ con... Sắc Vi, con còn giấu diếm ba mẹ cái gì? Hoặc là, con nói cho chúng ta biết, làm sao con có thể nghĩ ra được kế hoạch này?"

Nói đến điều này, tầm mắt của mọi người trong ngoài phòng khách đều tập trung trên người Sắc Vi, trong đó bao gồm cả chú Nam cùng A Hồng, hai người bọn họ là đồng lõa với Sắc Vi, nhưng đối với cô gái gần mười bảy tuổi này, bọn họ thật sự mê mẩn không hiểu rõ.

Thẩm Khanh cũng lau khô nước mắt, chăm chú nhìn Sắc Vi, ông xã nói làm cho sự tình sáng tỏ hơn, Trần Ly Hoa phản bội tất nhiên bà rất sợ, nhưng con gái thay đổi, càng làm cho bà đề ý.

Cố Liệt cũng đem lực chú ý từ những camera mini trên bàn chuyển sang trên người Sắc Vi, nó cũng rất ngạc nhiên, trước kia nó cho rằng chị hai chỉ biết đi dạo phố, tùy hứng điều ngoa, làm sao bây giờ có thể đột nhiên trở nên cường đại, thần bí như vậy. Nó nghĩ đến bản thân nó chơi thành thạo máy vi tính cũng đã rất lợi hại rồi, không nghĩ tới chị hai lại có thể chơi với thiết bị công nghệ cao này, quả thực giống hệt gián điệp 007 trên ti-vi, quá mức lợi hại rồi.

Sắc Vi cảm thấy miệng lưỡi khô khan, nhìn mọi người, chỉ cảm thấy áp lực đột nhiên tăng lên, há hốc mồm định nói rồi lại ngậm lại, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, nên làm cái gì bây giờ? Lần đầu tiên cô có cảm giác nguy hiểm như thế, chẳng lẽ lại nói cho bọn họ biết mình chết đi sống lại, mình đến từ mười năm sau?

Đương nhiên không thể nói, đó là một bí mật.

Cố Hạo Vũ thấy Sắc Vi áp úng, ánh mắt lóe sáng, lập tức thừa thắng xông lên, ôn hòa nói: "Sắc Vi, bảo bối của ba, con nói ra, ba mẹ sẽ không trách con."

"Ừ, ba mẹ hy vọng con thành thật nói ra." Thẩm Khanh cũng chờ mong con gái mở miệng nói, bà nhú lại mày, hiển nhiên lúc này bà cũng đã bắt đầu nhìn thấy sự thay đổi của Sắc Vi.

Nói thật?

Sắc Vi yên lặng cúi đầu, nói thật rằng mình đã chết đi sống lại, có được trí nhớ của mười năm sau, nhưng ai tin đây? Huống chi điều này không thể nói, cuộc sống cũng không phải là một tiểu thuyết huyền huyền.

Sự thật không thể nói ra, lại phải giải thích cho mọi người, lúc này sự tin tưởng của mọi người là quan trọng nhất, thật vất vả để đuổi Trần Ly Hoa đi, cô chỉ hy vọng gia đình cô càng thêm hạnh phúc, như vậy... Chỉ có thể tạo ra một lời nói dối với mọi người.

Tư duy vừa động, trong lòng Sắc Vi quyết định, thở sâu, chậm rãi mở miệng nói: "Năm trước vào tháng tám, có một lần, Trần Ly Hoa đến nhà chúng ta làm khách, ngày đó bà ta mặc một bộ đồ màu vàng, cầm ví tiền hiệu LV, sau khi ăn cơm xong bà ta đi toilet, ví tiền để trên bệ trong toilet.

Con thấy ví tiền đẹp mắt, liền cầm lên ngắm một chút, không nghĩ tới vừa mở ra, bên trong lại có ảnh chụp của ba. Phải nói là ảnh ba mẹ chụp chung, chẳng qua mặt của mẹ lại bị PS* biến thành mặt của Trần Ly Hoa, sửa ảnh chụp của người khác thành mặt mình, thật buồn cười. Mẹ và bà ta là bạn tốt,

bà ta lại có ý định không an phận với ba, mẹ thấy có buồn cười không? Người phụ nữ đó căn bản chính là một con hồ ly tinh, còn vô liêm sỉ đến nhà chúng ta.

*PS: photoshop

Cho nên từ lúc đó con bắt đầu nghĩ biện pháp giúp mẹ đuổi đi ta đi, ba, có lẽ lời giải thích của con có rất nhiều chỗ còn bất đồng, nhưng con thấy mẹ rất tin tưởng Trần Ly Hoa, còn con chỉ là một đứa nhỏ, con cũng không thể chạy tới nói với ba mẹ rằng Trần Ly Hoa là hồ ly tinh? Cho nên con nhờ chú Nam mua giùm con camera mini, vụng trộm lên mạng tìm tư liệu, học được cách sử dụng, ba tha thứ cho con, về sau con sẽ không bao giờ dám làm xằng bậy nữa."

Sắc Vi nói xong, về mặt khăn cầu nhìn về phía Cố Hạo Vũ, ánh mắt Cố Hạo Vũ lóe sáng nhìn chăm chăm cô hai giây, tầm mắt ngược lại rơi lên trên người chú Nam, "A... Thì ra A Nam cũng có một phần."

Trần chú Nam gắng đầy hắc tuyến, đầy lòng đỏ mề hôi, Sắc Vi là một kẻ lừa đảo, rõ ràng là tháng trước mới mua, chính mình nói dối còn đem ông kéo xuống nước, thật sự là tiểu trướng thối. Trong lòng thầm mắng, nhưng trên mặt cũng thân nhiên gật đầu: "Đúng, đúng là có chuyện như vậy, chẳng qua cũng do tiểu thư thông minh lại may mắn, bây giờ mới vạch trần được Trần Ly Hoa, không phải sao?"

Cố Hạo Vũ ý vị thâm trường nhìn ông một cái, ánh mắt có chút khác thường, trong lòng Sắc Vi bên kia mừng như điên, chú Nam lại có thể giúp cô che giấu. Tính toán một chút lại nói: "Còn có ba à, nếu không phải A Hồng thông minh đối ly rượu của Trần Ly Hoa, nói không chừng bây giờ ba thật sự đã bị Trần Ly Hoa cưỡng ép...."

Ánh mắt Cố Hạo Vũ chợt lóe, lại rơi xuống trên người A Hồng, "Quả thật, A Hồng luôn là một người thông minh, làm rất tốt, cô có tiền đồ đấy." Cô gái giúp việc này, không khỏi thông minh quá mức.

Lời này rơi vào trong tai A Hồng giống như một làn gió lạnh thổi rơi chiếc lá, lạnh đến tận xương, về mặt biến hóa, tiểu thư thật sự là ác ma, ngay cả gánh tội cũng không quên kéo cô ta xuống nước theo.

Cô ta là nữ giúp việc lại còn phải làm nội gián, trong thời điểm trọng yếu này còn phải cố gắng dời đi sự chú ý, rất dễ sao? Trần Ly Hoa, tôi nguyện rửa bà sinh con không có □*, tôi bị mười vạn kia của bà hại thể thâm rồi.

* Cái này nguyên văn nó như thế, mong mọi người thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hoài Nghi

Lời nói của A Hồng và chú Nam rất có khả năng giúp Sắc Vi thoát khỏi sự nghi ngờ của Cố Hạo Vũ, ông âm trầm nhìn Sắc Vi, suy nghĩ thiên biến vạn hóa, thật lâu vẫn không nói gì.

Sắc Vi khẩn trương nhìn Cố Hạo Vũ, trên mặt mang theo ý tứ cầu xin tha thứ, nhưng trong lòng thì lại bình thản.

Dù sao tâm lý của cô là ở tuổi 27, chứ không phải 17, trải qua nhiều cuộc sinh ly tử biệt, đã sớm có thể khống chế được cảm xúc của mình. Trên thương trường, tuy Cố Hạo Vũ mang tiếng lãnh khốc vô tình, nhưng ở nhà lại là một người chồng tốt và là một người cha nhân từ, tính cách của Cố Hạo Vũ, Sắc Vi đều hiểu rõ, ông ghét nhất là bị người khác tính kế lợi dụng.

Cho nên lúc này, trong lòng Sắc Vi cân nhắc kỹ càng, một tháng bị cảm xúc chặc không thoát được, tiền tiêu vật sáu tháng cuối năm của cô cũng có chút nguy hiểm, xui xẻo nhất là đều bị phạt cả hai.

"Ông xã..."

Thẩm Khanh thấy ông xã không nói lời nào, nhẹ giọng nói, một bên là ông xã, một bên là con gái, thật ra chuyện này đều bắt đầu từ bà mà ra. Thẩm Khanh tự trách trong lòng, con gái vì bảo vệ cho mình nên mới làm ra chuyện này, nhưng ông xã cũng không có sai, mới mười bảy tuổi mà đã đi học cách bảy mươi tính kẻ người thân của mình, qua một thời gian... Xác thật không thể tưởng tượng nổi.

Nói cho cùng, vẫn là do bà làm mẹ đã không giáo dục con cái đàng hoàng, bà thật vô dụng .

Cố Hạo Vũ nhìn Sắc Vi thật lâu, thở dài: "Sắc Vi, con bị cảm xúc một tháng, tiền tiêu vật học kỳ sau bị hủy bỏ toàn bộ. Ba vốn đã chuẩn bị kỳ nghỉ hè này, cả nhà mình sẽ đi du lịch Châu Úc, nhưng bây giờ hủy bỏ, con cùng Tiểu Liệt học bỏ túc thêm một môn ngoại khóa, ngày mai sẽ bắt đầu..."

Nghe thấy lời này, Cố Liệt bên kia lập tức giương nanh múa vuốt ồn ào đứng lên: "Ba, rõ ràng là chị hai phạm lỗi, vì sao con cũng bị phạt?"

Cố Hạo Vũ quét mắt nhìn nó một cái, thân nhiên nói: "Không phải con muốn mua máy tính mới sao?"

Bạn nhỏ Cố Liệt liền mếu máo, thu hồi móng vuốt, ủy khuất trừng mắt nhìn Sắc Vi một cái, đều là lỗi của chị!

Trong lòng Sắc Vi cười thầm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún lại, ra vẻ đáng thương nhìn Cố Hạo Vũ, cầu xin: "Ba..."

Khé mắt Cố Hạo Vũ nhếch lên, thân nhiên nói: "Trừ khi con muốn tăng thêm một môn học bổ túc..."

Sắc Vi tròn mắt, vội vàng giành nói: "Con đồng ý, con đồng ý, một môn thì một môn." Nói xong ủy khuất cúi đầu, không dám nhắc lại. Trong lòng âm thầm thở dài, quả nhiên đúng như cô đã dự đoán, bị phạt cả hai cái, chẳng qua trừng phạt như vậy đối với Sắc Vi thật ra cũng không hề đau khổ. Đầu tiên về chuyện học hành, cô còn mấy môn chưa đạt điểm tiêu chuẩn, cần phải cố gắng học tập. Bị cấm túc một tháng, cô có thể dùng Internet để liên lạc với Kim Thúy Linh và bọn Khả Khả, về phương diện khác còn tạo thêm cơ hội cho cô có nhiều không gian để nghiên cứu nước hoa.

Lúc trước vì loay hoay về chuyện mở tiệm đã khiến cô sút đầu mẻ trán, nên không chú ý đến nước hoa. Bây giờ, 'Thời gian mùa hạ' cũng đã khai trương thêm bốn chi nhánh, còn mình là đại cổ đông lớn nhất ở 'Thời gian mùa hạ', đối với tiền tiêu vặt của một học kỳ mà nói, cũng không đáng là bao nhiêu.

Cố Hạo Vũ nói xong, Cố Liệt bên kia liền nhin không được nhỏ giọng oán giận lên tiếng: "A Hồng, khi nào mới ăn cơm chiều, đói bụng quá..."

Lúc này mọi người mới giật mình tỉnh ngộ, nhìn đồng hồ treo trên tường, đã tám giờ tối, còn chưa ăn bữa tối.

Hôm nay xảy ra chuyện này, người bị ảnh hưởng nhất chính là Thẩm Khanh, tâm tình đặc biệt sa sút, hai tay khoanh trước ngực, xoay người bước ra khỏi phòng khách, "Tôi không ăn, A Hồng, chuẩn bị chút đồ ăn cho tiểu thư và thiếu gia ăn đi."

Cố Hạo Vũ thấy vậy đau lòng không thôi, thấy bà xã đi lên lầu, tranh thủ dặn dò: "A Hồng, chuẩn bị bữa tối cho thiếu gia và tiểu thư, sau đó nấu chút đồ ăn khuya đưa lên lầu." Dứt lời, cầm lấy mấy cái camera mini đuôi theo Thẩm Khanh: "Bà xã..."

Dưới lầu, Sắc Vi và Cố Liệt đang mắt to trừng mắt nhỏ, sau đó quăng về mặt oán khí qua một bên đều đi vào phòng bếp. Bữa tối đã được chuẩn bị từ sớm, Sắc Vi đợi đầu bếp làm xong bữa tối mới hạ màn vở kịch.

Ăn xong bữa tối, Sắc Vi trở lại phòng, liền thả mình lên giường, thờ hồn hèn. Hai tay hung hăng bấu chặt ga giường, chặt tới nỗi giống như muốn xé rách ga giường ra vậy, cô đã đuổi được Trần Ly Hoa đi thành công, kế hoạch báo thù của cô cuối cùng cũng đã thành công bước đầu tiên, kẻ thù đầu tiên rốt cục cũng đã bị trừng phạt.

Nhớ tới dáng vẻ chật vật chạy đi vừa rồi của Trần Ly Hoa, cô thật sự rất hưng phấn cười đến điên dại, kiếp trước mẹ cô quỳ gối dưới chân bà ta cầu xin, bà ta đã nói gì? Cô đã già, Hạo Vũ là của tôi, phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Cố thị là Trần Ly Hoa tôi, Thẩm Khanh, cô còn mặt mũi nào mà ở trong căn nhà này? Còn không thu thập đồ đạc rồi mang theo con gái của cô cút ra khỏi nơi này?

Bây giờ mọi chuyện không còn diễn biến như kiếp trước, người cút đi chính là Trần Ly Hoa, điều này chứng minh cô đã thay đổi được vận mệnh? Chứng minh rằng vận mệnh là do chính tay cô nắm giữ, có thể thay đổi, không phải sao?

Mà bên kia, Cố Hạo Vũ ôn nhu dỗ dành Thẩm Khanh ngủ xong, cúi đầu thở dài, liền lặng lẽ đi ra khỏi phòng ngủ.

Đi trên hành lang tĩnh mịch, đi tới phòng con gái, ông dừng lại vài giây, xoay người đi vào thư phòng.

"Tút TUT TUT ——" Đêm khuya yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại di động kêu lên.

"Ông chủ." Bên trong điện thoại di động của Cố Hạo Vũ phát ra giọng đàn ông trong trẻo và lạnh lùng.

"A Minh, giúp tôi điều tra Đại tiểu thư trong ba tháng này một chút, đã tiếp xúc với những người nào, đã làm cái gì, điều tra cẩn thận cho tôi, trong vòng 3 ngày phải gửi báo cáo điều tra cho tôi."

"Đại tiểu thư?" Trong điện thoại, người đàn ông kia thấp phàn kinh ngạc.

"Đúng vậy, là con gái của tôi, Cố Sắc Vi." Cố Hạo Vũ nói xong, liền cúp máy.

Nhìn khung cảnh bên ngoài qua cánh cửa ban công, những vì sao nhỏ đang lấp lánh trên bầu trời, tràn đầy huyền ảo. Mở cánh cửa, đi ra ngoài ban công, một trận gió lạnh lẽo lướt nhẹ trên mặt, Cố Hạo Vũ nhìn bầu trời đầy sao, rồi thở dài thật sâu.

Cố Sắc Vi là con gái của ông, vừa chào đời ông đã ôm lấy cô từ tay y tá, mới đây còn nhỏ xíu, khuôn mặt nhỏ nhắn như một con khỉ con. Trong chớp mắt, nay đã 17 tuổi, Sắc Vi đã trưởng thành thành một cô gái duyên dáng, xinh đẹp.

Từ nhỏ đến lớn, đứa nhỏ này tuy ngang tàng nhưng sống rất đơn thuần, mặc dù bình thường tính tình có chút công chúa, nhưng cũng rất ngây thơ đáng yêu. Thế nhưng hôm nay xảy ra chuyện này, lại giống như một đạo thiên lôi đánh vào lòng ông, lần đầu tiên ông sinh ra nghi ngờ, ông thật sự đã hiểu rõ Sắc Vi sao?

Năm ngoài đã phát hiện ra Trần Ly Hoa bụng dạ khó lường, âm thầm tính kế, gặp dịp thì chơi, âm thầm ẩn nhẫn cho tới hôm nay mới tổ giác, một cô gái mười bảy tuổi có tính nhẫn nại như thế sao? Mưu kế lại rất khéo léo, một cô gái mười bảy tuổi có thể bày ra một kế sách như vậy?

Trong lòng Cố Hạo Vũ tràn đầy nghi ngờ, khả năng tính toán như vậy khiến ông sờn hết cả gai ốc, ở độ tuổi thanh xuân rực rỡ, con gái ông thật sự có

tâm cơ sâu như thế, mưu kế xảo trá như vậy?

Nhưng có một điểm, Cố Hạo Vũ đã hiểu rõ, con gái của ông, tâm ngoan.

Tâm ngoan giống như ông, vì muốn đuổi Trần Ly Hoa đi, không ngại nói dối lừa ông về nhà, biến ông thành mồi câu, về điểm này, mới khiến Cố Hạo Vũ thật sự tức giận, tuy rằng là xuất phát từ ý muốn muốn bảo vệ gia đình. Sự quyết đoán cùng cơ trí của con gái rất giống ông, thậm chí ngay cả A Nam và cô giúp việc cũng âm thầm hướng về nó, Cố Hạo Vũ không thể không tưởng tượng sau này khi nó lớn lên, có thể ngay cả ông cũng phải kiêng kị ba phần hay không?

Đêm nay, Cố Hạo Vũ trằn trọc khó ngủ, lần đầu tiên ở trong thư phòng hút thuốc lá.

Ngày hôm sau, thật sự có hai vị thầy giáo tới nhà, đều đã lớn tuổi.

Cố Liệt về mặt như 'đi nhà xí' cầm sách giáo khoa đi theo thầy giáo vào phòng khách, trước khi đi còn hung hăng đập cửa phòng của Sắc Vi một cái, Sắc Vi không quan tâm vội vàng mời thầy giáo vào phòng, khóa học ngoại tức trong hè của hai chị em hùng hực khí thế bắt đầu.

Ngày thứ ba, A Hồng bí mật mang tới cho Sắc Vi một bưu kiện chuyển phát nhanh, Sắc Vi khóa trái cửa phòng, mở bưu kiện ra, bên trong là một đĩa CD không có nhãn hiệu, một cuộn phim, cùng với một ít ảnh chụp.

Tâm mắt dừng lại trên tấm ảnh, Sắc Vi vừa lòng nở nụ cười tươi, trong tấm ảnh, thân thể Trần Ly Hoa xích lõa nằm trong xe, trên người kín mít dấu vết hoan ái, vẻ mặt đắm đuối, cơ thể bị trêu đùa uốn thành những động tác đầy xấu hổ, nhìn từng tấm một, ngay cả Sắc Vi cũng nhìn không được đỏ hét mặt.

Cầm đĩa CD bỏ vào ổ đĩa máy tính, mở lên, trên màn hình máy tính liền xuất hiện một bức ảnh hoan dâm dơ bẩn, loa máy tính phát ra một loạt âm thanh dâm nĩ cao vút cùng với tiếng thờ dức, hai người đàn ông và một người phụ nữ, người phụ nữ chính là Trần Ly Hoa, khuôn mặt hai người đàn ông đều được bôi đen, so với những động tác bên phim Nhật Bản còn điên cuồng hơn, Sắc Vi xem một chút, lạnh lùng tắt đi.

Lấy đĩa CD ra, đem cuộn phim và ảnh chụp gói lại, cẩn thận đem những thứ dơ bẩn này giấu đi.

Có mấy thứ này, cho dù Trần Ly Hoa có điểm tựa lớn tới đâu, cũng sẽ không thể tạo lên được sóng gió gì, trừ phi... Bà ta muốn thanh danh của mình rơi xuống biển, bị ngàn người chỉ trích, hừ, chẳng qua, bây giờ xảy ra chuyện này, trong thời gian ngắn bà ta cũng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có những thứ này rất tốt, trên mặt không chút thay đổi, cô liền lên mạng nhấp vào tài khoản ngân hàng, đưa vào một chuỗi tài khoản, rất nhanh chuyển một số tiền vào tài khoản.

Đây là cô trả tiền thù lao cho người ta, nhớ lại những gì cô đã được nhận từ kiếp trước, kiếp trước cuộc sống của cô có thể nói là sống mơ mơ màng màng, phóng túng bản thân, sống một cách hư hỏng, cũng bởi vậy nên cô mới hiểu biết được đủ các loại người, trong đó bao gồm cả việc lấy tiền thuê người khác làm việc cho mình.

Sắc Vi cười lạnh, đòi trước bởi vì những thứ như thế này khiến cô đau khổ, đòi này cô muốn biến nó thành vũ khí để giết địch.

"Thùng thùng thùng ——"

Đột nhiên, cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa, Sắc Vi rất nhanh thay đổi cảm xúc, tắt trang web giao dịch trên máy tính, tạo vẻ mặt ôn hòa, thản nhiên nói: "Mời vào."

"Răng rắc" một tiếng, cửa mở, Cố Liệt với sắc mặt khó coi đi vào phòng.

"Chị" Cố Liệt nhanh tay khóa cửa, vẻ mặt nhăn nhó đi tới trước mặt Sắc Vi.

Sắc Vi hưng trí dạt dào nhìn bé, cười nói, "Ừ, chuyện gì?"

Ánh mắt Cố Liệt lén lút nhìn tới nhìn lui căn phòng của Sắc Vi, nghe Sắc Vi trả lời liền thu hồi tầm mắt, bàn tay nhỏ bé khấn trương nắm chặt, mắt to lấp lánh nhìn Sắc Vi, nhỏ giọng nói: "Chị, trong phòng của chị cũng gắn camera mini đúng không?"

Sắc Vi chớp mắt, lập tức đoán được mục đích đến đây của nó, "Em muốn làm gì?"

Cố Liệt lập tức làm vẻ mặt nịnh nọt nói: "Chị, chị gắn camera mini trong nhà từ lúc nào? Lại có thể giấu được cả ba mẹ, thật sự rất lợi hại, chị..., chị dạy em đi, dạy em đi...mà."

"Dạy em? Lúc trước không phải còn oán giận chị làm liên lụy đến em, hại em bị phạt chung sao?" Sắc Vi lau mồ hôi trên trán, vô sự không đăng tam bảo điện*, quả nhiên bị cô đoán trúng.

(*) Vô sự không lên tam bảo điện: Không có việc gì thì không lên tòa tam bảo (chùa)

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Liệt phồng lên, tỏ vẻ mặt đáng thương ôm lấy cánh tay Sắc Vi, vô lại làm nũng nói: "Chị, dạy em đi, dạy em đi, em là em trai duy nhất của chị, chị không dạy em thì dạy ai? Em biết sai rồi, em nhất định sẽ học tập thật tốt, luyện quyền thật giỏi, được không?"

Trong lòng Sắc Vi mừng thầm, về mặt bán tín bán nghi, bộ dáng do dự, nửa ngày mới mở miệng nói: "Thật không?"

Đôi mắt của bạn nhỏ Cố Liệt lập tức sáng lên, gật đầu như già tòi, "Vâng, vâng."

"Nếu như em không làm được thì sao?" Sắc Vi bày ra vẻ mặt không tin, "Nếu như em không giữ lời thì làm sao bây giờ? Chị không tin đâu, trừ phi em viết giấy cam đoan, còn nữa, kỳ thi học sinh mới lần này phải đạt số điểm nằm trong TOP 10, chị sẽ dạy cho em, thế nào?"

"Không được, chị, kỳ thi học sinh mới chỉ còn có hai tháng, thời gian nghỉ hè như thế này...." Cố Liệt nhất thời bất mãn kháng nghị.

Sắc Vi âm thầm cười trộm, lại nhủ mảy, về mặt thập phần khó xử, do dự nói: "Nếu vậy thì...vậy em viết giấy cam đoan cho chị, cam đoan trong các cuộc thi về sau phải nằm trong 30 người có số điểm cao nhất, còn nữa, cái gì cũng phải nghe chị, mặc kệ là ở nhà hay là ở bên ngoài, chị nói cái gì em cũng phải nghe chị, không được tin tưởng người khác. Được không?"

Bạn nhỏ Cố Liệt lập tức bị phần mở to đôi mắt, "Chị, không cần phải bá đạo như vậy, đây là hiệp ước không bình đẳng."

Sắc Vi không quan tâm lắc lắc tay: "Nếu em không muốn thì..."

Tiểu bá vương nhấc tay giờ cò trắng, "Bây giờ em sẽ đi viết..."

Đánh cho hồ ly tinh chạy, càng muốn bắt được nhược điểm của nó, miễn cho bà ta về sau góc đầu trở lại, gây lên sóng gió.

Bởi vì, người xấu, sẽ không dễ dàng mà từ bỏ hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thư Thái

Edit : Dừa Dừa

Thời gian luôn trôi qua nhanh chóng, sau khi phát sinh sự kiện Trần Ly Hoa làm cho tình cảm của Cố Hạo Vũ và Thẩm Khanh càng trở nên sâu sắc hơn, nghĩ lại về sau, tình cảm giữa vợ chồng chẳng những không bị phá hư, trái lại càng thêm hòa hợp tôn trọng lẫn nhau.

Quan trọng nhất là sự thay đổi của Thẩm Khanh, trên mặt bà vẫn giữ nụ cười dịu dàng như cũ, nhưng trong ánh mắt rõ ràng nhiều hơn một phần khôn khéo và kiên định. Bà giảm bớt thời gian đi ra ngoài đánh bài, nhưng mỗi ngày đều chăm chỉ tập thể dục và bảo dưỡng nhan sắc. Lúc Sắc Vi làm xong bài tập xuống lầu nghỉ ngơi thư giãn thì thường xuyên trông thấy bà ở phòng khách đọc sách, hoặc là ở trong phòng bếp nghiên cứu thực đơn món ăn.

Mà trong tay Cố Hạo Vũ rốt cuộc cũng có phần tư liệu điều tra về Sắc Vi.

"Ông chủ, cái này là tất cả bản ghi chép về việc đi lại của tiểu thư trong ba tháng qua, cô ấy tiếp xúc với người nào, đi qua những đâu, bối cảnh thân phận của những người hay thân cận, có sở thích gì. Còn có biểu hiện lúc đi học ở trường của tiểu thư, điểm thành tích các cuộc thi". Người nói chuyện là một người đàn ông trung niên mặc bộ tây trang màu đen, khuôn mặt nam tính, tính cách lạnh lùng, lộ ra dáng vẻ giới giang và khôn khéo.

Ông ta nói xong đưa tư liệu và cặp văn kiện trong tay giao cho Cố Hạo Vũ, lời nói có vẻ ngập ngừng: "Đáng chú ý là, tiểu thư... dường như có qua lại với Long thiếu gia."

Long gia?

Đây là hai từ rất miễn cảm, trên mặt Cố Hạo Vũ nhất thời lộ vẻ kinh ngạc, mở phần văn kiện tư liệu ra, trên trang giấy A4 màu trắng ghi rõ ràng, thời gian, địa điểm, nhân vật, hai chữ Long Khôn in đậm trên giấy, nhìn rất chói mắt.

"Đại thiếu gia của Long gia?" Cố Hạo Vũ không thể tin mà nghi hoặc lên tiếng, lập tức xem toàn bộ tin tức về Long Khôn này, nhủ mảy: "Không chỉ gặp gỡ Long thiếu gia, còn ăn bữa tối ở Lâm gia, Long thiếu còn dạy Sắc Vi cười ngựa?"

Nói đến người này, ánh mắt sắc bén của Cố Hạo Vũ lộ ra tinh quang, nhìn về phía người đàn ông mặc tây trang màu đen: "A Minh, theo như đồn đãi thì Long thiếu lãnh khốc vô tình, bá đạo (*ngang ngược*), lúc trước ông chủ Hà của Hằng Hưng tự mình dẫn theo con gái đi qua yêu thương nhưng nhớ anh ta, cầu xin anh ta tha thứ, nghe nói anh ta chẳng những không cảm kích, ngược lại gọi bảo vệ đem ông chủ Hà và con gái đuổi ra cửa, ngày hôm sau Hằng Hưng liền tiêu đời."

Bản thân Long thiếu lại có thể dạy Sắc Vi cười ngựa? Tin đồn quả nhiên không chính xác, mà Sắc Vi từ nhỏ đã sợ hãi động vật có lông, nhưng lại có thể vượt qua sợ hãi, cái này cần bao nhiêu dũng khí? Đứa nhỏ này... đến tột cùng giấu diếm chúng ta những chuyện gì...?"

"Tiểu thư và Lâm tiểu thư là bạn học chung lớp, vì vậy tiểu thư mới quen biết Long thiếu." A Minh trả lời đơn giản.

Bây giờ Cổ Hạo Vũ lâm vào trầm tư. . . tính tình từ nhỏ đến lớn của con gái tất nhiên ông hiểu rất rõ, mặc dù có chút điều ngoa tùy hứng, nhưng bản tính cực kỳ lương thiện, hơn nữa tâm tư đơn thuần, tuyệt đối không thể nghĩ ra cái bẫy âm hiểm phức tạp đó được. Cho nên trong khoảng thời gian này, con gái có sự thay đổi lớn ông là người đầu tiên phát hiện ra, cho dù phát hiện Sắc Vi nói dối lừa gạt ông, nhưng trong vô thức Cổ Hạo Vũ vẫn đang vì sự thay đổi của Sắc Vi mà tìm có bao biện cho các lý do khác nhau.

Nhìn báo cáo điều tra trước mặt biểu thị thời gian và tin tức, lại kết hợp quá trình phát sinh biến hóa của con gái, trong lòng Cổ Hạo Vũ đột nhiên sinh ra một suy đoán táo bạo.

Có thể là do sau khi tiếp xúc với Long Khôn đã bị ảnh hưởng, hoặc căn bản là do Long Khôn hay đưa nhò Lâm gia nghĩ ra kế hoạch này rồi bày cho Sắc Vi? Tài liệu điều tra cho thấy Sắc Vi và thiên kim Lâm gia có quan hệ rất thân thiết, mà cũng quen biết với hai người đã lập gia đình, phụ nữ đã kết hôn có tiếng là cường thế lợi hại, không phải Tường Vi bị ảnh hưởng từ người khác chứ?

Sau đó phát hiện ra sơ hở của Trần Ly Hoa, rồi kể mọi chuyện cho bạn bè của nó biết?

Sức tưởng tượng của con người là vĩnh viễn không có giới hạn, người thông minh càng dễ dàng bị thông minh lừa, cuối cùng Cổ Hạo Vũ xem hết lại phần báo cáo điều tra còn lại và các ảnh chụp mọi nơi của Sắc Vi.

Ông lại ngoài ý muốn phát hiện ra con gái còn quen biết với bà chủ quán trà sữa ‘Thời Gian Mùa Hạ’ nổi tiếng, trong bức ảnh chụp thì thấy, mấy cô gái trẻ tuổi chụm đầu vào nhau nói chuyện, hiển nhiên không phải là quan hệ bình thường.

Trà sữa xuất hiện giống như ‘oanh lời ngũ đỉnh’, trong một thời gian ngắn đã thịnh hành trên thị trường, chưa cần nói đến sự khuếch trương rầm rộ, mà ngay cả khách hàng cũng không phân biệt trình độ tuổi tác, nam nữ già trẻ, ai ai cũng đều yêu thích. Mấy hiện tượng tự nhiên này luôn hấp dẫn tất cả sự chú ý của các cán bộ công ty tập đoàn lớn.

Mà người tạo ra kỳ tích này chính là Kim Thúy Linh, tất nhiên người này mới chính là trọng điểm cần chú ý, có thể nói bây giờ tất cả các công ty liên quan đến ngành công nghiệp dịch vụ thực phẩm đều có tư liệu điều tra về Kim Thúy Linh cùng với quán trà sữa ‘Thời Gian Mùa Hạ’.

Một cô gái nông thôn mới thi đậu đại học, vừa tốt nghiệp ra trường, làm sao có đủ năng lực để tự mình sáng tạo ra kỳ tích về kinh doanh như vậy?

Không có bất kỳ bối cảnh nào, không có bất cứ quan hệ quen biết với ai, hơn nữa học chuyên ngành còn không đúng khoa, một cô gái năm nay mới 23 tuổi lại dõng lên một làm sóng thịnh hành về trà sữa, quyết đoán mạnh mẽ, từ lúc quán trà sữa ‘Thời Gian Mùa Hạ’ khai trương đến bây giờ, không ngờ mới bắt đầu kinh doanh mà đã mở thêm ra bốn chi nhánh nữa.

Sự nghi ngờ của Cổ Hạo Vũ cũng giống như suy nghĩ của đại đa số các chủ doanh nghiệp khác, tất cả mọi người đều cho rằng một cô gái mới bước chân vào xã hội sao có đủ khả năng tạo ra một vùng trời riêng biệt, cho nên ai cũng có báo cáo điều tra về tình hình của Kim Thúy Linh cùng quan hệ thân thiết với đám người Sắc Vi, không ít người tự cho là thông minh nghĩ rằng quán trà sữa ‘Thời Gian Mùa Hạ’, Cổ thị và Lâm gia có quan hệ mật thiết với nhau. Cho rằng Kim Thúy Linh chỉ là mồi mìn, ba thế lực lớn phía sau mồi mìn chính là người điều khiển quán trà sữa ‘Thời Gian Mùa Hạ’.

Mà Cổ Hạo Vũ trực tiếp đem ‘Thời Gian Mùa Hạ’ liên hệ với Long gia, quy tội cho sự thay đổi của Sắc Vi là do ảnh hưởng từ người khác, thậm chí toàn bộ sự việc bày mưu tính kế Trần Ly Hoa cũng đều là người khác nghĩ ra.

Sau khi A Minh rời đi, Cổ Hạo Vũ ở trong văn phòng hút một điếu thuốc, nhìn ảnh chụp ông suy nghĩ có nên trở về tra hỏi Sắc Vi để chứng thật suy đoán của mình không. Sau cùng, ông thờ dãi đem đầu mẫu thuốc lá dí vào gạt tàn, đem tư liệu cùng ảnh chụp bỏ vào ngăn kéo, tốt nhất là nên im lặng theo dõi sự việc. Vô luận Sắc Vi biến thành cái dạng gì, chung quy vẫn là con gái ông, theo như quan điểm này, không có người cha nào nguyện ý hoài nghi con gái mình cả.

Một tháng cảm tức, nói nhanh cũng không phải nhanh, nói chậm cũng phải không chậm. Thời gian này, chủ yếu Sắc Vi tranh cãi đấu võ mồm với Cổ Liệt, ngẫu nhiên còn cố gắng học hành nghe lời thầy giáo chỉ dạy, thỉnh thoảng tán gẫu qua điện thoại với mấy người An Khê và Lâm Khả Khả, bắt tri bắt giác thời gian cảm tức đã qua rồi.

"Tinh dầu Ngọc Lan 0. 1/g (gam - đơn vị trọng lượng Quốc tế), tinh dầu thảo quả 0. 2/g, tinh dầu hoa cẩm chướng 0. 2/g, Tinh dầu vani 0. 2/g..."

Cửa phòng khóa chặt từ bên trong, Sắc Vi ngồi ở trước bàn học nghiên cứu các nguyên vật liệu tinh dầu chưa đầy đủ, trên bàn bày tất cả các bình thủy tinh lớn nhỏ, trong bình tràn đầy các chất lỏng có màu sắc tinh khiết.

Trước mặt cô bày một cái bình thủy tinh, để vờ và bút bên cạnh, trong vở ghi đầy rẫy các loại mùi thơm của nước hoa và con số, trong miệng thì thảo tự nói: "Đinh Hương phenol* 0.1/g, còn có tinh dầu hoa hồng..." Đem những loại tinh dầu này điều chế cẩn thận, dựa theo tỉ lệ thật để điều chỉnh lượng tinh dầu cần thiết cần rót vào bình thủy tinh, Sắc Vi cầm lấy cây gậy thủy tinh bắt đầu nhẹ nhàng khuấy lên.

(*): Trong hóa học hữu cơ, các hợp chất phenolic (tiếng Anh : phenol) là một loại thức ArOH, cấu trúc của vòng thơm hydro là hydroxy A Class (-OH) thay thế hợp chất thơm.

Trong bình thủy tinh có 96. 2/g cồn, nhiều loại tinh dầu cho cồn vào khuấy chung một lúc sau đã hòa tan thành một thể lỏng, một mùi hương thơm nhàn nhạt từ miệng bình thủy tinh bay ra, hương thơm tươi mát, Sắc Vi hít sâu vào một hơi, nhưng lại không nhận được hơi tiếc nuối mà bụng tiếng thờ dãi: "Vi sao mình vẫn cảm giác hình như thiếu thiếu cái gì nhỉ?"

Trong miệng cô thì thảo tự nói chuyện một mình, lòng mảy mềnh nhàn nhàn lại, cẩn thận cầm bút tìm kiếm ở trên sách vở: "Chẳng lẽ cho thêm 2/g dung dịch indole **?"

(**) *Indole là một vòng thơm hợp chất hữu cơ. Nó có cấu trúc bicyclic, bao gồm một vòng benzen sáu thành viên hợp nhất với năm nito-nhóm -containing một vòng pyrrole.*

Sắc Vi suy nghĩ, vẫn nên giữ lại nước hoa chưa hoàn thiện trong bình thủy tinh, trước mắt cô còn thiếu rất nhiều loại tinh dầu chưa thể đầy đủ hết được, hiểu rõ nước hoa phải có kiến thức uyên thâm, nhưng cô chỉ quen thuộc các hãng nước hoa nổi tiếng và cách sử dụng chúng, việc điều chế hương liệu cô chỉ biết sơ sơ chứ chưa nắm bắt rõ ràng.

Trong khoảng thời gian này cô cần dựa theo thành phần và phương pháp để thực hành điều chế, nhưng ở nhà không có công cụ chuyên nghiệp và đầy đủ nguyên liệu, nên chỉ có thể điều chế mấy loại nước hoa hương hoa quả đơn giản, mấy loại này chỉ là loại bình thường. Thậm chí có loại chỉ có mùi thơm thoang thoang, cô cũng chỉ mới nghe tên lần đầu tiên, nội dung này có ghi lại trong sách, dù sao cũng không phải do chính bản thân cô thể nghiệm.

"Tiếp tục như vậy cũng không được, phải nghĩ biện pháp thành lập một văn phòng làm việc." Cô thu lại dụng cụ và tinh dầu, cân nhắc xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào, trước mắt sẽ lên lớp mười hai, còn phải cố gắng học hành để thi vào đại học, ba mẹ nhất định sẽ không ủng hộ cô làm việc này. Thi đậu đại học, đến lúc đó chắc chắn mười phần phải ở trọ bên ngoài, chẳng lẽ nhất thiết phải học đại học mới chuẩn bị được phòng làm việc sao?

Sắc Vi lắc lắc đầu, khóa ngăn tủ lại, thay quần áo rồi đi xuống lầu.

Vừa xuống dưới lầu, vừa vận dụng phải Cố Hạo Vũ mới bước vào cửa, Sắc Vi giơ tay lên vẫy "Hi, ba."

Cố Hạo Vũ gật đầu, sắc mặt như thường nhìn chăm chăm vào cô, Sắc Vi vận cổ tính đến phòng bếp tìm ít đồ ăn, vừa bước đi, phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp của Cố Hạo Vũ: "Sắc Vi, con quen Long Khôn à?"

Sắc Vi sững sốt, quay đầu lại, trong đầu vô thức hiện lên một khuôn mặt đẹp trai, hơi chần chờ gật đầu, "Dạ... là anh họ của Lâm Khả Khả?" Ba cô nói Long Khôn, có phải Long Khôn kia không?

Cố Hạo Vũ nhìn cô hồi lâu, rồi nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng liền nói sang chuyện khác, "Mẹ con đâu?"

Lúc này A Hồng từ bên ngoài đi tới, vừa vận nghe thấy Cố Hạo Vũ hỏi, theo bản năng trả lời: "Tiên sinh, phu nhân đang tưới hoa ở vườn đằng sau." Nói xong hai tay chà xát vào tạp dề, vội vàng xoay người: "Đề tôi đi báo cho phu nhân biết, ngài đã trở về." Dứt lời, người đã không thấy đâu.

Bên này Cố Hạo Vũ nhủ mảy, còn nhìn Sắc Vi ý vị thâm trường (*có ý từ hàm xúc*), liền cất bước lên lầu.

Để một mình Sắc Vi không hiểu chuyện gì đứng yên đó, cô vào phòng bếp lấy sữa, bánh và một quả táo. Cố Liệt từ bên ngoài vọt vào giống như trận lốc xoáy, khuôn mặt phơi nắng đỏ bừng lên, đầu đầy mồ hôi, áo ngắn trên người do vận động nhiều đều ướt đầm.

Vừa nhìn thấy Sắc Vi liền kêu toáng lên: "Chị, em muốn uống nước".

Sắc Vi nhìn cốc sữa trong tay, cô có lòng hảo tâm đưa cho nó, xú tiểu tử này đoạt lấy cốc sữa cho lên miệng tu một phát hết luôn, thô lỗ lau miệng, mặt mảy mềnh nói: "Chị không biết đâu, vừa nãy em tỷ thí với Diệp Tiểu Bảo, hần học Taekwondo mới đến đai xanh đã chạy tới khoe khoang với em rồi, bị em cầm tay quật mạnh xuống đất, ôi, tiếc là chị không nhìn thấy cái mặt thối của tiểu tử kia nha. Ha ha ha ha, bọn thiếu gia ta rốt cục cũng báo được thù!"

Nói xong cười ha ha, đem cái cốc không nhét vào trong tay Sắc Vi, ngênh ngang đi lên tầng.

Sắc Vi cầm cái chén không, sững sốt trong giây lát. Một lúc sau, cô trông thấy mẹ cô cầm cái kéo từ cửa sau đi vào phòng khách, đổi bộ quần áo trên người rồi xoay người vào phòng bếp, hiện tại mỗi ngày bà muốn đích thân tự chuẩn bị bữa tối cho mọi người. Ba cô ở phòng tắm rửa, chiều nào sau khi làm việc xong ông cũng phải tắm rửa. Lúc này Tiểu Liệt ở trong phòng, nó đang ghi lại chiến công hiển hách ngày hôm nay vào trong "Nhật kí notebook".

Mọi thứ đều bình dị như vậy, cuộc sống êm đềm như bình thường, mà hạnh phúc đều từ trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Học Sinh Mới

Edit: Míp Choco

Thời gian trôi qua nhanh chóng, giữa tháng tám, Sắc Vi đã hoàn thành xong khóa học tại nhà.

Cô đã là học sinh cấp 3, không giống như các trường trung học khác, đầu tháng tám trường đã bắt đầu cho học sinh đi học, so với những năm học trước thì học sinh cấp 3 phải học trước hai tuần.

Hai tháng rồi mọi người không gặp nhau, không khí lớp học đã náo nhiệt hơn trước, mọi người chào hỏi lẫn nhau, hoặc chia sẻ hay khoe những ngày nghỉ của mình phong phú, đặc sắc như thế nào. Ngay khi Sắc Vi bước vào lớp học, An Khê và Lâm Khả Khả đã đến từ sớm, tầm mắt ba người nhìn nhau, hai nha đầu này tâm hữu linh tê* lập tức nhào tới ôm lấy Sắc Vi.

* tâm hữu linh tê: lòng có linh tê, tương tự với “tâm ý tương thông”.

"Sắc Vi, cậu là đồ không có lương tâm, mấy lần gọi cậu đi dạo phố với tớ, vậy mà không thể 'mời' cậu bước ra khỏi cửa, thật quá đáng." Đi vào chỗ ngồi, bên cạnh vẫn là những người bạn cũ, mọi người chào hỏi lẫn nhau, An Khê lập tức nhin không được nháo* lên.

(**) nháo: ồn ào, âm ỉ, náo loạn.

"Cậu ở trong nhà suốt à?" Lâm Khả Khả cũng nhin không được xen mồm vào nói: "Suốt hai tháng nay, cậu thật sự chưa từng bước ra khỏi nhà á?"

Sắc Vi xấu hổ, "Có mấy lần mình đi ra ngoài, nhưng mà đi ra ngoài làm việc." Lời cô nói có lẽ hơi quá, cô đi ra ngoài mấy lần, nhưng mà đều là do chị Mẫn gọi điện thoại cho cô đến để xem hàng mới, nên cô mới đi ra ngoài xem hàng.

Một tháng tiền tiêu vặt của Sắc Vi bị cắt mất, không có cách nào để ra ngoài, sau nửa tháng, Sắc Vi cũng lười đi ra ngoài, bên ngoài nắng nóng, mỗi ngày ở nhà lên mạng, nghe nhạc, đọc sách, điều hương***, có đồ ăn, có thức uống, hàng ngày đều thoải mái, vui vẻ.

(***) Điều hương có nghĩa là phương pháp điều chế nước hoa (Míp để vậy nghe cho hay)

"Sắc Vi, chị Thúy Linh bảo nếu cậu còn không chịu xuất hiện, chị ấy liền đóng cửa bãi công." An Khê khinh bỉ nhìn cô một cái, tiếp tục đề tài.

Sắc Vi tựa lưng vào ghế, cười ranh mãnh: "Không cần lo lắng, chỉ cần có thể kiếm được tiền, chị Thúy Linh nhất định sẽ không đóng cửa hàng đâu."

An Khê và Lâm Khả Khả nhìn nhau, hai người tâm ý tương thông, hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Sắc Vi. Bây giờ trà sữa đang thịnh hành, lúc trước các cô đầu tư mấy ngàn nay đã thu lại được n lần số tiền đó, bây giờ An Khê và Lâm Khả Khả không còn lo lắng về tiền tiêu vặt nữa, sự thật chứng minh, đi theo Sắc Vi, luôn có thịt ăn.

Hai người còn muốn nói thêm điều gì đó, đột nhiên, ở cửa lớp học truyền đến một loạt âm thanh xôn xao.

Ba người hơi hơi tò mò, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một cô gái ôm sách vở loay hoay đứng trước cửa lớp học, mái tóc dài màu đen rủ xuống hai bên vai, ngũ quan thanh tú hoàn mỹ, làn da trắng nõn. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta ửng đỏ, đôi mắt to xinh đẹp chứa đầy sự áy náy và hoảng hốt, càng không ngừng xin lỗi nam sinh đứng ở bên cạnh, "Thật xin lỗi, tớ không có ý."

Trên mặt nam sinh có mấy cái mụn trứng cá, khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng xua tay nói: "Không sao, không sao hết."

Cô gái chớp chớp đôi mắt, về mặt ngôn ngữ nói: "Thật sao?"

Nam sinh ngại ngùng cười, nghiêm túc nói: "Không sao hết, thật sự không sao hết."

Sau đó, cô gái kia liền vui vẻ bày ra khuôn mặt thiên sứ, ngọt ngào nói: "Cậu thật tốt, cảm ơn cậu." Ôm sách vở đi lướt qua người nam sinh đó, nam sinh ngơ ngác đứng tại chỗ, khoe miệng cười toe toét, trên gương mặt còn đỏ bừng.

An Khê và Lâm Khả Khả liếc mắt nhìn một cái, cảm thấy không có hứng thú liền quay đi, đối với người trước mặt có chút khinh thường thấp giọng nói: "Đây là học sinh mới của lớp chúng ta, bạn ấy mới chuyển trường tới, bộ dáng yếu đuối, chẳng lẽ cô ta nghĩ mình chính là Tiểu Long Nữ à."

Lâm Khả Khả chỉnh lại gọng kính, bình tĩnh truyền bá những tin tức bất quai của cô ấy: "Nghe nói cậu ấy từ trường A chuyển đến, thành tích không tệ, hình như còn đạt được giải thưởng trong kỳ thi Olympic môn tiếng anh."

"Môn tiếng anh á?" An Khê cười khinh thường, "Mỗi người ở đây đều biết tiếng anh, năm nào cũng ra nước ngoài để nghỉ ngơi, giải sầu, tiếng anh đối với chúng ta là bình thường."

Lời nói của An Khê đúng là không nể mặt lưu tình một chút nào, cũng không biết nữ sinh mới chuyển tới đã đắc tội với cô ấy bao giờ. Còn Sắc Vi, ngay thời điểm nữ sinh này xuất hiện, trong đầu giống như bị một đạo thiên lôi đánh trúng, hung hăng đâm vào lòng cô, tróc da nát thịt, từng dòng ký ức đau đớn thống khổ như thủy triều xuất hiện trong đầu cô, tái hiện lần lượt từng khuôn mặt giả nhân giả nghĩa, từng câu nói dối ngọt ngào, từng hình ảnh tàn khốc, khi Lâm Khả Khả và An Khê ở một bên chằm chọc khiêu khích, dường như Sắc Vi dùng hết toàn bộ khí lực cùng lý trí, mới đưa nổi hận thù lạnh thấu xương này khảm sâu xuống tận đáy lòng.

Trần Tư Ngưng, cô ta đến sớm hơn một năm.

Cô bất động thanh sắc****, thu hồi tầm mắt, ngón tay vô ý thức gõ trên mặt bàn, cộc cộc cộc, rất có nhịp điệu. Lâm Khả Khả nhìn thoáng qua, nhin không được nói: "Sắc Vi, cậu lại suy nghĩ cái gì thế?"

(****) Bất động thanh sắc: vẻ mặt không thay đổi.

"Hà?" Sắc Vi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cô.

Lâm Khả Khả nghiêng đầu cười chỉ chỉ vào ngón tay của Sắc Vi, "Chẳng lẽ cậu không biết, mỗi khi cậu suy nghĩ điều gì đó đều gõ gõ vào mặt bàn sao?"

"A? Vậy sao?" Khóe miệng Sắc Vi co lại, thu lại bàn tay của mình, thản nhiên cười nói: "Cậu không nói, tớ cũng không biết mình có thói quen này đâu."

Ngoài miệng nói như vậy, đầu óc vẫn như cũ suy nghĩ nhanh chóng. Trần Tư Ngưng là cháu gái của Trần Lý Hoa, kiếp trước, khi lớp học chuyển đến một học sinh mới, trở thành bạn cùng lớp với Sắc Vi. Thông minh xinh đẹp, đa tài đa nghệ, Trần Tư Ngưng hoàn mỹ giống như nữ thần Venus, được rất nhiều người yêu thích. Trong đó cũng bao gồm cả chính cô, hai người còn là bạn cùng lớp, tất nhiên sẽ trở thành bạn tốt.

Mà gia cảnh của Trần Tư Ngưng lại không tốt lắm, hiện tại nghĩ lại... Sắc Vi nhìn không được trào phúng cười lạnh, lúc trước mình quả thật ngu xuẩn như heo, tặng cho cô ta nhiều bộ quần áo xinh đẹp, tiền tiêu vặt cũng để cho cô ta xài chung, còn hẹn cô ta ra ngoài ăn cơm với đám bạn trai của cô, chẳng qua, đám bạn trai này rất nhanh chóng bỏ rơi cô.

Lúc trước bản thân mình nghĩ mãi mà không hiểu rõ nguyên nhân, mỗi lần thất tình đều đi tìm Trần Tư Ngưng khóc lóc than thở, Trần Tư Ngưng đều an ủi mình rằng đàn ông tốt còn ở phía sau. Vì thế mỗi lần sau khi thất tình, lại tiếp tục yêu đương, sau đó lại tiếp tục thất tình, giống như đi vào ngõ cụt, không ngừng tuần hoàn.

Lúc trước, Trần Tư Ngưng công đức viên mãn***** đã hoàn thành nhiệm vụ!

(*****) Công đức viên mãn : tích góp được đầy đủ công đức.

"Sắc Vi, cậu ta đang đi tới đây ..." Đang trầm tư, An Khê đột nhiên kéo tay áo Sắc Vi, ánh mắt lãnh đạm nhìn nơi nào đó.

Sắc Vi và Lâm Khả Khả quay đầu lại, liền thấy một cô gái mặc váy trắng, tay ôm sách giáo khoa cười ôn hòa đi tới, cô ta đi đến trước mặt ba người Sắc Vi, khuôn mặt ngượng ngùng nói: "Xin hỏi, tớ có thể ngồi cùng chỗ này với các cậu được không?"

An Khê nhú mày, Lâm Khả Khả xoay người dựa vào chỗ của mình, Sắc Vi tựa tiểu phi tiểu***** nhìn cô ta: "Không được rồi, chỗ ngồi của bọn tớ đã được sắp xếp cố định. Cậu mới chuyển đến đây à?"

(*****) Tựa tiểu phi tiểu: giống như cười mà không phải cười

Cô gái mặc váy trắng lập tức thân cận tự giới thiệu: "Chào các cậu, tớ tên Trần Tư Ngưng, rất vui được làm quen với các cậu."

Lúc này, những suy nghĩ trong lòng Sắc Vi đều nhanh chóng bay đi hết, nhìn khuôn mặt xinh đẹp, trắng nõn của Trần Tư Ngưng, đôi mắt thanh khiết, cô liền cảm thấy kiếp trước chính mình bị gương mặt nhu nhược xinh đẹp này mê hoặc. Rốt cuộc là mình nên ra oai phủ đầu* hay là trực tiếp cho cô ta mấy cái tát? Tâm tư thay đổi, cuối cùng cô nở nụ cười tươi: "Xin chào, tớ là Cố Sắc Vi. Đây là bạn cùng bàn với tớ, An Khê, bạn này là Lâm Khả Khả."

(*) ra oai phủ đầu: ra tay trước lấy oai.

Nói xong, bày ra vẻ mặt bất mãn gõ gõ mặt bàn, nói với hai người bọn họ: "Này! Hai cậu cũng nên nói một câu đi chứ, người ta là bạn học mới."

Nghe thấy lời nói của Sắc Vi, An Khê nhấc mí mắt lên liếc nhìn Trần Tư Ngưng một cái, lạnh nhạt nói: "Học sinh mới tới phải chờ thầy giáo sắp xếp chỗ ngồi cố định, nhưng mà bây giờ thầy giáo lại không có ở đây, cho nên cậu tạm thời ngồi ở chỗ kia trước đã." Nói xong ngón tay nhỏ nhắn chậm chạp chỉ về vị trí bên cạnh thùng rác.

Từ đầu tới cuối Lâm Khả Khả đều nghịch bút bi, nghe được lời nói của Sắc Vi, gật đầu với Trần Tư Ngưng cho có lệ. Tính tình của Lâm Khả Khả không phải là kén người, nhưng không hiểu vì sao, vừa rồi nhìn một màn trình diễn của Trần Tư Ngưng ngay trước cửa lớp, cô cảm thấy không thể yêu thích nữ sinh này, từ nhỏ cô đã chứng kiến bao nhiêu âm mưu thủ đoạn trong dòng tộc, ngay khi Trần Tư Ngưng xuất hiện trước mắt, cô đã thấy giả dối, rất giả dối!

Thái độ không lạnh không nóng của hai người khiến cho nụ cười trên mặt Trần Tư Ngưng thiếu chút nữa là biến mất, cô ta quay đầu nhìn vị trí bên cạnh thùng rác, đáy mắt lập tức lộ ra một chút chán ghét. Quan sát phòng học, phần lớn vị trí đều đã có người ngồi, vừa rồi Sắc Vi đã nói rõ vị trí của mọi người đều được sắp xếp cố định, cho nên nếu cô ta ngồi vào vị trí của ai, có thể sẽ đắc tội với người đó.

Càng nghĩ, thấy ba người Sắc Vi hoàn toàn không có ý 'giúp đỡ một tay', cuối cùng cô ta cắn cắn môi, khó chịu ôm sách giáo khoa đi tới vị trí bên cạnh thùng rác.

Tiếng chuông vào học reo lên, hơn một tháng không thấy thầy chủ nhiệm Triệu, thầy trước sau vẫn như một, vẫn hay thích nói nhảm, nhắc nhở mọi người kỳ thi Đại học chỉ còn có nửa năm nữa, bây giờ phải cố gắng phấn đấu, nỗ lực cố gắng vẫn còn kịp, thời gian quyết định vận mệnh đã tới, phải chuẩn bị tinh thần thật tốt cho kỳ thi đại học năm sau, v.v... Đầu Sắc Vi trở nên trống rỗng, từ lúc Trần Tư Ngưng xuất hiện, tay cô không chỉ nắm chặt một lần, tim đập nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng nổi.

Cô không biết phản ứng này là hưng phấn nói không nên lời hay là do sợ hãi.

Thầy giáo đứng trên bục giảng thao thao bất tuyệt, học sinh phía dưới người thì tỉnh thần sôi sục, người thì chán nản ủ ê, Trần Tư Ngưng ngồi ở vị trí bên cạnh thùng rác, xuyên qua vai người ngồi phía trước nhìn chăm chăm Sắc Vi, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt như một tảng băng lạnh buốt.

Cố Sắc Vi, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Cố thị.

Nó được sinh ra trong một gia đình giàu có, không lo ăn, không lo mặc, chỉ cần khiến cho nó sa đọa trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, chỉ cần nó không đậu đại học, bác sẽ cho mình đi du học nước ngoài. Cố Sắc Vi, ba mày - Cố Hạo Vũ hẳn tâm vút bỏ bác tao, khiến bác tao bị thương thống khổ, cha nọ con trả, dù sao nhà mày cũng có rất nhiều tiền, mà mày cũng là đứa con gái điều ngoa bốc đồng, cho dù không đậu đại học, cũng không có gì là lớn lao, đúng không?

Giống như bây giờ, mày ngồi ở vị trí tốt nhất, tao ngồi trong góc bên cạnh thùng rác. Cố Sắc Vi, tao nhất định sẽ cho mày ném thứ mùi vị khi ngồi bên cạnh thùng rác, vị trí của chúng ta, sẽ được hoán đổi lại thôi.

Tầm mắt dừng lại trên người An Khê ngồi bên cạnh Sắc Vi, khóe miệng cô ta đột nhiên gợi lên một đường cong, tư thế ngồi ngay ngắn, ánh mắt cô ta khinh bỉ dừng lại trên mặt của thầy giáo chủ nhiệm lớp, thầy Triệu.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tiếp Cận

Không thể không thừa nhận, ở phương thức giao tiếp với người khác Trần Tư Ngưng rất có bản lĩnh, chưa đến ba ngày, cô ta đã quen thuộc với đa số học sinh trong lớp, dĩ nhiên, đa phần đều là nam sinh, Trần Tư Ngưng có ngoại hình xinh đẹp điềm đạm hoàn toàn phù hợp với hình tượng tình nhân trong mộng của các nam sinh.

Làm Sắc Vi ngoài ý muốn chính là các nữ sinh không có ý tứ bài xích đối với Trần Tư Ngưng, để ý thì thấy có mấy người bình thường tính cách cũng không hòa nhã nhưng lại rất thân quen với cô ta.

Phải biết rằng, trường trung học Giai Viên là trường học dành cho quý tộc, ở trong trường mười người thì có đến chín người đều là con cháu nhà giàu, mọi người đều được người nhà sủng ái, yêu thương như công chúa hoàng tử, họ còn hay ganh đua so sánh, nào là so về cách ăn mặc, so về bạn trai, so từng cái đều táo bạo hơn, đã có không biết bao nhiêu học sinh mới từng nhận cái đãi ngộ bất bình đẳng này. Nhưng lại không có nữ sinh nào 'giáo dục' Trần Tư Ngưng? Đây đúng là việc lạ.

"Leng keng —— "

Cô đang suy nghĩ thì bị tiếng chuông tan học cắt ngang, giáo viên trên bục giảng nhanh chóng thu thập mấy cuốn sách rồi rời đi, Sắc Vi lấy di động ra, vừa này Kim Thúy Linh có gửi một tin nhắn đến, bảo cô tới nay qua cửa hàng.

Mở phần soạn tin nhắn, trả lời: Em còn một tiết học nữa, buôn bán trong quán thế nào rồi?

Không đến một phút, Kim Thúy Linh nhắn tin trả lời lại: Buôn bán vẫn thế, thứ tư quán mới sẽ tuyển thêm nhân viên ở gần trường em, đã lấp đặt xong các thiết bị.

Khóe miệng Sắc Vi nở một nụ cười, nhắn tin lại rất nhanh: Không hổ là chị Thúy Linh, tốc độ giựt tiền hạng nhất.

Kim Thúy Linh: Giựt cái rắm (*nguyên văn*) ! Đừng dành riêng cho người đi bộ đã mở thêm ba quán trà sữa mới, chỗ các chi nhánh khác cũng thế, không bao lâu nữa mọi góc ngách đều là quán trà sữa, chỗ nào cũng muốn cướp việc buôn bán của chúng ta. Sắc Vi, chị mặc kệ em đấy, em phải tìm cách giải quyết đi.

Sắc Vi: Chị à, đây là hiện tượng bình thường, người ta cạnh tranh hợp pháp, có điều quán chúng ta là trà sữa chính hãng, bọn họ chỉ là hàng nhái thôi. Chúng ta cứ buôn bán cho tốt, đảm bảo chất lượng, chẳng lẽ khách hàng không biết phân biệt thật giả ra sao à?

Kim Thúy Linh: Cả tháng nay em chưa tới cửa hàng rồi, chị không biết đâu, sau khi tan học em phải tới đây một chuyến.

Sắc Vi: Được rồi, sau khi tan học em sẽ tới.

Xóa hết tin nhắn, bỏ di động vào túi, Sắc Vi nhìn không được mỉm cười, Kim Thúy Linh quả nhiên vẫn chưa đủ bình tĩnh, với lại tính khí càng lúc càng nóng, khí thế ra lệnh như đại ty. Lúc trước trên báo nói chị ấy tính tình táo bạo, trọng tình trọng nghĩa, quả nhiên là tính cách đặc biệt.

"Sắc Vi, sau khi tan học chúng tớ đi dạo phố, cậu cũng đi cùng nhé?" Phía sau truyền đến một giọng nói nhiệt tình, gần ngay đằng sau.

Sắc Vi cảm thấy ghê tởm, trong mắt lướt qua sự chán ghét, cô thu liễm cảm xúc lại rồi tự nhiên quay đầu. Quả nhiên, Trần Tư Ngưng đang mỉm cười

đứng phía sau cô, không biết đã đứng bao lâu.

"Xin lỗi nhé, sau khi tan học tớ còn có việc, không đi được." Sắc Vi lắc đầu cự tuyệt.

Trần Tư Ngưng chưa từ bỏ ý định, trong khoảng thời gian này mình luôn cố ý tiếp cận Cố Sắc Vi, nhưng chưa tìm ra biện pháp nào phù hợp, nhìn qua Cố Sắc Vi thì thấy thân thiện, nhưng cũng không giống như lời kể của bác mình là người không có đầu óc. Huống hồ bên người cô ta còn có An Khê và Lâm Khả Khả chết tiệt, luôn năm lần bảy lượt phá hỏng chuyện tốt của mình.

Nhưng mà, một thời gian nữa thôi... hai đứa đó sẽ không còn rảnh rỗi như vậy nữa đâu. Hừ!

"Thế à! Tớ nghe mọi người nói cậu rất am hiểu về các loại kem trang điểm, dạo này da của tớ hay bị khô, tớ muốn mua một bộ mỹ phẩm dưỡng da, cậu cảm thấy nhãn hiệu nào xài hiệu quả hơn?" Bác nói Cố Sắc Vi rất có hứng thú về làm đẹp và cách ăn mặc, cùng cô ta tán gẫu về đề tài này, chắc cô ta sẽ không cự tuyệt đâu?

Quả nhiên, khi Sắc Vi vừa nghe cô ta nói lời này, vẻ mặt lập tức hứng thú dào dạt ngẩng đầu lên: "Cậu muốn mua mỹ phẩm dưỡng da hả? Để tớ xem thử..." Nói xong tay liền vươn về phía mặt Trần Tư Ngưng.

Trần Tư Ngưng không dự đoán được Sắc Vi đột nhiên thò tay qua, trong lòng cả kinh, theo bản năng lùi lại từng bước tránh đi.

Về mặt Sắc Vi nhất thời lạnh lùng, thân nhiên thu hồi tay lại: "Tớ chỉ sờ thử xem da cậu thế nào? Không muốn à? Thế thì thôi vậy!" Nói xong tránh qua bên cạnh, một bộ dáng không hề quan tâm.

Trần Tư Ngưng giật mình tỉnh ngộ, thì ra là Cố Sắc Vi muốn kiểm tra chất da của mình, trong lòng hối hận, cô ta cảm thấy nóng vội lập tức thay bằng một bộ mặt tươi cười đi qua: "Sắc Vi, xin lỗi, gần đây da tớ hay bị da dầu, thời tiết lại nóng, cậu sờ lên lại bị dính trên tay thì khô."

Sắc Vi nghe vậy trong lòng thầm hừ lạnh, đồ nhỉnh hót! Sắc mặt cũng dịu đi chút, quay đầu thân nhiên nói: "Không cần kiểm tra nữa đâu, trong phòng học có điều hòa da cậu còn bị ra dầu, nhất định là bị da dầu rồi." Miệng nói tầm bậy, trong lòng lại cười lạnh, làn da trắng nõn mềm mại như vậy, còn thiếu nước khi gì? Mẹ nó, sạch sẽ đến nỗi ngay cả lỗ chân lông cũng không có, lão nương ta hai ngày nay còn có mấy 'khô đầu' mụn đây này.

Trần Tư Ngưng vừa nghe Sắc Vi nói xong, trong lòng bắt đầu khinh bỉ cô ta, nụ cười trên mặt lại càng thêm sáng lạn "Da dầu à? Thế tớ nên dùng nhãn hiệu nào thì tốt hơn?" Làn da có dầu? Xem ra Cố Sắc Vi này căn bản chính là cái bao cò, không hiểu biết gì về trang điểm, còn tưởng rằng bản thân cô ta rất giỏi, chỉ có số tốt là đầu thai vào một người ba biết kiếm tiền thôi.

"Lancôme*, Estee Lauder, Dior mấy hãng này rất tốt, giá cũng cao, có lẽ, cậu mua dùng được đấy." Sắc Vi nghĩ muốn hò hét mấy cái thương hiệu lớn, lẻ mắt nhìn qua: "Tớ thấy tóc cậu có vẻ xơ, làn da thì trắng bệch, nhìn không có chút huyết sắc gì hết, vẫn nên bảo mẹ cậu đến tiệm thuốc mua cho cậu ít A Giao** hoặc là ô kê Bạch Phụng Hoàn*** để bồi bổ đi."

(*) *Lancôme Paris là thương hiệu sản phẩm trang điểm. Sở hữu bởi L'Oréal từ 1964, Lancôme là một phần của nhánh các sản phẩm xa xỉ, cung cấp các sản phẩm dưỡng da, nước hoa và trang điểm với mức giá cao.*

(** / ***) *là các vị thuốc đông bắc.*

Trần Tư Ngưng vừa nghe thấy câu này thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, lại trùng hợp đúng lúc này tiếng chuông vào học vang lên, Trần Tư Ngưng tiến tới cầm lấy tay Sắc Vi, mong mỏi nói: "Sắc Vi, vậy lần sau cậu cùng đi mua với tớ nhé, mấy hãng này tớ cũng không hiểu rõ lắm."

Sắc Vi bất động thanh sắc rút tay ra, lạnh nhạt nói: "Tớ bận rất nhiều việc, huống hồ, tớ giúp cậu thì có lợi ích gì?"

Câu này khiến cho Trần Tư Ngưng cứng đờ mặt, tươi cười trên mặt tắt ngấm, mắt thấy hai người kia bắt đầu bất hòa, An Khê và Lâm Khả Khả lộ ra nghi hoặc bước đến gần, cô ta vội vàng nói: "Tí nữa tan học, tớ với cậu nói chuyện sau nhé." Nói xong nhanh chóng xoay người trở về vị trí ngồi của mình. An Khê và Lâm Khả Khả giống như hai miếng sắt lạnh, cần như thế nào cũng không dứt, tiếp xúc mấy hôm nay, Trần Tư Ngưng đã hiểu biết sơ lược về bọn Sắc Vi.

Quả nhiên, hai người vừa ngồi vào chỗ, An Khê không khách khí đặt ngay câu hỏi: "Sắc Vi, vừa rồi Trần Tư Ngưng nói gì với cậu thế?"

Sắc Vi lấy sách giáo khoa ra, thân nhiên nói: "Tưởng rủ được tớ đi dạo phố, tớ chưa rảnh đến mức ấy đâu."

An Khê cùng Lâm Khả Khả nhìn nhau. Lâm Khả Khả hé miệng cười: "Cũng đúng nha, Cố thiên kim của chúng ta là người rất bận rộn đấy." Nói xong cùng An Khê cười ha ha. Lúc này thầy giáo đẩy cửa bước vào lớp học, bắt đầu giảng bài.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, An Khê vội vã bước đi ra ngoài, người ta có cuộc hẹn nên gấp gáp, hận không thể mọc cánh mà bay ra khỏi đây. Lâm Khả Khả thì vội vàng đến phòng tranh học vẽ, hai người một trước một sau cùng tạm biệt Sắc Vi liền ra về. Còn Sắc Vi chậm chạp thu dọn sách vở, đeo ba lô lên vai chuẩn bị chạy lấy người, về mặt Trần Tư Ngưng vô cùng thân thiết đi tới gần: "Sắc Vi, chúng ta đi về thôi?"

Sắc Vi từ chối cho ý kiến, hai người sống vai bước ra khỏi lớp học.

Tòa nhà có lớp học cách cổng trường một khoảng xa, hai người câu có câu không nói chuyện phiếm, bên trái tòa nhà là bãi đỗ xe. Cũng có không ít học sinh trung học của trường học quốc tế tự mình lái xe đến trường, phong cách vô cùng Âu Mỹ.

Lúc Sắc Vi cùng Trần Tư Ngưng đi qua bãi đỗ xe, đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi tên cô rõ to, cô ngẩn người, quay đầu nhìn lại, Điều Điềm Mật và đám người Cao Vũ ngồi trên một chiếc xe thể thao Porsche**** màu đỏ rất phong cách, đang vui vẻ vẫy tay với cô.

(****)

Sắc Vi mấp máy miệng, vốn dĩ muốn đi qua luôn, nhưng khóe mắt nhìn lướt qua Trần Tư Ngưng, đã thấy ánh mắt của cô ta nhìn chăm chăm vào bên kia. Khóe miệng cô đột nhiên cong lên, trong đầu đã hình thành một ý tưởng, về mặt tươi cười đi qua bên kia, huyết sát: "Oa ~ xe đẹp thế, rất COOL!" Cái kiểu huyết sát này, là theo bọn Cao Vũ lẫn lộn mà học được, cũng từng là sở trường của Sắc Vi, lúc trước vì lấy lòng Cao Vũ, không biết cô đã tập luyện bao nhiêu lần, không nghĩ tới còn có một ngày sử dụng đến.

Quả nhiên, mấy người Cao Vũ nghe được tiếng huyết sát này nhất thời hưng phấn hẳn lên, Điều Điềm Mật cao ngạo ngồi ở ghế sau, trong mắt không che giấu được vài phần đắc ý: "Sắc Vi, đây là quà sinh nhật của ba Cao Vũ tặng cho cậu ấy, ngày hôm qua vừa lắp ráp nhập khẩu bên nước ngoài về."

Sắc Vi cười thầm, con nhóc này vẫn giống đầu gỗ như trước, kiểu như rất sợ người khác không biết cô ta có quan hệ với Cao Vũ. Hừ! Cao Vũ là loại đàn ông hoa tâm (*lãng nhãng*), khẩu vị ba tháng đổi một lần, Điều Điềm Mật, qua đoạn thời gian ngắn nữa hy vọng cô vẫn còn cười tươi được như bây giờ. Trong lòng nghĩ như thế, nhưng ngoài miệng lại nói: "Rất đẹp, hình như tớ đã nhìn thấy hãng xe này trên tạp chí, chắc là xe số lượng có hạn hả?"

"Ha ha ha! Vẫn là Sắc Vi biết nhìn hàng!" Cao Vũ ngồi trên ghế điều khiển đắc ý nở nụ cười, nói xong hất tò mò chỉ chỉ Trần Tư Ngưng rồi hỏi cô: "Sắc Vi, ai vậy? Cùng lớp cậu à? Sao trước kia tớ chưa nhìn thấy qua nhỉ?" Hoa hoa công tử (*Play Boy - dạng con trai ăn chơi trác táng, hào phóng, có nhiều phụ nữ*) chính hiệu không thể bỏ qua sự tồn tại của mỹ nữ, Cao Vũ lại càng là hoa hoa công tử trong 'nhân tài kiệt xuất', xem đi, nhanh như vậy đã không nhận được rồi.

Sắc Vi cười cười giới thiệu: "Đây là Trần Tư Ngưng, học sinh mới chuyển đến lớp tớ."

Trần Tư Ngưng duyên dáng yêu kiều đứng bên cạnh Sắc Vi, mặc quần trắng như tuyết, tóc dài bồng bênh phiêu đảng, nghe thấy Sắc Vi giới thiệu mình cho bọn họ biết, tay trái nhẹ nhàng vén tóc mai ra sau tai, có vẻ mặt ngại ngùng.

Ánh mắt của Cao Vũ tỏa sáng, từ trong xe ôn nhu vươn tay về phía Trần Tư Ngưng, "Xin chào, tớ là Cao Vũ." Cao Vũ quả thật trông rất dễ nhìn, hơn nữa trong nhà lại có tiền, các loại lễ nghi đều được bồi dưỡng từ nhỏ, cách ăn mặc cũng có phong cách, khi cười thì hào hoa phong nhã, ngữ khí ôn nhu, hẳn làm cho người ta có ảo giác giống như một vị vương tử lịch lãm.

Nhìn bàn tay Cao Vũ trắng nõn thon dài, Trần Tư Ngưng quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của Sắc Vi, hơi ngượng ngùng cúi đầu, hai má ửng đỏ, hai tròng mắt lấp lánh giống như hai hồ nước nhỏ, tư thế nhã nhặn nói: "Xin chào, tớ là Trần Tư Ngưng." Cô ta cũng không bắt tay với Cao Vũ.

Mà một động tác vừa rồi, không thể nghi ngờ càng khiến cho 'sói hao sắc' càng thêm hứng thú, vì vậy mới nói con gái mà hiểu được cách 'lạt mềm buộc chặt' là lợi hại nhất, không cần làm thêm hành động dư thừa nào, chỉ cần một ánh mắt lơ đãng, một câu nói, sẽ khiến cho rất nhiều đàn ông vì cô ta mà vượt qua núi sông biển lửa.

Sắc Vi trước kia chưa nhận ra điều này, nhưng lúc Trần Tư Ngưng mặt mày ản tình cùng Cao Vũ chào hỏi lẫn nhau, trong lòng cô đột nhiên hiểu được.

Hiểu được bản thân cô trước kia vì sao thua thảm hại và thất bại đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ý Tưởng

"Hoan nghênh quý khách!"

Đi vào quán 'Thời Gian Mùa Hạ', trước mặt thò đến một làn hơi lạnh làm cho tinh thần con người ta sáng khoái, chuông gió treo trên quầy bar kêu leng keng, bên trong quầy có nhân viên thu ngân tên Mạch Nha nhìn thấy Sắc Vi liền chào hỏi: "Sắc Vi, lại đến tìm chị Linh hả?"

Trong lúc quán trà sữa bắt đầu khai trương, Sắc Vi và mấy người Khả Khả thường xuyên đến đây hỗ trợ, Kim Thúy Linh giới thiệu ba người họ là em gái của chị ấy, trước lạ sau quen, các nhân viên trong quán đều quen biết ba người Sắc Vi.

Sắc Vi gật đầu, ánh mắt quét một vòng trong quán, hơn phân nửa bàn đều có khách ngồi, trước quầy bar cũng có người ngồi đầy, trong quán người đến người đi, không mở âm nhạc khiến cho không gian yên tĩnh.

Trong khoảng thời gian này là vào Hạ nên thời tiết nóng bức, dòng người ngoài cửa sổ đều vội vã ngược xuôi, trái lại, khách hàng ngồi trong quán thì có trạng thái thả lỏng thư giãn đang nhắm nháp ly trà sữa, đúng như lời Kim Thúy Linh đã nói, buôn bán kinh doanh cũng phát triển hơn.

Chẳng bù cho trước khi quán mới khai trương, bên ngoài thì trời nắng chang chang, ai cũng đều bận rộn trước sau.

"Sắc Vi, em đến rồi à." Kim Thúy Linh đứng ở cửa phòng nghỉ, "Mạch Nha, pha cho Sắc Vi ly chanh đá, tính tiền vào chân chị nhé." Nói xong ngoắc ngoắc ngón tay với Sắc Vi.

Sắc Vi thu hồi ánh mắt xoay người đi qua, đi theo Kim Thúy Linh vào phòng nghỉ.

Phòng nghỉ nho nhỏ, không gian cũng không lớn, nhưng đầy đủ các thiết bị cần thiết.

Trong phòng nghỉ có một chiếc sofa nhỏ, trên bề mặt sofa phủ một tấm thảm lông, cũng không có nhiều ghế, chỉ tùy ý bày mấy cái đệm mềm mại. Nhân viên sau khi hết giờ làm có thể vào phòng nghỉ ngơi, ngồi trên mặt đất nói chuyện phiếm hoặc là đánh bài đều được. Bên cạnh sofa có thêm một cái bàn nhỏ, trên bàn để mấy tính, cạnh đây còn có một nửa ly trà sữa chưa uống hết.

Không thể không nói, Kim Thúy Linh thật sự là có năng lực thần kỳ, lúc trước thuê cửa hàng này, không khí trong phòng bị bịt kín, diện tích lại nhỏ, nhìn như thế nào vẫn thấy nhỏ, vậy mà chỉ qua mấy tháng Kim Thúy Linh và các nhân viên trong cửa hàng đã tỉ mỉ kiến tạo lại không gian cho thoáng khí, bây giờ đã biến thành một phòng nghỉ thoải mái rồi.

"Việc buôn bán không còn suôn sẻ như hai tháng trước, mấy cửa tiệm quanh đây toàn chơi mấy trò gian trá, cái gì mà mua hai tặng một, cướp đi không biết bao nhiêu khách hàng của chúng ta rồi." Sắc Vi còn chưa kịp ngồi nóng chỗ, Kim Thúy Linh đã 'bắn pháo' liên tục một tràng dài, lòng đầy căm phẫn, giống như hận không thể cầm dao đi liều mạng với các chủ quán trà sữa kia.

Sắc Vi lười biếng tựa người vào gối ôm, thân nhiên nói: "Thì có liên quan gì đâu, người ta có thủ đoạn, chẳng lẽ quán chúng ta không có sao?"

Trên mặt Kim Thúy Linh lộ ra vẻ mừng rỡ, vội vàng nói: "Sắc Vi, chị biết ngay em sẽ có biện pháp mà. Nhanh lên, mau nói cho chị biết đi."

Sắc Vi muốn trêu tức chị ấy mà liếc xéo mắt nhìn từng từng, lấy laptop trong cặp ra, "Trong đây có năm loại đồ uống mới, mỗi tháng chúng ta sẽ đẩy ra một loại mới, từ ngày mai sẽ bắt đầu, giá trà sữa trong quán sẽ tăng lên hai đồng một ly." Đây là loại đồ uống mà cô mới suy nghĩ ra sau khi nhận được tin nhắn của Kim Thúy Linh, ngồi trong lớp cổ gắng nhớ lại các loại đồ uống ở kiếp trước.

"Mỗi loại đều có hương vị độc đáo riêng, lúc chúng ta tiêu thụ loại hàng mới phải đẩy mạnh tuyên truyền, ví dụ như nói trong thành phần trà sữa có mút hoa quả, còn có thể quảng cáo có các loại thạch rau câu đến từ Đài Loan, nhưng không cần khoa trương quá mức. Chị Thúy Linh, chị hiểu được ý em nói này giờ không?"

Ngoài ra, bây giờ đã có nhiều người là khách hàng cũ quen thuộc với quán 'Thời Gian Mùa Hạ' của chúng ta rồi, sao chúng ta không tiến hành mở rộng diện tích quán ra? Ví dụ như thuê lại mặt tiền cửa hàng ngay bên cạnh, mở một quán bán điểm tâm, hoặc là quán bán đồ ăn vặt?

Nếu vậy, khách hàng vừa có thể uống sữa trà, vừa có thể ăn bánh ngọt. Thậm chí là mở quán đồ nướng, ở Quan Đông có rất nhiều đồ ăn vặt đặc sản, khách hàng sẽ được thưởng thức nhiều món đa dạng, nếu kinh doanh hiệu quả thì việc làm ăn tự nhiên sẽ phát lên thôi. Hiện giờ, ai cũng có nhu cầu kiếm thêm khoản thu nhập, vì thế mà chúng ta phải nhanh chóng ra tay và thử làm liệu mới thu được kết quả tốt."

Sắc Vi cười phân tích mặt lợi hại trong việc buôn bán liên hoàn: "Em lấy ví dụ nhé, bên dưới quán net sẽ có tiệm Fastfood hoặc là quán ăn vặt, khi khách lên mạng lướt web mà chưa kịp ăn cơm thì có thể trực tiếp mua ở đây. Những chỗ gần nơi trượt pa – tanh nhất định sẽ có quán net, đôi khi mọi người trượt pa - tanh về, còn có thể đến đó lên mạng hoặc chơi game, có phải không?"

Quả nhiên, Kim Thúy Linh vừa nghe đến đó liền thông suốt, thậm chí suy từ một ra ba: "Đúng vậy, vừa uống trà vừa ăn điểm tâm, nếu ăn đồ nướng mà nóng quá thì có ngay đồ uống giải nhiệt." Thấy chị ấy hưng phấn mà hai mắt tỏa sáng, lập tức vỗ bộp hai tay vào nhau, "Sao trước kia chị lại không nghĩ tới nhỉ?"

Nói xong, chị ấy bắt đầu đi tới đi lui trong phòng, giọng nói run run thì thảo tự nói: "Sắc Vi, chị biết phải làm sao rồi, chị sẽ xử lý tốt chuyện này. Em đừng để ý đến chị, chị cần phải suy nghĩ cẩn thận..."

Sắc Vi mỉm cười, đứng dậy đi ra khỏi phòng nghỉ, cả nước thịnh hành xu thế 'trà sữa' là điều tất nhiên, đến lúc đó chỗ nào cũng bán. Mà các cô may mắn chiếm được trước tiên cơ, thừa dịp nó còn 'hot' mà cố gắng phấn đấu xông pha, có thể phát triển rất xa... rất xa. Sắc Vi cũng không hiểu rõ về kinh thương, chẳng qua, là có trí nhớ của kiếp trước mà khai quật ra 'bàn tay vàng*' Kim Thúy Linh, như thế này không phải là quá đủ rồi sao?

(*) Bàn tay vàng là chỉ người có kỹ năng hoặc khả năng hơn hẳn người khác, kiểu như tài năng bẩm sinh.

Sắc Vi vừa uống nước chanh mát lạnh, vừa cân nhắc xem có nên nhắc nhở Kim Thúy Linh chú ý bất động sản không, chẳng qua bây giờ vốn liếng chưa đủ, tiền vốn nhàn rồi cũng không nhiều lắm. Sắc Vi hí hóp mắt, không có tiền thì không thể làm ăn được gì, cô nhớ mấy năm nữa thôi, bất động sản sẽ tăng cao vùn vụt, công ty của ba cô - Cổ Hạo Vũ hiển nhiên có tầm nhìn xa trông rộng, nếu cô nhớ không lầm, đến tháng tám năm 2002 tập đoàn Cổ thị sẽ tiến quân vào ngành bất động sản.

Nhìn khách hàng ngồi đầy trong quán, trong đầu Sắc Vi không khỏi hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Trần Tư Ngưng kia, Trần Tư Ngưng xuất hiện sớm hơn một năm so với kiếp trước.

Bởi vì cô được sống lại, Trần Ly Hoa thực hiện âm mưu trước một năm nên bị đuổi ra Cổ gia, bị kịch của Cổ gia biến thành bị kịch của bà ta, xảy ra trước một năm, cho nên kết cục hoàn toàn thay đổi.

Kiếp trước, Trần Tư Ngưng xuất hiện vào đúng lúc hôn nhân của ba mẹ bị đổ vỡ, có nguy cơ ly hôn bất cứ lúc nào, cô còn không hiểu chuyện mà tùy hứng đối nghịch với ba mẹ. Theo như những gì đã trải qua, trong lòng Sắc Vi có một loại dự cảm mơ hồ, lộ trình của vận mệnh dường như vẫn phát sinh

những biến cố theo kiếp trước.

Chỉ có điều, bởi vì bản thân cô can thiệp mạnh mẽ vào chuyện này nên kết cục thay đổi, bất hạnh đổ hết lên người Trần Ly Hoa, vì lẽ đó mà Trần Tư Ngưng mới có thể xuất hiện sớm như vậy. Mà sự xuất hiện của cô ta, đó là chứng cứ xác thực để chứng minh một điều....Sắc Vi chậm rãi nắm chặt cái ly trong tay.

Nếu nói như vậy....!

Nếu bản thân mình không làm một điều gì đó, những sự việc ở kiếp trước vẫn phải lặp lại như cũ sao?

Sắc Vi chậm rãi nheo hai mắt lại, cái ly bị nắm đến biến dạng cũng không phát hiện ra, Mạch Nha đứng bên trong quầy thấy mặt Sắc Vi trắng bệch, trong lòng âm thầm lưu luyến: Thật kỳ quái, sao mình lại sinh ra cảm giác sợ hãi đối với một học sinh trung học nhỉ? Nhưng vừa nãy liếc mắt nhìn một cái, vẻ mặt của Sắc Vi thật sự là có chút đáng sợ.

Mà bên kia, Trần Tư Ngưng về đến nhà, cô ta liền khẩn cấp ấn số điện thoại gọi cho bác Trần Ly Hoa của cô ta.

"Alô! Bác à."

Đầu bên kia điện thoại vừa thông, cô ta nũng nịu nói giọng điệu oán trách, bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười thản nhiên, giọng nói của Trần Ly Hoa ôn hòa mà không mất phần nghiêm khắc truyền tới: "Tiểu Ngưng, ở trung học Giai Viên đã quen chưa? Nơi đó là trường học dành cho quý tộc, hoàn cảnh cũng không tồi chứ?"

Trông mặt của Trần Tư Ngưng vòng vo chuyển, ra vẻ nhu thuận nói: "Dạ, trường học rất tốt, các học sinh ở đây cũng thân thiện. Bác à, cháu phải cảm ơn bác, nếu không có bác... thì Tiểu Ngưng cũng không có khả năng mà được học ở đó..."

"Xinh đẹp tất nhiên có chỗ tốt của xinh đẹp, cháu nên biết rõ vì lý do gì mà bác cho cháu vào học ở trường đấy mà." Đáng tiếc, lời còn chưa nói xong tức đã bị Trần Ly Hoa thản nhiên cắt đứt, trực tiếp nói vào trọng điểm: "Nói cho bác biết sự tình phát triển như thế nào rồi? Đã làm quen với Cố Sắc Vi chưa?"

Trần Tư Ngưng nhất thời bị nghẹn, bị Trần Ly Hoa nói cái này đập tắt khí thế của cô ta, vì thế cô ta đang cân nhắc nên mở miệng nói chuyện về đồ trang điểm như thế nào cho Trần Ly Hoa biết, đành thuận theo nói: "Bác, Cố Sắc Vi hình như không ngu ngốc như lời bác nói, nhưng quả thật cô ta rất kiêu ngạo mà không thèm coi ai ra gì. Bác yên tâm đi, hiện tại cháu đã làm quen với cô ta, chúng cháu còn hẹn nhau thứ bảy này cùng đi dạo phố đấy."

"Đi dạo phố?" Ngữ điệu của Trần Ly Hoa khẽ nâng lên, mang theo vài phần nghi hoặc.

Trần Tư Ngưng nghiêng chân tựa vào đầu giường, đầu ngón tay nhẹ nhàng cuốn cuốn lọn tóc, khóe môi vẽ ra một vòng cung giáo hoạt, giống như lòng đầy cảm phẫn nói: "Bác không biết chứ, Cố Sắc Vi kia có thái độ không coi ai ra gì, cô ta nghĩ cô ta là con gái của tổng thống hay công chúa của quốc vương. Đối xử với ai cũng lạnh lùng xa cách, nếu cháu không nói tới đề tài mỹ phẩm, đoán chừng cô ta cũng không thèm để ý đến cháu đâu. Chẳng qua, cô ta may mắn được đầu thai vào người cha biết kiếm tiền, có đúng không bác? Cô ta dựa vào cái gì mà tự cao tự đại như vậy chứ?"

Đầu bên kia điện thoại, Trần Ly Hoa xanh cả mặt, tay nắm chặt di động, khớp xương trắng bệch, ánh mắt hiện lên vẻ dữ tợn, giống như ác quỷ đang chuẩn bị giương nanh múa vuốt.

Cô cháu gái vô tình nói những câu giống như mũi tên bén nhọn bắn trúng miệng vết thương đang chảy máu đầm đìa của bà ta. Trong đầu bà ta đột nhiên nhớ tới khuôn mặt của Thẩm Khanh và Cố Hạo Vũ, ký ức bản thiêu đêm đó giống như những bóng ma bao trùm trong trí óc, ác mộng đầy luôn xuất hiện hai gương mặt xấu xí, nụ cười đều ra vô lại, khi bọn chúng sờ vào người lại tràn ngập khoái cảm kích thích xen lẫn khuất nhục giống như có con rắn trườn qua thân thể, bây giờ nghĩ lại còn khiến cho cánh tay bà ta nổi lên một tảng da gà.

Hận ý khôn cùng làm cho mặt bà ta vằn vẹo dữ tợn, trong mắt ẩn chứa sự điên cuồng, nhưng sự điên cuồng vừa hiện lên liền quý đi biến mất mà thay đổi bằng sự bình tĩnh. Giống như kiểu, bão tố chuẩn bị nổi lên lại đột nhiên biến thành những cơn mưa nhỏ, sấm sét vang dội lại đột nhiên biến mất, cuồng nộ ngập trời biến thành một loại im lặng tĩnh mịch, kiểu im lặng này chẳng những làm cho con người ta thư thái, ngược lại, càng tạo thêm áp lực nặng nề.

Hiện giờ, Trần Ly Hoa đang thuộc loại tình huống này.

Sự thù hận chưa lần át hết lý trí, trái lại, càng làm cho bà ta tỉnh táo hơn, giọng điệu lạnh như băng mà thông thả: "Trần Tư Ngưng, ta khuyên cháu không nên đùa giỡn ở trước mặt ta mà tự cho là thông minh, ngoan ngoãn để ý Cố Sắc Vi đi, để cho nó sa đọa ăn chơi càng hư hỏng càng tốt, để nó biến thành hạng người rác rưởi của xã hội thượng lưu, đã hiểu chưa? Ta có thể giúp cháu trốn khỏi người cha nghiện ngập, cho cháu cái ăn cái mặc, cho cháu học trong trường quý tộc, mà cũng có thể cho cháu trở về tình trạng ban đầu đấy.

Trần Tư Ngưng, muốn trở nên nổi bật, muốn thay đổi vận mệnh của mình, cháu phải 'tâm ngoan thủ lạt', thế giới này rất tàn khốc. Cháu không đối phó với người khác, thì sẽ có người đến tiêu diệt cháu, ta nghĩ cháu đã hiểu được ý tứ của ta rồi, đúng không? Ngoan ngoãn nghe lời đi, không cần khôn nói ở trước mặt ta, tâm tư đầy nên dùng vào việc đối phó với Cố Sắc Vi, hiểu chưa? Nếu không... Ta sẽ cho cháu biết, cái người sống rác rưởi ở đây xã hội sẽ là cháu đấy."

Nói đến chỗ này, giọng nói của bà ta đột nhiên nhu hòa trở lại, ôn nhu nói: "Tiểu Ngưng, kể cho bác nghe, cháu đi dạo phố với Cố Sắc Vi mua cái gì thế?"

Ở đầu điện thoại bên này.

Sắc mặt Trần Tư Ngưng trắng bệch, toàn thân căng cứng đến run rẩy, môi cô ta run nhè nhẹ, nghe giọng nói ôn nhu hỏi thăm ở đầu bên kia, cả người cô ta không thả lỏng được chút nào, trái lại, ánh mắt càng thêm run rẩy, sợ hãi.

Cô ta vội vàng thở hỗn hển, cứ lại đi lặp lại như thế, cố gắng lắm mới không chế được trái tim sợ hãi, vâng lời thấp giọng nói: "Bác, chúng cháu hẹn nhau cùng đi mua kem dưỡng da, Cố Sắc Vi dường như rất thích thú với đồ trang điểm..."

Bên kia điện thoại, ánh mắt của Trần Ly Hoa lộ ra chút vui mừng, khỏe miệng gọi lên một độ cong vừa phải, vừa lòng nói: "Đúng rồi, Tiểu Ngưng, Cố Sắc Vi thích các loại mỹ phẩm nhất. Cháu nên nắm chắc cơ hội lần này, dùng thời gian ngắn nhất để trở thành bạn bè của nó, để cho nó tín nhiệm cháu, ý lại vào cháu, yêu quý cháu. Không được chủ quan, đừng nên hành động thiếu suy nghĩ, muốn đối phó với kẻ địch, chúng ta phải... ở thời khắc mấu chốt nhất, đâm một dao chí mạng vào sau lưng nó."

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Không Được Tự Nhiên

Từ quán ‘Thời Gian Mùa Hạ’ đi ra, Sắc Vi ghé qua chỗ chị Mẫn lấy thêm mấy loại tinh dầu mới, xong việc phải tự lái xe về nhà.

Từ hôm khai giảng đến giờ, Cố Hạo Vũ tuy rằng không cắt hết tiền tiêu vặt của cô, nhưng vẫn bị trừ đi hai phần ba số tiền đó, đến cuối tuần chỉ còn sót lại mấy trăm đồng, ít ỏi đến tội nghiệp, đã thế còn không cho lái xe đến đón cô nữa chứ.

Bây giờ, mỗi ngày Sắc Vi hầu như đều phải tự mình lái xe đi ra ngoài, hoặc đến trường. Tuy nhiên, có vẻ hơi phiền toái một chút, nhưng về phương diện cá nhân lại được thoải mái hơn rất nhiều, không có lái xe đi theo, Sắc Vi làm việc gì cũng thuận tiện hơn.

"Chị, chị đã về rồi!"

Về nhà, vừa lên lầu hai, Sắc Vi nhìn thấy Cố Tiểu Liệt đang hưng phấn bưng bưng, đứng ở trước cửa phòng ngủ của cô, trên người mặc quần yếm áo somi, trong tay còn cầm cái ba lô, một bộ đáng chờ xuất phát, tinh thần vô cùng phấn chấn.

"Tiểu Liệt, em làm gì thế?" Sao tiểu tử này lại đứng trước cửa phòng của mình nhỉ? Với lại, nó còn mặc bộ quần áo đi chơi, tình huống này trông rất quý dị.

Cố Liệt vẻ mặt nịnh nọt, cười hi hi đi đến trước mặt Sắc Vi, "Chị, chúng ta đến công ty của ba đi..."

"Đến công ty của ba á?" Sắc Vi cảm thấy kỳ quái, chuẩn bị vòng qua nó để mở cửa đi vào phòng, nào biết tiểu tử này lại cố tình đứng chắn ngang trước cửa, im lặng nhìn Sắc Vi, không nhúc nhích.

Sắc Vi nhú mày, "Bình thường ba không cho chị em mình đến công ty, thế mà em còn định giờ trò quý gì ra thế?"

"Không phải chị nói ở công ty của ba có một cao thủ máy tính tên Chung Khải sao? Chị, chị dẫn em đi ‘bái sư phụ’ đi, để cho anh ấy dạy em, hôm nay ở trên Baidu* em tìm thấy một trò chơi do anh ấy phát minh ra. Quá lợi hại luôn! Chị, em không biết đâu, dù sao anh ấy cũng là nhân viên công ty của ba, cùng lắm thì, nói ba tăng thêm tiền lương cho anh ấy, chị đi cùng em tìm anh ấy đi?" Tiểu bá vương hai tay chống nạnh, cằm nhô héch lên trời, như một ông tướng con đường ra lệnh.

(*) Baidu là một trang web xã hội bên TQ.

Trán Sắc Vi chảy đầy hắc tuyến, một phát bắt được cánh tay nhỏ bé trước mặt, cúi đầu gầm gừ với nó, "Cố Tiểu Liệt, chị nói mà em không hiểu gì à? Mọi chuyện đều phải giữ bí mật, không được kể cho bất kỳ ai biết là chị nói cho em. Em muốn đi tìm anh ta thì tự em đi đi, nhưng mà không được nói cho ba biết, lại càng không thể cho Chung Khải biết là chị nói, em cũng đã viết giấy cam đoan rồi, chuyện gì cũng phải ngoan ngoãn nghe lời chị, trừ phi em nói chuyện không giữ lời, là một kẻ lừa đảo." Nói đến chỗ này, Sắc Vi nhẹ nhàng vỗ cánh tay của Cố Liệt, "Còn bây giờ, tránh ra, chị có việc phải làm, nếu em muốn đi, thì tự đi đi."

Nói xong, cầm núm cửa, chuẩn bị mở cửa phòng.

Phía sau lại vang lên giọng nói ồm ồm của Cố Liệt: "Không thể nói cho Chung Khải biết, cũng không thể kể cho ba nghe, toàn do chị nói như vậy. Em chỉ muốn học máy tính thôi, chị lại không giúp em, còn không đồng ý cho em nói với ba, hừ!" Tiếng động từ đằng sau truyền đến, Sắc Vi cảm thấy cánh cửa rung lắc mạnh, bên tai vang lên một tiếng đá cửa, quay đầu thì thấy Tiểu bá vương nghiêm mặt rút chân lại, nổi giận dưng dưng nói: "Không học nữa, bọn thiếu gia không thêm học cái gì nữa! Hừ!"

Nói xong, nó liền nổi giận dưng dưng xoay người quay đi, Sắc Vi dừng lại bước chân, buồn bực quay đầu nhìn: Làm sao vậy? Tiểu tử này hờn dỗi cái gì chứ?

Mặt không chút thay đổi đi vào trong phòng, đem mấy loại tinh dầu mới mua để vào ngăn kéo, khóa kỹ, bên tai vẫn vang lên giọng điệu hờn dỗi của Cổ Liệt, Sắc Vi cũng có chút bức mình. Tiểu tử này cho rằng nó là thiên hạ đệ nhất sao? Nó không muốn học thì không phải học chắc? Hừ! Không dễ dàng như thế đâu!

Cô không rảnh để trừng trị nó, tất nhiên sẽ có người khác dạy dỗ nó.

Nghĩ như thế, cô lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho chú Nam, nếu con tức lớn như vậy, được rồi, vậy thì đi tập võ, phát tiết tinh lực đi! Mặc kệ những cái khác, khi nào bốn tiểu thư nhàn rỗi sẽ tính tiếp!

Quả nhiên, 5 phút sau, bên ngoài truyền đến một tiếng vang thật lớn, nguyên do tiếng động mạnh như vậy chắc là phát ra từ tiếng đóng sầm cửa, thật bạo lực, ngay sau đó, một loạt tiếng bước chân nổi giận đùng đùng như sấm rền vang dội xuống hành lang bên ngoài, dần dần đi xa, thảng đến khi biến mất.

Sắc Vi bĩu môi, tiểu tử này tức giận thật rồi! Càng tốt! Để cho chú Nam dạy nó tập võ, ăn mấy quả đấm thì cũng tiêu bớt hỏa khí đi thôi, miễn cho nó cả ngày nghĩ mình là Thiên Vương ** lão tử, coi trời bằng vung. Đứa nhỏ này, có đôi khi phải đè ép ngạo khí của nó xuống, thì nó mới chịu!

(**) Thiên Vương là tên hiệu của Hồng Tú Toàn, lãnh tụ của Thái Bình Thiên Quốc.

"Reng reng reng — "

Cô vừa tính đi đổi bộ quần áo ở nhà mặc cho thoải mái, chuẩn bị nghiền cứu mấy loại tinh dầu mới mua, di động bất ngờ vang lên, cầm lấy thì nhìn thấy, trên màn hình hiện thị tên Lâm Khả Khả.

"Khả Khả, có chuyện gì à? Lớp mỹ thuật hội họa kết thúc rồi hả?" Hiện giờ, nha đầu kia đã là học sinh năng khiếu của khoa mỹ thuật, tháng sáu năm sau sẽ thi vào học viện Mỹ thuật Trung Ương, thời gian này vừa hết giờ học liền vội vàng chạy đến lớp mỹ thuật của trường, ngoài thời gian đi học cũng chẳng thấy bóng dáng đâu!

"Sắc Vi, ngày mai là sinh nhật của mẹ tớ, nhà tớ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ. Lần trước, lúc cậu tới nhà tớ chơi, mẹ tớ nói rất thích cậu. Buổi tối ngày mai, cậu với An Khê qua nhà tớ chơi nhé." Lâm Khả Khả nói trong điện thoại thập phần vui vẻ.

"Sinh nhật mẹ cậu á?" Sắc Vi theo phản xạ định hỏi lại, nhưng cũng may phản ứng nhanh chóng, trả lời: "Ok, mình sẽ đến, nhưng mà Khả Khả, tớ phải chuẩn bị quà gì mới tốt đây?"

Lâm Khả Khả ở bên kia cười nói: "Mẹ tớ nói, không cần chuẩn bị quà cáp gì cả. Buổi chiều ngày mai, sau khi tan học cậu với An Khê đến nhà tớ chơi là được. Không cần chuẩn bị quà sinh nhật gì đâu, cứ như mấy ngày thường kia, chỉ cần qua chơi thôi. Ngay cả lễ phục cũng không cần chuẩn bị, tớ đã đặt mười mấy bộ rồi, đến lúc đó cậu cứ chọn trong tủ quần áo của tớ, thích kiểu nào thì mặc kiểu đó, không sao cả. Sắc Vi, nếu mẹ tớ biết cậu đến, chắc sẽ vui lắm đấy."

Đầu óc Sắc Vi nhất thời lâm vào rối rắm, lời nói của bạn Lâm Khả Khả này quả thật là tạo áp lực cho người ta!

Trường bồi đã mời tất nhiên không thể từ chối, nhưng đây là đi dự tiệc sinh nhật, không cần chuẩn bị quà cáp, ngay cả lễ phục cũng cần chuẩn bị à? Khó mà làm được, mọi người đều xuất thân từ gia đình có thân phận địa vị, tham gia yến hội không thể bỏ qua lễ nghi cơ bản nhất, tuy rằng quan hệ của mấy cô rất thân thiết, nhưng các lễ nghi như này thì không tránh được.

"Khả Khả, tớ rất vui khi đến dự tiệc sinh nhật của mẹ cậu, nhưng mà tớ muốn sau khi tan học sẽ tự về nhà chuẩn bị, tặng đi một món quà sinh nhật, coi như là một phần tâm ý của tớ, cậu hiểu không? Tớ đoán chắc An Khê cũng suy nghĩ như vậy đấy."

"Nhưng mà Sắc Vi....Không sao hết, mẹ tớ sẽ không để ý đâu, nhà tớ chỉ mời một vài người họ hàng quen biết, làm một bữa tiệc nhỏ mà thôi." Giọng điệu của Lâm Khả Khả có chút suy yếu, hiển nhiên đã bị Sắc Vi thuyết phục xuôi theo hơn phân nửa.

"Khả Khả, tớ đã quyết định rồi." Sắc Vi cúi đầu cười, quyết đoán nói.

Bên trong điện thoại trầm mặc vài giây, Lâm Khả Khả không thể làm gì khác liền nói: "Được rồi, ngày mai sáu giờ tối sẽ bắt đầu, cậu nhất định phải tới đấy, tớ còn gọi điện thông báo cho An Khê nữa."

"Tớ nhớ rồi." Sắc Vi không khỏi cười cười, khi gặp nha đầu giống như Lâm Khả Khả này, nếu ta mạnh thì họ sẽ suy yếu, ta yếu thì họ sẽ mạnh. Mình nhất định phải cường thế buh hân hơn họ, bằng không thì có khả năng là bị cô ấy dắt mũi dẫn đi rồi, nha đầu kia đôi khi cũng không dễ nói chuyện như về bên ngoài đâu.

Thời gian trôi qua, A Hồng tới gõ cửa phòng, gọi Sắc Vi xuống ăn cơm, lúc này đã là bảy giờ tối.

Hôm nay, Cổ Hạo Vũ về nhà muộn hơn mọi ngày, Thẩm Khanh lại tự mình xuống bếp, vì vậy thời gian ăn bữa tối cũng bị lùi lại.

Trên bàn cơm, hai vợ chồng Cổ Hạo Vũ và Thẩm Khanh, anh một câu em một câu kể những chuyện xảy ra hôm nay. Hai người này mười năm nay vẫn như một, cảm tình hòa hợp ấm áp, bình thường cũng không nói chuyện nhiều, nhưng mỗi khi ăn cơm, Thẩm Khanh luôn có thói quen gấp thức ăn cho chồng, Cổ Hạo Vũ vừa uống rượu vừa kể chuyện vụn vặt hàng ngày bên tai bà.

"Hừ!" Ngồi đối diện Sắc Vi, khuôn mặt 'thối' nhăn nhó của Cổ Liệt đang phồng má nhai nuốt miếng thịt, bất ngờ chạm phải tầm mắt của Sắc Vi, lập tức thờ phỉ phỉ, hừ lạnh một tiếng.

Trong lòng Sắc Vi nói thầm: Xú tiểu tử! Lão nương không thèm so đo với người!

Ánh mắt cô đảo qua trên bàn, thức ăn hôm nay rất phong phú, ừm, kia là món tôm tẩm bột chiên xù, vừa giòn chiếc đũa định gấp con tôm to bỏ vào trong bát, rõ ràng thấy tôm to đã tới tay, đột nhiên một đôi đũa khác vươn tới gấp mất con tôm, ở ngay dưới mí mắt mình cướp con tôm đi.

Khóe miệng Sắc Vi co lại, giương mắt nhìn lên, tên tiểu tử kia đang đắc ý dào dạt giờ con tôm lên, cô liếc mắt xem thường.

Cô cắn răng: Ta nhìn!

Tầm mắt xoay chuyển, tầm mắt của Sắc Vi dừng lại trên món sườn hấp nếp kia, mặt trên của sườn dính bột nếp, nhìn qua thấy dẻo dẻo mềm mềm, món này không tồi nha. Cô vừa giờ đôi đũa đến bên cạnh đĩa sườn, ngay sau đó, một bàn tay vươn tới chop miếng sườn, giây tiếp theo, đôi đũa của cô chụp vào khoảng không, nhìn lại thì thấy miếng sườn nằm trong tay của tiểu bá vương, nó nhìn Sắc Vi nhếch miệng cười, quay đầu nhìn về phía Thẩm Khanh ninh nọt làm nũng, "Mẹ, Tiểu Liệt thích ăn món sườn mẹ nấu nhất. Mẹ cũng ăn đi."

Sắc Vi thiếu chút nữa bốc hỏa, hận không thể bẻ chiếc đũa gãy đôi, hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Liệt mấy lần, cuối cùng gấp mấy món rau xanh trước mặt, ăn cho xong bát cơm, gọn gàng và nhanh chóng, rời khỏi bàn ăn.

Từ khi cô sống lại đến bây giờ, đây là lần đầu tiên đối đầu của hai chị em.

Cố Liệt giống như muốn ‘ganh’ với Sắc Vi. Sắc Vi muốn xem tivi, nó liền nhanh tay cướp mất chiếc điều khiển từ xa, Sắc Vi muốn ăn dưa hấu, nó liền ngoạm trên nổi miếng dưa hấu hình thành một dấu răng. Sắc Vi nói cái gì tốt thì Tiểu bá vương ậm ỉ nói không thích. Sắc Vi nói đồng, Cố Liệt đi tây, nói tóm lại, hai chị em lúc này tràn ngập khói thuốc súng, thậm chí đến ngay cả Thẩm Khanh cũng đều nhận ra.

"Tiểu Liệt, có phải em quá ngây thơ rồi không?" Rốt cục, trước khi trở về phòng, Sắc Vi chặn xú tiểu tử này ngay tại góc rẽ hành lang, cho dù cô tự nhận là định lực hơn người, nhưng vẫn bị tiểu tử này cố tình gây sự, quấy rối đến mức nổi cáu!

"Hừ!" Cô tiểu bá vương ngạnh cổ lên: "Dù sao em cũng là một đứa trẻ con, em thích thì làm."

Sắc Vi nghiêng răng chèo chèo va vào nhau, thờ sâu, thấp giọng nói: "Em rốt cuộc muốn thế nào?"

Cố tiểu bá vương nhe răng cười, dứt khoát nhả ra hai chữ: "Chung ~ Khải ~!"

"Chị tìm cách cho Chung Khải thu nhận em làm đồ đệ đi, cái gì chị cũng giỏi mà, em cầu xin chị đấy, chị nhất định có thể làm được."

Sắc Vi thấy cái bản mặt vênh vảo, đắc ý dào dạt của Tiểu Liệt, lần đầu tiên có loại xúc động muốn giơ tay lên đập cho một phát, tiểu tử thối này mới có mấy tuổi đầu mà càng ngày càng giáo hoạt, về sau ai có thể quản giáo nổi nó nữa chứ?

Khóe mắt cô hung hăng co rút vài cái, nửa ngày sau, mới rốt cục nghiêng răng nghiêng lợi phun ra đáp án: "Mấy hôm nay không rảnh, để mấy hôm nữa đã, chị dẫn em đến công ty của ba sau."

"Nhưng mà chị nói trước, nếu em tiết lộ nửa điểm bí mật về chị, về sau không cần đòi hỏi lợi ích gì từ chị nữa. Ông heo tiết kiệm cũng đừng mong lấy lại, chị cũng không mua máy tính mới cho đâu, giấy cam đoan em viết cho chị, chị sẽ mang đến dán trên bàn tín trong trường của em. Đề cho các bạn học trong trường em chiêm ngưỡng. Được không?"

"Cố Sắc Vi, xem như chị lợi hại!" Tiểu bá vương hung tợn rống lên, đẩy Sắc Vi ra, xoay người chạy đi, hu hu, chị ấy chuyên gia bắt nạt người ta.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Dự Tiệc

Đưa nhỏ Tiểu Liệt này lại giận dữ, Sắc Vi cũng không để ở trong lòng, quay vào phòng, chuyện đầu tiên cần làm là chuẩn bị đồ để ngày mai đi dự tiệc sinh nhật của mẹ Lâm Khả Khả.

Mở tủ quần áo ra, bên trong là một loạt quần áo màu sắc rực rỡ, tràn đầy hơi thở thanh xuân tươi mới, Sắc Vi nhìn thấy mà đổ mồ hôi lạnh, có vẻ ánh mắt thường thức trước kia của cô cũng không có khiếu thẩm mỹ cho lắm, hoa hoét lè lẹt, tầm thường và tẻ nhạt.

Về phần quà tặng, cái này rất đơn giản.

Sắc Vi lấy từ trong ngăn kéo lấy ra một lọ nước hoa tuần trước cô mới điều chế, đây là loại nước hoa phương Đông, hương thơm nồng nàn không mất vẻ tao nhã, quyến rũ. Khí chất của Lâm mẹ tao nhã, thoát tục như vậy, nhất định sẽ thích loại nước hoa này.

Tuy rằng, không nhất thiết phải là hàng hiệu cao cấp, nhưng cũng là một phần tâm ý do chính bản thân cô tự tay điều phối, cô là bạn học của Khả Khả, đến làm khách cũng không thể quá khác biệt so với người ta, chủ yếu là tấm lòng thôi.

Cuối cùng, Sắc Vi chọn từ trong tủ ra một chiếc váy liền thân có họa tiết lá sen màu xanh lá, do một hãng thời trang nổi tiếng thiết kế, lễ phục cắt may gọn gàng phóng khoáng, cô thay thử lên người, đường cong lung linh, tinh tế, trên cổ áo thêu một lá sen tinh xảo, lộ ra xương quai xanh gợi cảm, trông rất quyến rũ lại không mất phần trẻ trung. Làn váy bên dưới cũng thêu một chiếc lá sen uốn lượn phấp phồng theo nếp gấp, dưới chân đi một đôi giày cao gót màu đen, như vậy liền hoàn mỹ.

Ngày hôm sau, ba người Sắc Vi, An Khê và Lâm Khả Khả tạm biệt nhau ở cổng trường học.

Sắc Vi về nhà thay đổi quần áo, đeo một bộ trang sức thanh nhã, xịt hương nước hoa tự tay điều chế lên người, liền vội vàng đi tới chỗ hẹn trước với An Khê, hai người đi đến giữa đường đã gặp nhau, sau đó cùng đi đến nhà Khả Khả.

Hôm nay ở Lâm gia, đèn đuốc sáng trưng, cực kỳ náo nhiệt.

Xe hơi chạy giữa đường lát gạch xuyên qua hai hàng cây, đèn hai bên đường chiếu sáng rực rỡ, từ xa đã thấy, ánh sáng trong biệt thự Lâm gia phản quang lấp lánh. Lúc này gần đến hoàng hôn, mặt trời nhuộm đỏ những đám mây ngũ sắc, nửa bầu trời phía Tây được bao phủ ánh sáng mờ ảo, tỏa ra những ánh nắng chiều rực rỡ, le lói một khoảng trời mênh mông.

Lúc hai người đến Lâm gia, đồng hồ vừa chỉ đúng 6 giờ rưỡi, bữa tiệc đã chính thức bắt đầu, trên khoảng sân trống bên ngoài biệt thự Lâm gia đậu đầy các loại xe Limousine, Sắc Vi vừa nhìn thấy, trong lòng thầm nghĩ: bị lừa rồi!

Đây mà là một bữa tiệc nhỏ?

Nhiều xe như vậy, ít nhất cũng phải có đến ba bốn mươi người, cái này vẫn gọi là bữa tiệc nhỏ? Nha đầu Lâm Khả Khả kia thật sự là nói dối mà không chớp mắt.

Hai người nhìn nhau, sống vai đi vào cửa chính.

Trước mặt truyền đến tiếng cười nói rôm rả hòa quyện với tiếng nhạc du dương, trong không khí tràn đầy mùi thơm của thức ăn và rượu ngon, trong đó còn kèm theo các mùi hương của các loại nước hoa, quần áo trang sức lộng lẫy, khung cảnh trong nhà hết sức náo nhiệt, rộn ràng.

Hai người đối với các bữa tiệc kiểu này đã tập thành thói quen từ sớm, ở ngoài đại sảnh dạo quanh một vòng không nhìn thấy Lâm Khả Khả đâu, hai người rất ấn ý nhìn nhau cười, đi thẳng lên lầu hai, đến phòng Khả Khả.

"Ui, nhẹ một chút...Nhẹ một chút a..."

Giẫm trên tấm thảm mềm mại, hai người rất quen thuộc đi về phía phòng Lâm Khả Khả. Hai người đứng ở trước cửa phòng, đột nhiên phát hiện cửa không khóa, An Khê giữ Sắc Vi lại, tay đưa lên miệng ra hiệu dừng lên tiếng. Sắc Vi sừng sốt, theo phản xạ nín thở, nghe thấy một vài âm thanh đứt quãng từ trong cửa truyền ra, mà chủ nhân của âm thanh này đúng là Lâm Khả Khả.

Sắc Vi không thể tin tưởng lớn mắt, Khả Khả? Trời ạ!... Không thể nào...?

An Khê bày ra vẻ mặt hưng phấn như điên, hai người nhìn nhau, rất ấn ý ghé vào trước khe cửa nhìn coi bên trong phòng.

"A... Đau quá, nhẹ chút..." Ngay sau đó truyền đến tiếng trách mắng trầm thấp của Lâm Khả Khả. Toàn thân Sắc Vi và An Khê kéo căng như dây đàn, trái tim đập dữ dội, trời ạ, nha đầu Lâm Khả Khả kia bình thường thì thấy nghiêm trang nhã nhặn, không nghĩ tới bên trong lại phong khoáng như thế. Cô ấy năm nay bao nhiêu tuổi chứ? Mới mười bảy tuổi, là vị thành niên đó, đến tột cùng là tên cầm thú nào dám ngang nhiên tàn phá cây non một cách tàn nhẫn như vậy.

Dưới lầu đang cử hành bữa tiệc của nữ chủ nhân Lâm gia, ở trên lầu lại có người to gan dám tàn phá con gái nhà người ta, hí kịch quả nhiên đến từ cuộc sống của con người, trời ạ, có cần kích thích như vậy không... Các cô có nên vọt vào giải cứu cho Khả Khả không?

"A... nhanh lên..." Ngay tại thời khắc Sắc Vi và An Khê đang vô cùng rối rắm, trong phòng lại truyền ra giọng nói có chút bất mãn, hờn dỗi của Lâm Khả Khả. Sắc mặt hai người bất chợt đỏ bừng, máu trong người chạy thẳng lên mặt, người con gái bên trong có đúng là Khả Khả không vậy? Quá hung mãnh đi.

"Các cô làm gì ở đây?" Đúng lúc này, sau lưng hai người đột nhiên truyền đến một giọng nam đầy từ tính.

Thân thể hai người chợt căng thẳng, dị thường ấn ý xoay người làm động tác "Chớ lên tiếng", "Xuyt...!"

"Đừng nói chuyện——"

Mà khi hai người xoay người ra sau, dung mạo của người thanh niên đằng sau không có gì ngăn cản lọt vào tầm mắt của các cô, ngọn đèn trên hành lang tỏa ánh sáng nhân nhật, chiếu trên mặt của người đàn ông, ngũ quan kia tinh xảo đẹp đẽ làm cho người ta loá mắt.

"Hi! Các cô nhìn cái gì thế?" Người đàn ông mỉm cười, đôi mắt màu hổ phách bắn ra lưu quang lấp lánh, trong nháy mắt đó, hai người Sắc Vi và An Khê giật mình thất thần, đều bị đôi mắt kia mê hoặc.

Một thanh niên trẻ tuổi có thân hình cao ráo cân đối, mái tóc dài màu nâu hạt dẻ, phía dưới là đôi mắt màu hổ phách, hần mỉm cười lộ ra hàm răng sáng bóng, ngũ quan hoàn mỹ, tinh xảo trông rất cân xứng. Người thanh niên này rõ ràng là con lai, làn da trắng nõn, môi hồng răng trắng, trên người hần mặc áo trắng cổ chữ V, khí chất vượt trội. Hai tay khoanh trước ngực, vừa tự nhiên mà bình thản đứng sau lưng các cô.

Trong mắt mang theo vài phần hứng thú dào dạt, mỉm cười, đôi đồng tử trong suốt, hiển nhiên đã thu hết mấy động tác nhỏ của hai người Sắc Vi vào trong đáy mắt.

A...a...Yêu nghiệt!

Trong đầu Sắc Vi và An Khê đồng thời hiện ra hai này chữ, một người tốt xấu gì cũng sống đến gần ba mươi tuổi, một người khác là hoa đã có chủ, thế mà vẫn bị tên con lai này mê hoặc.

Hai người đều nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường, tinh thần lại đột nhiên chuyển dời đến phía sau cánh cửa đang diễn ra ‘Trò chơi người lớn’, liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên ă ý lắc đầu: "Không có gì."

"Ha ha! Đúng vậy, đúng vậy."

"Hửm?" Người thanh niên nhú mày, hai tay khoanh trước ngực chậm rãi buông ra, chuyển thành kiểu dáng đút hai tay vào túi quần, "Nhưng tôi cảm thấy tư thế hai người giống như đang rình trộm cái gì đó!" Nói xong, không thèm quan tâm, bước tới gần, cúi đầu cười nói: "Tôi rất ngạc nhiên, hai người đang nhìn cái gì ở đây thế?"

Yêu nghiệt! Đúng là yêu nghiệt!

Trong lòng Sắc Vi và An Khê lại lần nữa gào thét, một thanh niên trông ‘xinh đẹp’ như vậy, con gái như chúng ta làm sao chịu nổi! Bất quá gào thét thì kệ gào thét, đầu óc hai người vẫn rất tỉnh táo, An Khê hết sức nghiêm túc nói: "Chúng tôi không rình trộm!" Nếu như bị Khả Khả biết các cô nhìn trộm ‘Chuyện tốt’ của cô ấy, cái đấy mới thâm độc.

Sắc Vi bình tĩnh gật đầu: "Đúng thế! Tiên sinh, anh nhìn lầm rồi." Tránh ở ngoài cửa phòng rình trộm người khác, loại chuyện này nói thế nào cũng thấy không dễ nghe.

Trông mắt màu hổ phách thoáng xẹt qua vài phần vui vẻ, thần nhiên gật đầu, "Thế à? Vậy các cô có thể nhường đường cho tôi không? Tôi muốn tìm Khả Khả..." Nói xong chỉ chỉ cánh cửa phía sau hai người Sắc Vi đang đứng, ý tứ rất rõ ràng.

Sắc Vi và An Khê nhìn nhau, toàn thân lập tức căng thẳng, cùng nhất trí đứng ngăn trước cửa, "Không được." Nói giỡn chắc, Khả Khả làm chuyện xấu ở bên trong, ngộ nhờ bị gã thanh niên này phát hiện ra thì làm sao? Khả Khả mới mười bảy tuổi đầu, nếu loại chuyện này mà truyền ra ngoài, đối với Khả Khả tuyệt đối trăm hại không có lợi.

Người thanh niên này lại thay đổi tư thế, một tay xoa xoa cằm, mày nhú lại, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chăm chăm hai người, chậm rì rì nói: "Hai vị tiểu thư này có hành vi rất khả nghi, đã vụng trộm trốn ở ngoài cửa rình coi người khác, đằng này, còn đứng ngăn trước cửa không cho người ta đi vào, tôi đoán, các cô không phải định lên vào trong nhà ăn trộm chứ?"

An Khê nghe vậy nhất thời nóng nảy phản bác: "Cái rắm* (*nguyên văn*) ấy! Chúng tôi là bạn học của Khả Khả, nếu có chuyện gì thì lúc khác hãy đến, bây giờ anh không thể vào được."

Sắc Vi có loại thờ dài ngao ngán, An Khê ngu ngốc này, mới có như vậy đã dễ dàng khai báo lai lịch của bản thân! Cô bất động thanh sắc bảo trì trầm mặc, tốt xấu gì cũng sống qua hai kiếp, chẳng lẽ, đến ngay cả sự bình tĩnh tối thiểu cũng không có.

Mà đúng lúc này, An Khê vừa mới nói xong, một tiếng "Răng rắc" vang lên, cửa phòng phía sau hai người đột nhiên mở ra.

"An Khê, Sắc Vi, sao các cậu lại đứng ở cửa thế?" Lâm Khả Khả mặc lễ phục màu trắng, nắm tóc hàng ngày chải theo kiểu cách dạ hội, lộ ra cái cổ trắng nõn, thon dài, cặp kính mắt to cũng thay thế bằng kính sát tròng, lễ phục màu trắng dính sát vào người, càng làm tôn lên vóc dáng yếu điệu, thực nữ. Cây nắm nhỏ giờ đã biến thành tiểu công chúa xinh đẹp.

"Chúng tớ tới tìm cậu nha." An Khê cười nói, nói xong, nháy mắt ra dấu cho Sắc Vi.

Trong lòng Sắc Vi cười thầm, lặng lẽ đi đến bên cạnh Khả Khả, vui vẻ khen ngợi: "Khả Khả, hôm nay cậu thật xinh đẹp!"

Nào có đoán ra, Lâm Khả Khả bày ra vẻ mặt đau khổ, kéo kéo chiếc váy trên người, oán giận, phàn nàn nói: "Muốn xinh đẹp thì phải trả giá đấy, các cậu không biết đâu, vừa rồi tớ ở trong phòng thay chiếc váy này, khổ không sao tả hết. Phải lấy sức của ‘chín trâu hai hổ’ mới chui vào lọt đấy, các cậu cũng biết bình thường tớ thích mặc quần áo thoải mái, mà eo hơi thô, tớ chỉ sợ làm rách chiếc váy mà anh họ mới tặng cho tớ."

"Khả Khả, cứ mặc lâu thì sẽ quen thôi, cháu nhìn An tiểu thư và Cố tiểu thư không phải đều mặc như cháu sao." Một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi bất ngờ từ cửa phòng đằng sau đi ra, trên người bác ấy mặc chiếc váy dài màu đen, ngũ quan tinh xảo, khí chất nho nhã, bác ấy đi đến bên cạnh Khả Khả, nhìn hai người Sắc Vi mỉm cười, "Xin chào, bác là mẹ của Khả Khả."

Sắc Vi và An Khê nhanh chóng gật đầu chào hỏi, bác ấy là phu nhân tổng giám đốc của tập đoàn Tây Hoa – Thiệu Linh Hi, hay xuất hiện trên tạp chí và tivi, người nào mà không biết chứ.

"Kéo cái khóa kia nhanh như thế, thiếu chút nữa kẹp đứt da cháu rồi, đau chết mất." Lâm Khả Khả nhỏ giọng lầm bầm nói: "Mặc cái này còn không dễ chịu bằng mặc quần bò."

Sắc Vi và An Khê nghe vậy ngẩn ra, hai người lập tức liếc mắt nhìn nhau một cái, nội tâm cực kỳ lúng túng, thì ra, vừa nãy Khả Khả ở trong phòng... Tội lỗi! Tội lỗi! Hai người nhất thời không được tự nhiên, trong lòng xấu hổ, ánh mắt túng quẩn không dám nhìn thẳng vào Lâm Khả Khả.

"Được rồi, xuống lầu thôi!" Thiệu Linh Hi sùng nịch ôm bả vai Khả Khả, "Hôm nay, mẹ cháu mà nhìn thấy cháu mặc như thế này, nhất định sẽ rất vui mừng đấy, bữa tiệc đã bắt đầu rồi, không khéo chúng ta lại đến muộn bây giờ."

Sắc Vi và An Khê cùng xoay người đi xuống lầu, liên tục phụ họa gật đầu, quay đầu nhìn nhau, trong lòng đều hiện lên vài phần kinh ngạc, người thanh niên vừa nãy đâu?

Không phải hần mới đứng ở ngay bên cạnh sao? Không phải hần nói muốn tìm Khả Khả à, sao lại không thấy đâu?

Trong lòng Sắc Vi nghi hoặc, quay qua liếc mắt trao đổi với An Khê, nhưng chưa đợi hai người nghĩ xong, đã bị Lâm Khả Khả thúc giục, cắt đứt suy nghĩ trong đầu. Hai người mỉm cười đi nhanh đến, mấy người nói nói cười cười đi xuống lầu.

Chờ cho thân ảnh mấy người Sắc Vi chậm rãi biến mất ở chỗ góc rẽ hành lang, cửa phòng sát vách phòng Lâm Khả Khả yên lặng mở ra, người thanh niên có đôi mắt màu hổ phách từ từ đi ra. Hần cười mà như không cười, khoanh hai tay trước ngực, đứng ở chỗ bốn người kia vừa đứng, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười yếu ớt.

Trong không khí còn vương vấn một hương thơm nhàn nhạt, trong mắt người thanh niên xẹt qua một tia sáng lạnh lạnh, khóe miệng cong lên. Lúc này, hần bị hương thơm thanh nhã, tươi mát kia hấp dẫn đi tới, đúng là một mùi thơm tuyệt diệu.

Trong hai vị tiểu mỹ nữ kia, ai mới là người mang đến sự bất ngờ này cho hần?

Mùi thơm tươi mát, quyến rũ, độc đáo. Hần đối với người sáng chế ra hương thơm kiểu mới kia, quả thật, rất có hứng thú nha.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Mùi Hương

"Sinh nhật vui vẻ!"

"Chúc bác sinh nhật vui vẻ!"

"Hôm nay, Khả Khả thật xinh đẹp!"

Ngoài đại sảnh, hai mẹ con Lâm gia vừa xuất hiện liền hấp dẫn tất cả tầm mắt của các khách mời, một loạt các thiên kim và phu nhân đều đi lên chúc mừng. Lâm Khả Khả lập tức trở thành tiêu điểm, bị mọi người vây quanh trong đám đông.

Sắc Vi và An Khê yên lặng thoát lui khỏi vòng vây, đi đến cạnh bàn ăn, cầm nước trái cây và thức ăn lên bắt đầu ăn uống, sau khi tan học hai người đều vội vàng đến đây, chưa kịp ăn cái gì lót dạ, mà bây giờ đã là bây giờ tối, bụng đã sớm đói kêu vang ầm ĩ.

"Sắc Vi, lấy giúp tớ món sườn cà ri."

Bên cạnh bàn ăn có bếp ga trực tiếp nấu đồ ăn, không giống các bữa tiệc thương vụ khác, đều chuẩn bị đồ ăn kỹ càng từ trước, nhìn thì xa hoa, tinh xảo giống như một tác phẩm nghệ thuật, nhưng trên thực tế thì ăn vào lại có mùi vị nhạt nhẽo. Hôm nay, dù sao nhà Lâm Khả Khả cũng là đãi tiệc gia đình, mọi người đều là bằng hữu thân quen, thức ăn do đầu bếp nấu nướng, trên bàn ăn dài hình vuông có rất nhiều người, cũng có không ít các vị khách ngồi tại bàn ăn dùng bữa tối.

Sắc Vi thò tay lấy chiếc đĩa, gắp cho An Khê một đĩa sườn cà ri, cũng lấy thêm cho mình một đĩa. Cô ăn nốt chỗ mì ống, hút một ngụm nước trái cây. Trong mũi luôn ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn và các loại trái cây, các loại bánh ngọt, bên tai truyền đến giai điệu nhạc du dương, cách đó không xa, trong đại sảnh chính chỗ nhà Lâm Khả Khả đang đứng, thường xuyên truyền đến tiếng cười nói rôm rả.

Hai người ăn nhanh như gió cuốn, nhét đầy cái bao tử mới là thượng sách.

"An Khê." Ngay khi hai người ăn no được bảy tám phần, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nam đầy vẻ vui mừng.

Sắc Vi ngẩn ra, thấy An Khê đã buông dao nĩa xuống quay người lại, tầm mắt dừng trên người vừa tới, bất ngờ, vui vẻ cười nói: "Á Bàn, sao anh cũng ở đây."

"Ba anh và chú Lâm là bạn bè ở câu lạc bộ tennis, mà em và Lâm Khả Khả là bạn học chung lớp, anh đoán hẳn là cô ấy sẽ mời em đến. Quả nhiên, đã bị anh đoán trúng rồi."

Sắc Vi bình thần xoay người lại, người vừa tới là một thiếu niên gần hai mươi tuổi, mặc một bộ âu phục màu đen được cắt may thủ công, mái tóc ngắn, ngũ quan tuấn tú, thân hình cao lớn, đang nhẹ nhàng cười sáng lạn. Hóa ra, đây là anh chàng thanh mai trúc mã của An Khê, Sắc Vi đã hiểu được vì sao An Khê rất thích anh chàng này, thiếu niên này giống ánh mặt trời ôn nhuận mùa hè, từng cái nhấc tay giơ chân đều mang đến cho người ta cảm giác ấm áp và tinh thần phấn chấn, nhưng mà, sau này vì sao An Khê lại lấy chồng tận nước Mỹ xa xôi chứ?

Kiếp trước, cô nghe An Khê từng đề cập qua thiếu niên này, nhưng dường như, bọn họ vẫn chưa thật sự hẹn hò yêu đương, chẳng lẽ vận mệnh lại có sự thay đổi?

"Hừ! Khả Khả là bạn thân của em, đương nhiên em sẽ đến rồi." An Khê hóm dỗi trừng mắt liếc anh ta một cái, hai má đỏ hồng, sau đó nhiệt tình giới thiệu cho hẳn: "Á Bản, để em giới thiệu cho anh biết, đây cũng là một người bạn thân kiêm bạn ngồi cùng bàn với em, Cố Sắc Vi."

Chu Á Bản vui vẻ cười, lập tức lễ phép vươn tay, "Xin chào, tôi là Chu Á Bản, rất vui khi quen biết em."

Sắc Vi đánh giá anh mấy lần, cố ý ra vẻ ái muội nháy mắt với An Khê mấy cái, "Xin chào, em là Cố Sắc Vi. An Khê vẫn thường xuyên nhắc tới anh."

Trên mặt thiếu niên lập tức hiện lên một vết ửng hồng khả nghi, đôi mắt đen lánh không ngừng liếc nhìn An Khê đứng bên cạnh. An Khê bị Sắc Vi nói như vậy đã bắt đầu đỏ mặt, lại bắt gặp tầm mắt của Chu Á Bản nhìn qua, khuôn mặt càng đỏ hồng như mào gà, cô ấy vừa xấu hổ vừa lúng túng trừng mắt nhìn Sắc Vi, cầm tay kéo Chu Á Bản đi tới sân khiêu vũ bên kia, "Đừng nghe bạn ấy nói bậy. Đi! Chúng ta đi khiêu vũ!"

Chu Á Bản ngượng ngùng, quay đầu lễ phép phát tay với Sắc Vi, ngoan ngoãn đi theo 'bạn gái thanh mai' ra sân nhảy.

An Khê và Chu Á Bản vừa đi, bên cạnh Sắc Vi nhất thời không có ai, mà cô cũng đã ăn no bụng, cô nhìn qua sân khiêu vũ chỉ có hai người An Khê đang nhảy, lại nhìn Lâm Khả Khả bị các phu nhân, thiên kim vây quanh; lại xem chung quanh cả một đám trai thanh nữ tú đang tán gẫu trò chuyện, lần đầu tiên cô sinh ra một loại cảm giác không thích ứng với những trường hợp như thế này.

Kiếp trước, cô rất ưa thích những trường hợp như này, dù các loại yến hội, vũ hội, cô đều như cá gặp nước, mặc trang phục kiểu mới nhất, đeo trang sức tinh xảo quý giá, đi giày cao gót hàng hiệu, hưởng thụ cái cảm giác vinh quang bên dưới những ánh đèn lấp lánh, cho dù cô không phải là người xinh đẹp nhất, nhưng cô kiêu hãnh về thân thể của bản thân. Khi đó, cô luôn ý vào sự che chở, yêu thương của ba, tự cho là đúng, kiêu ngạo giống như một công chúa cao quý.

"Cô gái kia là ai vậy?" Bên tai truyền đến tiếng cười nhạo của mọi người xung quanh.

"Các cô nhìn chiếc váy cô ta đang mặc kia, màu xanh lá trông thật quê mùa, hình như là hàng may thủ công ấy."

"Uầy... kì lạ nha... Cô ta không đeo bất kỳ món đồ trang sức nào. Nhưng mà, chiếc kia váy cũng không xấu lắm đâu, đeo thêm một chiếc dây chuyền kim cương nữa thì càng đẹp."

"Cô ta là ai thế? Các cô quen biết cô ta sao?"

"Không biết..."

Sắc Vi có chút không biết nên khóc hay nên cười, mạnh mẽ quay đầu lại nhìn bọn họ, hàng ghế salon phía bên phải có mấy vị thiên kim đang ngồi tán gẫu ở đó, thấy Sắc Vi nhìn qua thì có mấy người ngại ngùng quay đầu đi, còn có vị thiên kim có 'đạo hạnh cao thâm' nhìn Sắc Vi mỉm cười chào hỏi. Sắc Vi mỉm cười đáp lễ, bụng ly nước trái cây lên đi ra chỗ khác.

Đứng ngoài cửa vào đại sảnh, gió đêm nhẹ nhàng thổi đến, trên bầu trời đêm đầy rẫy những vì sao tinh tú, trong gió thổi thoang thoảng mùi thơm của hoa cỏ. Sắc Vi nghiêng đầu suy nghĩ, uống hết ly nước trong tay, bỏ cái ly xuống bàn, đi vào trong hoa viên đang được bóng đêm bao phủ.

Ban đêm ở trong hoa viên yên tĩnh, không một bóng người, trăng tròn soi sáng một khoảng không tĩnh lặng, những ánh đèn neon chiếu ánh sáng nhàn nhạt trên những chiếc bàn đá xanh màu cẩm ngọc. Ven theo con đường nhỏ, Sắc Vi đi vào trong hoa viên, đúng lúc có một làn gió thổi tới, hương thơm ngọt ngào của hoa hồng xông vào mũi, Sắc Vi hít thở sâu, trong lồng ngực tràn đầy mùi thơm của các loài hoa, cô cảm thấy thật thoải mái.

"Thì ra cô ở trong này."

Bên trái đột nhiên vang lên tiếng bước chân trầm thấp, Sắc Vi bất ngờ quay đầu, nhờ ánh trăng chiếu sáng vạn vật, hé ra khuôn mặt tinh xảo có thể nói như một tác phẩm nghệ thuật khắc sâu vào đôi mắt người nhìn, tầm mắt hai người chạm nhau trên không trung, người thanh niên cúi đầu cười vui vẻ.

"Rốt cuộc anh là ai?" Sắc Vi cảnh giác, nhìn chằm chằm vào anh ta.

"Tôi tên Cung Chiêu Úy." Người thanh niên ung dung khoanh hai tay trước ngực, hào phóng nói.

Người thanh niên này, hóa ra là anh chàng 'con lai đẹp trai' vừa đụng phải Sắc Vi và An Khê ở trước cửa phòng của Lâm Khả Khả. Đáy lòng Sắc Vi liền nổi lên nghi hoặc, khi mấy người nhà Khả Khả vừa ra khỏi phòng, anh chàng này đột nhiên biến mất không thấy. Lúc ấy, Sắc Vi cũng không nghĩ nhiều, dù sao cô chỉ là tới Lâm gia làm khách, nhưng không nghĩ đến người thanh niên này lại xuất hiện ở đây, quan trọng nhất là thần không biết quỷ

không hay đi theo cô ra hoa viên trong đêm khuya vắng lạnh này.

"Cung Chiêu Úy?" Sắc Vi hơi nhũn mày, trong đầu đột nhiên xẹt qua một tia linh quang, anh ta họ Cung? Chẳng lẽ là liên quan đến họ Cung kia sao?

Cô trầm nghĩ, vẫn nên trả lời cẩn thận: "Xin chào, tôi là Cổ Sắc Vi."

"Cổ Sắc Vi, là cô con gái lớn của ông chủ tập đoàn Cổ thị - Cổ Hạo Vũ." Cung Chiêu Úy mỉm cười gật đầu, đôi đồng tử màu hổ phách hứng trí dào dạt nhìn Sắc Vi, đột nhiên chậm rãi bước tới gần, cách cô khoảng hai bước chân thì dừng lại.

Trong lòng Sắc Vi hơi lo lắng, Cung Chiêu Úy biết thân phận của cô là chuyện thường tình không đáng quan tâm, trong xã hội thượng lưu vốn là các mối quan hệ rắc rối phức tạp, trước kia cô rất yêu thích các bữa tiệc kiểu này, có người nhận ra cô căn bản không phải việc lạ lùng gì. Cô chỉ quan tâm đến hành động của anh ta, người thanh niên này muốn làm gì?

Đáng tiếc, Cung Chiêu Úy cũng không làm cái gì, chỉ đứng trước mặt cô, hai ánh mắt nhu hòa chống lại hai con mắt đầy cảnh giác của cô, khóe môi nhếch lên cười, cứ đứng im, mỉm cười nhìn cô.

Cho đến khi Sắc Vi sắp bùng nổ sự nghi hoặc trong lòng, chuẩn bị mất hết sự bình tĩnh vốn có, anh ta mới thình lình lên tiếng: "Bạn tôi nói cho tôi biết, Cổ gia đại tiểu thư là một người ái mộ hư vinh và rất mê trai. Nhưng như này giờ tôi nhìn thấy, hình như bọn họ nói không đúng lắm? Cổ đại tiểu thư tuyệt đối không phải là người ngốc, hơn nữa, Cổ đại tiểu thư cũng không mê trai chút nào." Nói đến điều này, anh ta mỉm cười, chống lại ánh mắt nghi hoặc của Sắc Vi, dò hỏi: "Tôi có thể gọi cô là Sắc Vi không?"

Trong lòng Sắc Vi tràn đầy nghi hoặc, chống lại ánh mắt trong veo tự nhiên của anh ta, chần chờ gật đầu: "Có thể." Nói xong, cô không để lại dấu vết dịch bước chân ra sau, "Cung tiên sinh, anh cũng đi ra đây hít thở không khí trong lành sao? Thực trùng hợp nha." Mê trai? Cô quả thật từng là một người mê trai, có điều, cái tính mê trai nồng nặc này từ hồi cô còn đơn thuần chưa hiểu sự đời, nhưng mà hình dáng của Cung Chiêu Úy này quả thật rất xuất sắc.

Trong đầu cô đột nhiên nghĩ tới hình dáng của anh họ Lâm Khả Khả - Long Khôn, theo bản năng tự so sánh hai người này với nhau. Khách quan mà nói, Long Khôn tuấn mỹ, bá đạo và sắc bén, mang theo khí thế không thể xâm phạm, còn Cung Chiêu Úy này lại đẹp trai tuấn tú, khí chất tao nhã, ôn nhu, làm cho người ta không tự chủ được mà yên tâm tháo bỏ mọi phòng bị, nhưng cũng khó có thể xâm phạm.

Tóm lại, hai người đều là cực phẩm soái ca, rất nguy hiểm không dễ chọc vào.

Cung Chiêu Úy đem mấy động tác phòng bị của Sắc Vi thu vào đáy mắt, trong lòng dâng lên vài phần hứng thú, anh ta cúi đầu cười: "Trùng hợp? Không phải đâu. Tôi tự mình đến đây tìm cô đấy."

Sắc Vi ngạc nhiên: "Tự mình tới tìm tôi?"

Cung Chiêu Úy mỉm cười chống lại ánh mắt kinh ngạc của Sắc Vi, gật đầu: "Đúng vậy! Thực ra, tôi muốn hỏi cô, hôm nay cô dùng nhãn hiệu nước hoa nổi tiếng nào thế? Hương thơm thanh nhã, tươi mát, trong lành xen lẫn ngọt ngào. Giống như mùa hè ăn một ly kem, nhẹ nhàng khoan khoái lại ngọt ngào, tôi rất thích mùi hương này."

Sắc Vi thiếu chút nữa cầm roi xuống đất, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn cả buổi mới đóng lại được, cô không thể tin nhìn chăm chăm người thanh niên này, nuốt nuốt nước miếng: "Anh thích mùi hương này? Cho nên... Anh bị mùi hương nước hoa này hấp dẫn tới đây?"

Cung Chiêu Úy gật đầu: "Đúng vậy! Sắc Vi, cô có thể nói cho tôi biết không? Hương nước hoa này là nhãn hiệu nước hoa nổi tiếng mới sao? Hoặc là, nó còn chưa đẩy ra bán trên thị trường, hoặc, vị hương sư nào đó cố ý điều phối loại nước hoa này cho cô?"

"Anh thật sự cảm thấy mùi hương này không tồi ư?" Sắc Vi miệng đắng lưỡi khô, trái tim đập 'thùng thùng' dữ dội, "Có điều, anh... Vì sao anh lại tò mò về mùi hương này?"

Cung Chiêu Úy câu môi cười, nói thẳng ra: "À, quên giới thiệu với cô, tôi còn có một thân phận khác, thật ra tôi là một người điều chế nước hoa, August."

August!

Trong nháy mắt kia, Sắc Vi chỉ cảm thấy vô số đóa hoa rực rỡ nổ rộ trước mắt, trong đầu nổ tung một thông tin cực lớn. August, đây là một tên tiếng anh nổi tiếng, là một cái danh hiệu danh giá, còn là một cái nhãn hiệu đẳng cấp, càng là một sự —— vinh quang lớn lao.

Người thanh niên trước mắt này, chính là hương sư quốc tế, người điều chế nước hoa châu Á có danh tiếng vang dội ở nước Pháp, August?!

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Khiêu Vũ

August.

Sắc Vi kinh ngạc nhìn người con trai đang mỉm cười trước mặt mình, cảm thấy mình thất lễ, liền thu lại cảm xúc ra vẻ nghi hoặc nói, " Anh là một điều hương sư (nhà sáng chế nước hoa) ? August là đại danh của anh?"

"Không sai." Cung Chiêu Úy gật đầu.

Hai người đứng bên cạnh vườn hoa hồng, ánh trăng trên cao chiếu lên trên người bọn họ , mặc dù Sắc Vi đã cố gắng không chế cảm xúc, nhưng vẫn nhìn không được hô to, "Giỏi quá! Vậy anh đã điều chế được loại nước hoa nào? Hiện tại đã có mặt trên thị trường chưa?" Nói xong rồi bước vài bước, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh vườn hoa, đẩy lòng nhanh chóng bắt đầu tự hỏi, năm nay là 2001, cái tên August vừa mới vừa xuất hiện ở Châu Âu , còn chưa nổi tiếng ở ngoài nước, thế giới vô kì bất hủ (không có gì lạ), ở chỗ này cô lại có thể bắt gặp anh ta.

Làm sao bây giờ?

Phải nắm chắc cơ hội làm bằng hữu với anh ta sao?

Gặp Sắc Vi ngồi trên ghế, Cung Chiêu Úy mỉm cười, rồi đi tới ngồi cạnh Sắc Vi , "Trước mắt, trong nước còn chưa tiêu thụ. Chỉ cần cô nói cho tôi biết nước hoa hôm nay cô dùng là do ai điều chế, tôi liền cho cô một lọ do chính tôi điều chế, như thế nào?"

Sắc Vi nhú mồm, cúi đầu ngửi chỗ cổ tay, hương thơm nhàn nhạt lượn lờ trước mũi, cô nhìn không được nói, "Anh rất tò mò."

"Tôi là một điều hương sư, tôi nghĩ cô hẳn là hiểu được tôi đối mùi thơm vô cùng cùng nhạy cảm, theo góc độ chuyên nghiệp mà nói, loại nước hoa hôm nay cô dùng có hương thơm rất độc đáo mới lạ, thập phần đặc biệt, rất có giá trị để nghiên cứu." Cung Chiêu Úy trả lời nửa thật nửa đùa, hít thở nhẹ nhàng, từ trong không khí ngửi được hương thơm đã làm cho anh kinh hỉ, anh không thể chê là mùi hương này, nó rất đặc biệt, có thể kích thích mẫn cảm của anh.

Lúc này anh nhớ rõ khung cảnh khúc hành lang khi nãy, cái khoảng khắc ngửi được mùi hương như có như không này, khiến tinh thần thoải mái, đủ để cho anh cả đời khó quên.

Chỉ tiếc, linh cảm phù dung sớm nở tối tàn, anh còn chưa kịp ghi nhớ lại liền biến mất .

Nghe được đánh giá như vậy Sắc Vi suýt nữa nhìn không được muốn cười, nhất là còn đến từ August nổi tiếng gần xa đánh giá, cô không khỏi nhếch môi cười, nhìn về phía Cung Chiêu Úy chân thành nói, "Cảm ơn, lọ nước hoa này là quà sinh nhật mà bằng hữu tặng cho tôi, về phần thân phận của cô ấy, thật xin lỗi, tôi không tiện nói ra."

Cung Chiêu Úy hơi hơi híp mắt, khoảng khắc Sắc Vi tươi cười, anh không khỏi có chút hoảng hốt.

Chỉ tiếc nụ cười ấy cũng như linh cảm của anh, lướt qua tức thì, Sắc Vi liền thu hồi nụ cười, đứng dậy, lễ phép gật đầu, "Thật có lỗi, tôi cáo từ trước ."

"Cô có thể đem kia bình nước hoa chuyển cho tôi được không?" Cô vừa đi một bước, Cung Chiêu Úy đột nhiên mở miệng, "Vô luận cô muốn cái gì, tôi cũng trao đổi."

Nghe thế, trong lòng Sắc Vi hơi hơi kinh ngạc, cô hưng trí nhìn Cung Chiêu Úy, hỏi lại, "Vô luận tôi muốn cái gì?"

"Chỉ cần tôi có thể trả tiền ." Cung Chiêu Úy nghiêm túc nói, anh cũng không hiểu vì sao bản thân mình đối với mùi thơm kia lại chấp nhất như vậy, một tính tốt cho một điều hương sư, nghiên cứu cùng tìm tòi mùi hương không bao giờ ngừng lại , cũng là vì có được tính tò mò này, anh mới có thể liên tục tìm được những linh cảm mới mẻ, sáng tạo ra nhiều tác phẩm mới.

Đêm khuya tại vườn hoa yên tĩnh, hai người đứng đối diện nhau cạnh chiếc ghế, gió nhẹ lướt qua những bông hồng trong vườn, trên bầu trời có những ngôi sao đang lấp lánh. Bên tai còn có thể nghe thấy những tiếng cười vui cùng âm nhạc truyền tới, ánh đèn mờ ảo, trên ban công tầng hai Lâm gia, một thân ảnh thon dài cầm một cái ly có chất lỏng màu đỏ bên trong, giấu mình trong bóng tối, tay phải của anh để trong túi quần, lặng lẽ đứng trên ban công, mặt không chút biểu cảm nhìn một nam một nữ dưới lầu đang đứng trong vườn hoa.

"Tốt! Tôi muốn tác phẩm của anh, chỉ cần về sau anh điều chế ra nước hoa, tôi muốn mỗi loại một lọ, do chính anh tự điều chế ." Trong vườn hoa, Sắc Vi tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Cung Chiêu Úy, chậm rãi nói ra điều kiện của mình.

Cung Chiêu Úy nghe thế, trong mắt xẹt qua một tia kỳ dị, nhưng lập tức nhẹ nhàng cười, không chút nào keo kiệt nói, "Được."

"Cái kia tôi đưa anh như thế nào?" Một lọ đổi lấy việc sở hữu tất cả các loại nước hoa của August, mà còn là tự mình điều phối , giao dịch như vậy chỉ có ngu ngốc mới có thể cự tuyệt.

Cung Chiêu Úy đến gần Sắc Vi, trong tay đột nhiên có thêm một chiếc điện thoại di động màu đen, "Nếu Sắc Vi không ngại , có thể cho tôi số điện thoại, tôi nghĩ, chúng ta có thể kết giao bằng hữu." Nói xong, con người màu hồ phách chậm rãi nhìn Sắc Vi, vui vẻ dặt dẹo.

Thật sự là một người đàn ông hay cười.

Sắc Vi nghĩ, hé miệng cười, lấy ra điện thoại di động, "Đây là vinh hạnh của tôi, điều hương sư tiên sinh."

Hai người trao đổi số điện thoại cho nhau, đối mặt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười.

"Chúc cậu sinh nhật vui vẻ..."

...

Chúc phu nhân sinh nhật vui vẻ..."

Âm thanh ca nhạc sinh nhật từ đại sảnh (phòng khách) truyền lại, hai người không hẹn mà cùng nhìn về căn phòng đầy ánh đèn, Cung Chiêu Úy cúi đầu cười nói, "Lâm phu nhân muốn cắt bánh sinh nhật rồi, thời khắc quan trọng đã đến, chúng ta cũng cần phải quay lại."

"Vâng, đúng vậy." Sắc Vi cười khua tay, "Rất vui được quen biết với anh, Cung tiên sinh, hẹn gặp lại." Nói xong nhấc làn váy chạy nhanh tới đại sảnh.

Đến khi thân ảnh màu xanh lá của Sắc Vi biến mất ở góc đường nhỏ, Cung Chiêu Úy chậm rãi cúi đầu, trầm thấp nói, "Thật vui được biết cô, Cố Sắc Vi." Thời gian bất tri bất giác đã chín giờ, ánh trăng sáng rực, trong không khí, mùi hương kia đã tiêu tan, chỉ còn lại hơi lạnh thổi vào lòng người.

Bữa tiệc trong đại sảnh, đèn đuốc huy hoàng, tiếng người ồn ào, khi Sắc Vi đi vào đại sảnh vừa kịp lúc Lâm mẹ cắt bánh ngọt với sự trợ giúp của Lâm ba.

Mọi người cùng nhau vỗ tay chúc mừng, Lâm ba Lâm mẹ nở nụ cười hạnh phúc, Lâm Khả Khả và An Khê đứng sát bên cạnh, ngoài ra vây quanh họ còn có một nhóm thanh niên nam nữ, không khí thật phần xôn xao. Bánh ngọt đã được cắt xong, âm nhạc đột nhiên vang lên, ngọn đèn mờ ảo, Lâm cha vui vẻ phấn khởi cầm micro nói, "Cảm ơn các vị hôm nay đã tới tham dự buổi tiệc sinh nhật của phu nhân tôi, có chỗ nào chiều dài không được chu toàn xin mọi người hay thông cảm, mọi người hãy vui chơi thỏa thích, người trẻ tuổi có thể nhiều nhận thức, nhiều mối quan hệ, ha ha ha. Để tiếp tục, chúng ta cùng khiêu vũ nào ——!"

Âm nhạc lập tức thay đổi thành bản nhạc Waltz, Lâm ba dẫn đầu ôm Lâm mẹ tiến ra giữa sân nhảy, mọi người xung quanh vỗ tay với màn khiêu vũ này, hai vợ chồng động tác thành thạo, phối hợp ăn ý, không khí nhất thời nhộn nhịp hẳn lên, ngay lập tức không ít vợ chồng khách quý bắt đầu có đôi có cặp tiến vào sân nhảy, cùng với âm nhạc du dương làm cho không khí càng thêm vui vẻ.

Sắc Vi đứng bên ngoài sân nhảy, thấy Lâm Khả Khả được một chàng trai khôi ngô tuấn tú mời khiêu vũ, An Khê cùng Chu Á Bản ôm nhau xoay theo tiếng nhạc, lần đầu tiên cô có loại cảm giác mờ mịt.

Đột nhiên, ánh đèn lóe lên, một thân ảnh cao lớn xuất hiện bên ngoài sân nhảy, trang phục tây đen, dung mạo tuấn mỹ, Sắc Vi nhận ra người con trai đó, là anh họ của Lâm Khả Khả - Long Khôn. Long Khôn bụng một ly rượu vang, khỏe miệng hơi mỉm cười, mặt không chút thay đổi đứng bên ngoài sân nhảy, nhất thời làm cho những cô gái chưa lập gia đình trong bữa tiệc bắt đầu nháo nhào lên, trong lúc nhất thời, không ít thiên kim tiểu thư tiến lại phía Long Khôn, thậm chí có cô gái gan lớn mời anh khiêu vũ.

Chỉ tiếc không biết Long Khôn nói gì đó, mười giây sau cô gái liền liền tức giận xoay người chạy ra khỏi đại sảnh.

Sắc Vi ngồi ở bên kia sân nhảy, xuyên qua ánh đèn mờ ảo cùng đám người đang khiêu vũ chăm chú nhìn anh, không biết vì sao, cô cảm giác anh ta dường như mang tâm tình không vui. Trong lúc đó, Long Khôn ở đối diện cô đột nhiên ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người thỉnh thoảng giao nhau, Sắc Vi vì giật mình, đáy lòng chấn động mạnh, từ tận đáy lòng dâng lên một cảm giác có tật giật mình, lập tức mất tự nhiên mà nhìn đi nơi khác.

Bên kia, Long Khôn nheo đôi mắt lại, nhìn biểu tình lạnh nhạt của cô gái đối diện, sự khó chịu trong lòng anh tự dưng biến mất, chuyển biến thành một loại cảm xúc không rõ ràng.

Anh đặt chiếc ly xuống, đứng lên, đột nhiên bước nhanh đến sân nhảy đối diện mình.

"A ——" Xung quanh truyền đến một trận âm thanh hò hét, ở bên này theo bản năng Sắc Vi ngẩng đầu lên, liền thấy Long Khôn đi xuyên qua đám người đang khiêu vũ mặt không chút thay đổi đi tới phía chính mình. Cô nhất thời thờ người ra, đến khi Long Khôn đứng trước mặt mình, đôi mắt đen thâm thúy gắt gao nhìn cô chăm chăm, một bàn tay to thon dài trắng muốt xuất hiện trước mặt cô, thanh âm đầy sự tự tin, bá đạo, "Vị này tiểu thư xinh đẹp, tôi có thể mời em nhảy một bài được không?"

Sắc Vi thực sự không dám tin, tầm mắt bốn phía như những viên đạn muốn bắn thủng cô, cô cũng không muốn chính mình bị biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ra vẻ thoải mái lạnh nhạt cười, "Thật có lỗi, tôi không..."

Lời nói chưa dứt, cổ tay bị cầm chặt, một lực mạnh mẽ nâng cô lên, cô không tự chủ được mà đứng dậy.

Giây tiếp theo, một cái bàn tay to ôm phần eo, thân thể đã bị mang vào sân nhảy, thanh âm trầm thấp của Long Khôn vang lên bên tai, hơi thở nóng rực phả lên gò má, "Nghe nói Cố tiểu thư múa rất giỏi, Long Khôn muốn lĩnh giáo một phen."

Sắc Vi xấu hổ, nhưng người đã vào sân nhảy, trước mắt bao người cô không thể cự tuyệt Long Khôn, như vậy không chỉ không cho Long Khôn mặt mũi, chính mình cũng thực thất lễ, nhưng trong lòng cô thực tại có chút tức giận, không khỏi thấp giọng giận dữ nói, "Long tiên sinh, anh thật sự quá thất lễ!"

"Lần trước tôi đưa em về nhà, em không nhớ sao?" Long Khôn cúi đầu cười, thành thạo động tác, cầm chặt tay Sắc Vi, nắm ngón tay mạnh mẽ đan xen vào tay cô.

Sắc Vi nhường mảy, lần trước đưa cô về nhà? Cô chỉ nhớ rõ khi mình tỉnh lại đã ở trong căn phòng của mình, giống như cô đang ngủ trên xe của anh ta, chẳng lẽ trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng suy nghĩ, đôi chân theo quán tính bất kíp bước nhảy của Long Khôn, thầm than, kỹ thuật nhảy của anh ta thật không tệ, "Thật có lỗi, tôi không nhớ rõ, nhưng thật sự thực cảm ơn Long tiên sinh lần đó đã đưa tôi về nhà."

"Đó là vinh hạnh của tôi, tiểu Sắc Vi." Long Khôn cúi đầu, ghé sát vào bên tai Sắc Vi nhẹ giọng nói nhỏ.

Cả người Sắc Vi tự nhiên co cứng lại, nhất thời trên cổ xuất hiện một tầng da gà, cô theo bản năng muốn rút tay ra, thầm mắng, "Đừng gọi tôi là tiểu Sắc Vi." Chết tiệt! Tôi hôm đó trở về đến tốt cùng đã xảy ra sự tình gì?

"Ha ha ha." Long Khôn cười đến thoải mái, "Tiểu Sắc Vi, chú ý một chút, hay em dùng vũ khúc này để cảm tạ tôi, như thế nào?"

Sắc Vi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt chêu tức của anh, ám khí trong lòng nhất thời không có tiền đồ tan thành mây khói, đôi mắt đen sâu hun hút, bên trong giống như ẩn giấu một con ác thú, theo bản năng cô tránh thoát ánh mắt đó, trái đầy kinh hoàng, người đàn ông này, khí thế rất bá đạo.

Long Khôn cúi đầu nở nụ cười thành tiếng, hai người không nói chuyện nữa, bắt đầu chăm chú hòa lẫn mình theo từng nhịp điệu.

Giai điệu bay bổng ben tai, khi thì vui, khi thì nhẹ nhàng, cô rũ bỏ những suy nghĩ, nhắm mắt lại hòa mình vào bản nhạc, một vòng, hai vòng, ba vòng, đã lâu chưa thoải mái như thế này, thân thể giống như tiến vào một loại cảnh giới, trong một thế giới chỉ có âm nhạc cùng vũ điệu.

Khiêu vũ một chút có thể quên hết phiền não.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thời Cơ

Khi tiếng nhạc dừng lại trong nháy mắt, Sắc Vi còn hơi hoảng hốt, chưa thể hoàn hồn. Cô thật không ngờ tới bản thân cô lại có thể nhiệt tình khiêu vũ với một người đàn ông mới chỉ gặp mặt hai lần, hơn nữa, hai người còn phối hợp ăn ý như thế, khiến cho cô sinh ra cảm giác vui sướng đã rất lâu rồi không thấy, kỹ thuật nhảy lại phát huy vô cùng điêu luyện.

"Ba ~ ba ~ ba ~ ba ~ "

Bốn phía xung quanh bất ngờ vang lên những tràng vỗ tay nhiệt liệt, cô giật mình tỉnh lại, chống lại đôi mắt đen thâm thúy đang mỉm cười của Long Khôn, trong lòng căng thẳng, cô rút mạnh tay về, mắt tự nhiên nói: "Long tiên sinh, kỹ thuật nhảy của ngài rất điêu luyện!"

Long Khôn mỉm cười, ưu nhã thu tay lại: "Cô khiêu vũ cũng rất đẹp." Hai tay buông xuống, không tự chủ được chậm rãi nắm chặt, lòng bàn tay phẳng phất còn lưu lại cảm giác ấm nóng, mềm mại ban nãy, trong lòng bàn tay bây giờ chỉ còn chứa lại một khoảng hư không trống rỗng.

Hai người lễ phép cười, từng người đi ra khỏi sàn nhảy, Sắc Vi vừa mới xoay người, liền bị Lâm Khả Khả ôm vào lòng. "Oa..! Sắc Vi, cậu nhảy thật tuyệt! Trời ạ! Cậu biết không, cậu giống như một tinh linh nhẹ nhàng nhảy múa nơi trần gian, nơi này không ai nhảy lợi hại như cậu đâu, quá xuất sắc."

An Khê cười hi hi đứng một bên, thoải mái quàng tay qua cả vai Sắc Vi, "Rất giỏi! Một phen khiến cho chị em chúng tớ được mở mang tầm mắt." Trong không khí vui mừng này, mặt mày mọi người đều là vẻ tươi cười, trong lòng Sắc Vi âm áp, ba người hai mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhau nở nụ cười.

Các khách mời ở đây đều là người quen biết với Lâm gia, thân phận tất nhiên cũng có phần đặc biệt, Sắc Vi và Long Khôn cùng khiêu vũ hấp dẫn tất cả sự chú ý của mọi người, không ít người đang âm thầm suy đoán quan hệ của hai người bọn họ, lại nhìn thấy Sắc Vi, Lâm Khả Khả và An Khê có mối quan hệ thân thiết thì lại càng kinh ngạc, thậm chí, có một vài ánh mắt sắc bén đã đoán được thân phận của Sắc Vi.

Những ánh mắt của những người đàn ông trẻ tuổi đối với Sắc Vi vừa kinh diễm vừa hứng thú, còn con gái nhìn về phía Sắc Vi thì vừa đỏ kị vừa hận!

Trái tim Sắc Vi đập hơi nhanh, cúi đầu xem nhẹ những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cầm tay kéo Lâm Khả Khả và An Khê rời khỏi trung tâm của bữa tiệc. Cô cũng không hề phát giác ra tầm mắt của Long Khôn vẫn gắt gao theo sát cô, trong đôi mắt đen thâm thúy lóe lên ánh sáng trước nay chưa từng có, hiện lên ý tứ hàm súc không rõ ràng.

Sau khi kết thúc bữa tiệc, Sắc Vi về tới nhà đã là hơn mười một giờ, lần đầu tiên cô mơ thấy kiếp trước của mình. Đó là lần đầu tiên, khi cô tham gia dạ hội, ba ba của cô - Cố Hạo Vũ là một vũ sư tài ba, ba bắt đầu dạy cô trúc trắc nhảy múa theo giai điệu nhẹ nhàng, mẹ cô đứng một bên mỉm cười, không khí ấm áp mà tốt đẹp, cô cảm thấy rất vui vẻ và hạnh phúc. Nhưng đứng vào lúc này, âm nhạc đột nhiên nhanh hơn, tiết tấu trở nên càng lúc càng nhanh, đôi chân đang nhảy múa của Sắc Vi cũng nhanh hơn, thì lại phát hiện ra khuôn mặt trước mắt bỗng nhiên biến thành Long Khôn, trên mặt hân hoan theo tia cười tà ác, dùng giọng nói ôn nhu từ tính đến mê người nói: "Bảo bối, chúng ta khiêu vũ thôi..."

Sau đó, hai chân của cô giống như một cái máy, càng không ngừng nhảy, càng không ngừng nhảy, càng không ngừng nhảy, không ngừng...

Ngày hôm sau tỉnh lại, Sắc Vi chỉ cảm thấy cái đầu đau buốt, tay chân bủn rủn vô lực, hai mắt thâm quầng vô hồn đi đến lớp, ở trong lòng nguyên rủa Long Khôn một trăm lần, không một ngàn lần.

"Chào buổi sáng." Đến lớp học, các học sinh trong lớp đều đến đông đủ, Sắc Vi vừa vào chỗ ngồi, đột nhiên từ phía sau truyền đến một giọng nói trong veo.

Sắc Vi sững sốt, quay đầu liền nhìn thấy Trần Tư Ngưng ngồi ngay phía sau mình, cô không khỏi có chút kinh ngạc, "Chào, sao cậu...?" Sao cô ta lại ngồi chỗ ngay đằng sau mình thế này?

Trần Tư Ngưng vui vẻ cười: "Sáng hôm nay, thầy Triệu đổi chỗ cho tớ đây. Sắc Vi, về sau chúng ta cũng coi như là hàng xóm, xin chỉ giáo nhiều hơn nhé."

Khỏe miệng Sắc Vi co rút, mặt đầy tươi cười nói: "Thế à, cùng nhau học tập thôi." Nói xong liền quay đầu, trong lòng âm thầm nói: Trần Tư Ngưng, động tác của cô nàng này thật là nhanh, đã khẩn cấp muốn tiếp cận mình rồi cơ đấy, mình cứ án binh bất động có phải vẫn luôn chiếm thế thượng phong không nhỉ?

Trần Tư Ngưng thấy Sắc Vi quay đầu, vẻ mặt tươi cười liền biến mất, nhìn chằm chằm vào sau gáy của Sắc Vi cũng không thèm nói thêm gì nữa, sau đó, cô ta cúi đầu sửa sang lại sách vở, ánh mắt lập lờ giống như đang tự hỏi điều gì đó.

Mười phút sau, Lâm Khả Khả và An Khê vừa cười cười nói nói cùng nhau đi đến, trong tay hai người cầm theo bữa sáng, trên mặt lộ vẻ tươi cười, dường như đang nói chuyện gì đó rất thú vị.

Nhưng khi hai người đi đến chỗ ngồi, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trần Tư Ngưng ngồi đằng sau Sắc Vi, An Khê lập tức cau mày, "Sao cô ta ngồi ở chỗ này? Sắc Vi, không phải Vương Đình ngồi sau cậu à?" Cô ấy liếc mắt nhìn Trần Tư Ngưng, trong giọng nói còn kèm theo sự chán ghét không thèm che giấu. Lúc này, tất cả học sinh trong lớp đều hứng chí đặt đầu quay đầu lại nhìn bọn họ, lực chú ý của mọi người tức thì tập trung đến chỗ bọn Sắc Vi đang ngồi.

Sắc mặt Trần Tư Ngưng trắng bệch, giọng nói êm ái vang lên: "Là thầy Triệu xếp chỗ cho tớ ngồi ở đây." Trong lòng lại thầm mắng: cái đồ lảm nhảm chết tiệt, mình có chọc tới cô ta đâu? Làm sao luôn gây khó dễ cho mình vậy.

An Khê liếc mắt qua cô ta một cái, hừ một tiếng, đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Tiếng chuông vào học đúng giờ vang lên, một đám bạn học đang xem nào nhiệt phát ra một tiếng thờ dài nho nhỏ, đều mắt hứng quay lại chỗ ngồi.

Tiết học đầu tiên vẫn là môn toán, thầy giáo đứng trên bục giảng vẫn cứ nhiệt tình phân tích các công thức toán học, Sắc Vi một tay chống cằm, cố gắng đem lực chú ý của mình tập trung vào trên bảng, nhưng những cái... con số, ký hiệu kia cứ lượn lờ ở trước mắt, thật sự làm cô chóng mặt luôn. An Khê ngồi bên cạnh, lại lấy một cuốn truyện ngôn tình Đài Loan để đằng trước sách giáo khoa, đọc quyển sách chăm chú, biểu lộ vẻ mặt đứng đắn, ánh mắt sáng ngời hữu thần.

Chống đỡ chừng mười phút, Sắc Vi rốt cục bại trận, thừa nhận rằng cô không có duyên phận với môn toán, đang lúc muốn noi theo An Khê làm mấy hoạt động khác, Lâm Khả Khả ngồi phía trước đột nhiên cho tay ra sau lưng lạng lẽ vớt xuống một viên giấy nhỏ, cô tò mò mở ra giấy ra xem, bất ngờ 'phì' một tiếng, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng.

Chỉ thấy trên tờ giấy nhỏ vẽ một người đầu tròn lưa thưa mấy lọn tóc, đang say mê hôn môi vào sách giáo khoa, bên cạnh có một cái vòng tròn, bên trong viết: bà xã, I love you...!

Phía dưới lại vẽ một cái mũi tên nhỏ, chỉ vào sách giáo khoa: đây mới là vợ của ta.

Sắc Vi thiếu chút nữa nằm gục trên bàn cười sặc sụa, bà vai không khống chế được run run, cô cười một lát nhìn không được đá đá chân An Khê, vỗ tròn bức tranh lại rồi ném qua. Chỉ chốc lát sau, chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng cười khả nghi cùng với tiếng vỗ bàn mơ hồ, Sắc Vi vui vẻ quay đầu, quả nhiên thấy mặt An Khê đỏ bừng nằm gục trên bàn, cười vô cùng kìn kìm.

Lúc này, thầy giáo dạy toán đứng trên bục giảng, hình như phát giác ra sự xôn xao ở bên này, nhướn mày, ho nhẹ, thản nhiên nói: "Mấy bạn học sinh kia, tôi hy vọng các em phải có ý thức trong tiết học của tôi, đừng để tôi nhắc giữ trật tự mãi." Nói xong, hung hăng trừng mắt nhìn mấy người Sắc Vi, tầm mắt lại đảo qua mấy học sinh giỏi của ông, tiếp tục lưu loát giảng giải.

Ngồi phía sau Sắc Vi, Trần Tư Ngưng bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt, trong ánh mắt lóe ra vài tia sáng không rõ màu sắc, vẻ mặt thành thật ngồi đối diện với thầy giáo toán học, khỏe miệng hơi nhếch lên.

Mấy ngày tiếp theo, giống như mọi ngày bình thường, mỗi ngày đến lớp rồi về nhà. Sau đó, Sắc Vi bắt đầu trốn vào trong phòng làm nước hoa, hình như Cổ Liệt vẫn còn đang giận dỗi với Sắc Vi, tuy rằng hôm đó đã dỗ nó xong, nhưng ánh mắt Cổ Liệt vẫn thình thoảng lờm nguyễn Sắc Vi, đây là hành động gián tiếp biểu thị sự bất mãn.

Đến buổi chiều ngày cuối tuần, cô phát hiện ở trong ngăn kéo có một lọ nước hoa bán thành phẩm* như lần trước, trong đầu cô bất chợt lóe lên một tia linh quang, xuất hiện ra một cái tên, lấy tay vỗ vào trán, làm sao cô lại quên mất Lâm Khả Khả có quen biết với Cung Chiêu Úy?

(*) *Bán thành phẩm: có nghĩa là sản phẩm đã chưa hoàn thành ở khâu sản xuất cuối cùng, nhưng nó vẫn có giá trị sử dụng, và có thể đem đi bán.*

Lúc này, cô lấy lọ nước hoa bán thành phẩm kia gói kỹ lại, rồi gọi điện thoại cho Cung Chiêu Úy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên ba lần, trong lòng Sắc Vi có chút hồi hộp, bên trong điện thoại truyền đến giọng nói ôn nhuận từ tính của đàn ông: "Alô! Xin chào."

Cô hít thở sâu, ôn nhu nói: "Xin chào! Cung tiên sinh, Tôi là Cổ Sắc Vi."

"Tôi biết rồi. Sắc Vi, gần đây cô có khỏe không?" Bên trong điện thoại truyền đến một tiếng cười khẽ, giọng nói của Cung Chiêu Úy thấp phàn vui mừng, dường như tâm tình rất tốt.

"Ừm, vẫn tốt." Sắc Vi mỉm cười, cầm đi động xoay người đi ra ngoài ban công, thời điểm lúc này mới hơn bốn giờ chiều, bầu trời xanh thẳm một khoảng không bao la, không có một đám mây nào."Cung tiên sinh, xin lỗi nhé. Máy hôm nay, tôi bận việc học, nên làm chậm trễ giao ước với anh. Xin hỏi, khi nào thì tôi có thể đem nước hoa đến cho anh?"

Nghe trong điện thoại là giọng nói ôn hòa lễ phép của một cô gái, khoe miệng Cung Chiêu Úy nở ra một nụ cười nhẹ, trong đầu không khỏi hiện lên một gương mặt thanh tú, trắng nõn, trong mũi còn phảng phất một mùi thơm tươi mát đặc biệt, cùng với kỹ thuật khiêu vũ kinh diễm ở bữa tiệc hôm đó.

Đáy lòng hiện lên một tia rung động, lướt qua nhanh đến nỗi ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra, hắn nhẹ giọng mở miệng: "Sắc Vi, cô không ngại thì gọi tôi là A Chiêu đi, hôm nay là cuối tuần, không bằng chúng ta cùng nhau ăn bữa tối nhé? Trong tay tôi vừa vận điều chế ra một lọ nước hoa mới, hình như cô rất hiểu biết về nước hoa, không bằng cô giúp tôi xem thử hương vị của loại nước hoa này thế nào?"

August mới điều chế ra một loại nước hoa mới?

Sắc Vi nhất thời động tâm, cô nhin không được vui vẻ hỏi lại: "Thật vậy chăng?"

"Tất nhiên, tôi rất cần sự đánh giá của mọi người, mỗi khách hàng có sự yêu thích khác nhau, tôi nghĩ cô nhất định có thể cho tôi nghe một ý kiến quan trọng, hơn nữa còn là một câu trả lời đầy thuyết phục đấy." Cung Chiêu Úy nghe ra sự hưng phấn không thể che giấu được trong giọng nói của cô, "Sáu giờ, chúng ta gặp mặt ở nhà hàng Mario, có được không?"

Sắc Vi nhận được lời khẳng định, trong lòng ngược lại không còn kích động mà chậm rãi bình tĩnh lại. Cô nở nụ cười: "Ok, nhà hàng Mario, gặp anh sáu giờ nhé."

"Sáu giờ gặp."

Cúp điện thoại, cô vẫn đứng im trên ban công trong chốc lát, xoay người trở về phòng chuẩn bị quần áo. Tháng mười trời âm u, nhưng thời tiết vẫn nóng nực như cũ, Sắc Vi thay một cái váy liền thân màu trắng, thắt eo, váy dài đến đầu gối. Nhìn chính mình trong gương, đôi mắt to tròn, môi hồng răng trắng, tóc đen xõa xuống qua vai, cô thử mỉm cười nhẹ nhàng, không biết vì sao cô luôn cảm thấy bản thân mình bây giờ có vẻ xinh đẹp hơn so với trước kia.

Ha ha ha! Sắc Vi ở trong phòng tự ki một phen, đem lọ nước hoa bán thành phẩm đã đóng gói xong để vào trong túi xách, thay giày, chậm rãi đi xuống lầu.

Xuống dưới lầu, trong đại sảnh một mảnh yên tĩnh, ánh chiều tà xuyên qua thủy tinh chiếu trên sô pha, Thẩm Khanh và Cố Hạo Vũ đi ra ngoài đánh tennis, còn Cố Liệt có lẽ bị chú Nam dẫn ra ngoài tập võ. Đi ra ngoài cửa, ở chỗ rẽ hành lang Sắc Vi nhìn thấy A Hồng, cô dừng chân lại, xoay người đi qua, A Hồng thấy thế lập tức tự giác đi đến bên cạnh cô.

Hai người đứng ở chỗ góc khuất trong hành lang, Sắc Vi mở miệng hỏi: "Gần đây, Trần Ly Hoa có liên lạc với cô không?"

"Tiểu thư, không có." A Hồng lắc đầu.

Sắc Vi thản nhiên nhìn chằm chằm cô ta, nửa ngày không nói gì, A Hồng bị cô nhìn như vậy, trong lòng bỗng chồn xen lẫn chút bất an, hai người đối mặt nhìn nhau. Rốt cục, Sắc Vi thản nhiên mở miệng: "A Hồng, cô cố gắng làm cho tốt, trung thành với tôi, tôi cam đoan với cô, năm năm nữa tôi sẽ khôi phục tự do cho cô, những cái... bằng chứng kia tôi sẽ trả lại hết cho cô."

A Hồng nghe vậy nhất thời ngẩn đầu, không thể tin tưởng lớn mắt, lỗ mũi bởi vì kinh ngạc mà hơi mở ra, "Tiểu thư..."

"Điều kiện tiên quyết là cô tuyệt đối không được phản bội tôi, hơn nữa, cô phải toàn tâm toàn ý làm việc cho tôi. Về sau, cô không những lấy được tiền lương trong nhà, mặt khác, hàng năm tôi còn cho cô thêm năm vạn tiền lương, cô có làm không?" "Tiểu thư, cô muốn tôi làm cái gì?" Trong mắt A Hồng mới đầu hiện lên một tia vui mừng, nhưng rất nhanh sự vui mừng này liền bị sự cảnh giác cùng kinh hoàng thay thế, cô ta thật cẩn thận nhìn Sắc Vi.

Sắc Vi không khỏi bật cười, "A Hồng, tôi có đáng sợ như vậy không?"

A Hồng nhúc nhích miệng, gục đầu xuống, Sắc Vi hí hóp mắt, khoe miệng gọi lên chút mỉa mai: "Yên tâm đi. Một là tôi không bảo cô đi giết người phóng hỏa, hai là không bảo cô đi trộm cắp, lừa gạt. Cô để ý mọi việc lớn nhỏ trong nhà, rồi báo cáo tất cả cho tôi biết, nhớ kỹ, nhất là loại phụ nữ giống như

Trần Ly Hoa kia, càng phải chú ý nhiều hơn. Hôm nay, tôi còn có việc, khi nào về tôi sẽ viết cho cô một cái hộp đồng, năm năm sau tôi sẽ trả lại sự tự do cho cô, nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải toàn tâm toàn ý, trung thành với tôi."

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng còi xe ô tô, Sắc Vi hơi nghiêng đầu nhìn xuyên qua hành lang, xe ô tô của ba đang vào gara, ba mẹ đã về rồi.

Cô nhếch cái môi lên, cười nói: "Được rồi, giờ tôi phải đi ra ngoài, cô suy nghĩ thật kĩ, nhớ cân nhắc thật kĩ vào nhé. A Hồng, cô đừng làm cho tôi thất vọng..."

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bữa Tối

Nhà hàng Mario là một nhà hàng Pháp, Sắc Vi đến Mario vào lúc 6h10, nhân viên phục vụ sau khi hỏi tên cô thì dẫn cô đến một bàn bên cạnh cửa sổ,

Cung Chiêu Úy đã chờ sẵn ở đây từ lâu.

"Sắc Vi, hôm nay em rất đẹp." Vị trí gần cửa sổ vừa vặn có thể nhìn thấy rõ phong cảnh ngoài phố, giai điệu nhạc trôi nổi nhẹ nhàng bên tai, đối diện là một chàng trai anh tuấn ôn nhã, không thể không nói, không khí đêm nay có bao nhiêu là lãng mạn.

"Cám ơn." Được Cung Chiêu Úy khen ngợi, Sắc Vi không biết vì sao hai gò má ửng hồng, "Anh cũng rất tuấn tú!"

Cung Chiêu Úy hôm nay mặc một bộ tây trang áo khoác màu nâu, bên trong là áo sơ mi màu đen, mái tóc nâu xõa tung tự nhiên, không thể không nói anh thật sự là có dáng người trời sinh, vô luận mặc quần áo gì đều có thể tạo ra một loại khí chất độc đáo, cứ như tùy ý mà mặc vào, cũng làm cho người ta có một loại cảm giác tùy ý mà bình yên.

Cung Chiêu Úy mỉm cười, chậm rãi ngồi dậy, mở thực đơn ra, "Muốn ăn cái gì? Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện?"

"Được."

Hai người nhìn nhau cười, rồi đều tự chọn món ăn mà chính mình thích, ngoài cửa sổ bầu trời bắt đầu chuyển màu về đêm, thời gian như mùi hương trôi nổi ngang qua, Sắc Vi nghĩ vẫn là nên lấy lọ nước hoa đã chuẩn bị sẵn trong túi xách lấy ra trước, "Cung tiên sinh..."

"Gọi tôi A Chiêu được rồi." Cung Chiêu Úy đánh gãy lời của cô.

Sắc Vi ngẩn ra, nhấp hé miệng, cười gật đầu, "A Chiêu." Sau đó cầm trong tay cái lọ nước hoa đưa qua, "Cho anh, đây là lọ nước hoa anh muốn."

Cung Chiêu Úy duỗi tay nhận lấy lọ nước hoa, rồi mở cái hộp đã được gói gọn tinh tế, từ bên trong lấy ra một lọ thủy tinh nhỏ nhỏ, nhất thời làm cho mắt anh sáng lên.

Nhẹ nhàng mở nắp bình, anh thành thạo từ trong túi quần lấy ra một chiếc khăn lụa trắng tuyết, bày ra trên mặt bàn, hơi hơi trút miệng bình xuống, một giọt chất lỏng trong suốt rơi trên khăn lụa, rồi anh đặt nắp lọ lại, cầm lấy khăn lụa ở không trung nhẹ nhàng vung lên, con người xinh đẹp màu hồ phách tự nhiên khẽ nhắm lại, cảm khẽ nhếch, giống nhau hương thụ bàn hồ hấp. Động tác tao nhã mà tự nhiên, biểu lộ sự chăm chú mà thành kính.

Sắc Vi biết đây là một loại phương thức phẩm hương từ xưa, ngày nay khoa học kỹ thuật phát triển, loại phương thức phẩm hương cổ xưa có rất nhiều người đã không còn dùng đến nữa, Gass nổi tiếng về nước hoa, Sắc Vi đã từng đến Gass du lịch, trên đường đi cô vô tình thấy một cửa hàng nước hoa cổ, một ông cụ hương sư ở cửa hàng đã làm như vậy. Thần sắc thành kính mà còn nghiêm túc, tự nhiên mà chuyển động, trong sự lưu chuyển của không khí trong khoảnh khắc mà phân tích ra thành phần nước hoa, đây thật sự là rất giỏi

Sắc Vi mắt cũng không nháy mà nhìn chăm chăm Cung Chiêu Úy, chỉ thấy Cung Chiêu Úy lông mi nồng đậm thon dài run nhẹ, thần sắc chăm chú đến cực điểm, nhanh chóng lấy ra sổ tay cùng bút máy từ trong túi quần, trong miệng thì thảo tự nói, rồi bắt đầu nhanh chóng viết lên sổ tay, "Tiểu hồi hương, hoa hồng, cây phật thủ cam, bạc hà... Không đúng, là son chi hoa..."

"Bạch Xạ Hương... Quảng Hoắc hương... Còn có cái gì nữa?"

Cung Chiêu Úy giống như tiến vào một loại cảnh giới khác, trong tay cầm khăn lụa, nhẹ chau mày, trong mắt hiện lên một chút suy tư, trong miệng thì thảo tự nói, tay phải cầm chiếc bút máy thần kỳ ghi vội lên giấy, viết xuống tên khoa học của các loại hương liệu. Mà ngồi đối diện anh là Sắc Vi với vẻ mặt tràn ngập ngạc nhiên, bên tai là âm nhạc cùng bầu trời đêm tuyệt đẹp bên ngoài, giờ này khắc này trong mắt cô chỉ vì hành động của chàng trai này mà si mê, nghe được trong miệng anh nói ra một cái tên, mà đáy lòng cô càng kinh ngạc.

"Quảng Hoắc hương... Còn một loại nữa là gì đây? Đến tột cùng là thiếu một chút gì?" Cung Chiêu Úy suy tư cau mày, giống như thì thầm tự nói một mình nơi vắng người. Đáy lòng Sắc Vi sớm đã kinh hãi không thôi, tim đập như trống đánh, anh dường như đã đoán ra được phương thức phối của cô, nếu không phải có hai loại mùi dung hợp sau đó sinh ra biến hóa, mà lẫn lộn thì không chừng anh có thể đem phương thức phối phân tích ra ngay tại đây.

Trời ạ —— không hổ là August, không hổ là nước hoa đại sư quốc tế tương lai, quả nhiên danh bất hư truyền, giờ khắc này Cung Chiêu Úy ở trong mắt Sắc Vi tràn ngập mị lực cùng hào quang, nhìn thấy nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của anh, cô nhìn không được muốn mở miệng vì anh mà nói ra điểm nghi hoặc, nhưng cuối cùng, cô vẫn là đem lời muốn nói trong miệng nuốt trôi xuống, cô tuyệt đối không thể dễ dàng bại lộ bí mật của chính mình được.

Cung Chiêu Úy trầm ngâm nửa ngày, cũng không có đoán ra mùi hương cuối cùng, hai tròng mắt của anh tỏa sáng tràn ngập hứng thú, càng không ngừng ép chiếc khăn lụa trong tay, bút máy càng không ngừng trên mặt giấy, anh giống như tiến vào thế giới của riêng mình, tạm thời quên mất sự hiện diện của Sắc Vi, quên rằng chính mình đang ở chỗ nào. Sắc Vi cũng không nói một lời, mà tự rót thêm nước chanh vào ly cho mình, bất động thanh sắc mà quan sát anh.

Thẳng đến khi người phục vụ viên đẩy toa ăn đi tới, Cung Chiêu Úy mới giật mình tỉnh ngộ ngẩng đầu, nhìn người phục vụ liếc mắt một cái, liền cất khăn lụa cùng nước hoa, khôi phục biểu tình tao nhã trên khuôn mặt, đợi phục vụ viên bày đồ ăn lên, hân nâng chén rượu lên thần sắc mang theo vài phần câu nệ, "Thật có lỗi, là tôi quá nhập tâm, lọ nước hoa này, phối rất tốt, tươi mát mang theo chút ngọt, thanh nhã mà không chất, tựa như tuổi mười sáu mười bảy của thiếu nữ, nhưng cũng có sự thành thực nữ tính quyến rũ, quả thật là rất tuyệt. Bất quá mặc dù rất tốt, nhưng lại vẫn là không đủ hoàn mỹ, chắc hẳn hương sư đối với phối phương của chính mình cũng không đủ hài lòng."

Sắc Vi có chút sợ hãi, Cung Chiêu Úy có thể xuyên qua một lọ nước hoa mà nhìn thấu nhiều điều như vậy, cô nhanh chóng thu hồi cảm xúc của chính mình, nháy mắt mấy cái, "Không sao." Lập tức nghịch ngợm cười, "Kia A Chiêu, anh cảm thấy thêm cái gì sẽ làm nó càng hoàn mỹ?"

Cung Chiêu Úy nhú mày, ý vị thâm trường nhìn về phía Sắc Vi, "Này cần phải nghe xem bản thân vị hương sư kia muốn điều phối ra mùi hương như thế nào, tôi cũng không thể tự mình cho ý kiến được. Sắc Vi, cô đối với nước hoa hiểu biết quả nhiên rất sâu sắc, hay là cô chính là người điều phối ra lọ nước hoa này?"

Tìm Sắc Vi đập mạnh một cái, vẻ mặt vui vẻ che miệng nói, "Ồi, A Chiêu anh thực hài hước, tôi mà là điều phối hương tôi lập tức sẽ bái anh làm thầy, không bao giờ... đi học ở trường nữa."

Cung Chiêu Úy nâng chén rượu lên, mỉm cười, "Thì ra là tôi đã đoán sai, chẳng qua là Sắc Vi không đi học, đó cũng không phải là hành vi của cô gái ngoan nha."

Sắc Vi nhú mày, không cam lòng yếu thế nói, "Đúng đúng, cùng một người con trai xa lạ đi ra ngoài ăn cơm, cũng không phải là hành vi của cô gái ngoan."

"Ha ha ha ha ha!" Cung Chiêu Úy nhất thời nở nụ cười sung sướng, lập tức nhìn chăm chăm vào đôi mắt xinh đẹp của Sắc Vi, hình dáng diễm đạm đáng yêu, "Thì ra ở trong lòng Sắc Vi, tôi vẫn còn là một người con trai xa lạ, thật khó khăn mà."

"Phốc xuy..." Sắc Vi cười ra tiếng, trêu chọc nói, "A Chiêu, anh trêu trọc tôi rồi, anh yên tâm, hiện tại anh đã thành một người con trai xa lạ thăng cấp rồi, trước lạ sau quen, đây chính là lần thứ 2 chúng ta gặp mặt phải không?"

"Trước lạ sau quen, Sắc Vi chính là em tự mình thừa nhận tôi là bằng hữu?" Cung Chiêu Úy cắn chặt không buông, trêu tức nói.

"Ừ được." Sắc Vi gật đầu như giả vờ, cầm lấy đồ ăn, cười đến bả vai run, "Ăn cơm, ăn cơm."

Một bữa cơm ăn mà có thể ăn vui vẻ mà thỏa mãn như vậy, Cung Chiêu Úy phong độ nhẹ nhàng, ngôn ngữ hài hước, Sắc Vi thường thường cố tình trêu chọc một hai câu, hai người tới tới anh đi, vừa ăn vừa nói, đợi đồ ăn dùng cơm, cơm nước no nê, vừa nhìn lại thời gian đã đến tám giờ, một bữa cơm hai người lại dùng hết hai giờ, mà lại vẫn còn vài điều chưa nói hết.

Sắc Vi lau miệng, nhìn Cung Chiêu Úy cười, bụng hơi trướng, tòa thân ấm áp dào dạt, tựa vào ghế mà nhất thời cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Có đôi khi cả hai cũng im lặng, Cung Chiêu Úy đồng dạng cũng dựa vào lưng ghế, cùng Sắc Vi nói chuyện về vài nội dung cũ, không khỏi làm anh mỉm cười, kỳ thật chính mình cũng không phải là người nói nhiều, nhưng không nghĩ tới gặp được cô bé này, anh thế nhưng cũng có một mặt hài hước, Cung Chiêu Úy không thể không thừa nhận, chính mình tối nay có chút khác lạ.

Càng không thể không ý thức được, trước mắt là một cô gái đáng yêu ngọt ngào, làm cho chính mình đáy lòng sinh ra cảm giác đặc biệt.

Trầm mặc hồi lâu, Sắc Vi đột nhiên ngồi thẳng người, nhớ tới một chuyện thiếu chút nữa cô đã quên, "Đúng rồi, A Chiêu, nước hoa của anh đâu? Anh không phải điều phối nước hoa mới, mang đến sao?"

Cung Chiêu Úy nhảy lên, không nói anh cũng thiếu chút đã quên, thò tay vào áo khoác tây trang lấy ra một lọ thủy tinh tinh xảo, không có bất kì đóng gói tân trang nào, chỉ đơn giản được thiết kế một cách trang nhã, bên trong lọ thủy tinh một nửa là chứa chất lỏng màu trắng.

Đôi mắt Sắc Vi nhất thời sáng lên, không kìm được sự vui mừng lấy lọ nước hoa từ trong tay anh, đầu ngón tay của hai người trong lúc vô ý chạm vào, Sắc Vi không hề ý thức được mà vẫn cầm đi lọ nước hoa, trong lòng Cung Chiêu Úy run lên, cả người dâng lên một loại cảm giác như bị điện giật.

Vuốt ve lọ nước hoa bóng loáng trong tay, Sắc Vi cơ hồ hận không thể lập tức chạy về nhà mà phân tích ngay lọ nước hoa, cô nhẹ nhàng mở nắp lọ, học theo bộ dáng của những kẻ yêu thích nước hoa phun một ít lên cổ tay, nhẹ nhàng cọ xát, cúi đầu ngửi, một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái bay vào mũi, làm tâm cô không khỏi rung lên, nhất thời vui sướng ngẩng đầu nhìn Cung Chiêu Úy, "Tuyệt, hương vị làm cho tinh thần người ta phấn chấn, còn một loại hương vị tươi mát của biển cả. A Chiêu, anh thật sự là quá lợi hại."

Cung Chiêu Úy vốn bản tính trầm ổn đạm mạc nhưng khi nghe được như vậy trong lòng nhin không được dâng lên một tia vui sướng nói không nên lời,

anh nhin không được nói, "Sắc Vi, em thích là tốt rồi, em thế nhưng một hơi đem hết tác phẩm của tôi đem về nhà, em nha, thật đúng là được lợi lớn."

Sắc Vi vui tươi hơn hơ đem nước hoa thu vào trong túi xách, "Ha ha, dù sao cái này cũng là do anh điều phối, điểm ấy đối với anh mà nói còn không phải chỉ là chút lòng thành. Yên tâm, tôi sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào biết ." Trong nôi tâm cô đã nhảy nhót, đã có vài phần ngồi không yên.

Cung Chiêu Ủy làm như nhìn ra tâm tư của Sắc Vi, đột nhiên khoe miệng cong lên, cười nói, "Một khi đã như vậy, Sắc Vi, rạp chiếu phim gần đây chiếu phim mới tên là Nhất Bộ Hảo Phiến Tử, không bằng em cùng tôi đi xem phim? Coi như là trả thù lao cho tôi ?" Không biết vì sao, Cung Chiêu Ủy đột nhiên không hy vọng nhanh như vậy chấm dứt, giống như quan sát cô gái nhỏ kia là một chuyện rất thú vị, anh cũng không có ý nghĩ gì khác mà liền đưa ra lời mời này.

"Xem phim?" Sắc Vi ngần ra, thật không ngờ lại còn đi xem phim, chính là trong lòng cô đã âm thầm tính toán, hiện tại đã tám giờ, xem phim ít nhất cũng mất hơn một tiếng, xem xong phim nhất định là cũng hơn mười giờ, ại nha, cô rất muốn quay về phân tích nước hoa. Nhưng Cung Chiêu Ủy đem tác phẩm mới nhất của chính mình tặng cho mình, còn mời mình ăn cơm, tuy nói là sớm làm tốt ước định, nhưng không có công lao cũng có khổ lao, huống chi người này làm người cũng không tệ, thật sự không thể cự tuyệt...

"Được, nghe nói ở Âu Mỹ phòng bán vé đã bán hết vé. Rạp chiếu phim ngay tại phụ cận, rất gần , ăn cơm xong đi xem phim cũng là một biện pháp thả lỏng rất tốt." Cung Chiêu Ủy âm thầm cười trộm, nói xong rung chuông gọi người đến, "Thanh toán."

Sắc Vi sau một phen đấu tranh tâm lý, trời đã tối nhưng vẫn bị lời mời chân thành thuyết phục không thể từ chối, cùng nước hoa đại sư August đi xem phim cũng là một loại vinh hạnh, những người khác cầu còn không được, nghĩ như vậy trong lòng cô nhất thời cũng được cân bằng. Ngoan ngoãn mang theo túi xách, đi theo Cung Chiêu Ủy đến rạp chiếu phim.

Bạn đang đọc truyện *Hương Tập Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.